Claudia Jameson

Bărbatul scorpion

Colecția

Editura ALCRIS

Coperta: VASILE SOCOLIUC

CLAUDIA JAMESON

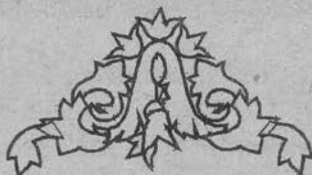
BĂRBATUL SCORPION

Traducere de MARIA COSOSCHI

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9169-04-X
Colecția „EL și EA“

CAPITOLUL I

– Doamnă Simson, dacă binevoiţi să mă urmaţi, domnul Moore vă aşteaptă...

Cherry Simson se ridică. Ea nu era nicidecum impresionată de întrevederea care urma să aibă loc. Se întîlnise cu Alec Moore de mai multe ori, în cursul celor trei ani precedenţi. El era simpatic. De altfel, dacă obţinea sau nu această slujbă îi era perfect egal.

În timp ce intrau în lift, tînăra funcţionară de la serviciul de personal îi surîse cu amabilitate doamnei Simson.

Sediul societăţii Silver & Silver ocupa cinci etaje într-o clădire elegantă din West End, la Londra. Cu toate că lucra de trei ani pentru această societate, Cherry nu pusese niciodată piciorul aici.

Coridoarele lungi erau decorate cu plante verzi, birourile erau de un alb imaculat. O mochetă groasă completa confortul şi eleganţa ansamblului. Silver & Silver era o societate înfloritoare. Ea se dezvoltase de-a lungul timpului, adaptîndu-se mereu

cerinţelor epocii şi acum era aproape centenară.

Obiectivele sale constau în conceperea, fabricarea şi instalarea sistemelor de climatizare a aerului, în ţară şi în străinătate. Ascensiunea societăţii devenise mai rapidă de cînd Leon Silver, pe care Cherry nu-l cunoştea încă, preluase conducerea.

– Îl cunoaşteţi pe domnul Moore? întrebă cu amabilitate însoţitoarea ei.

Uşile automate se deschiseră fără zgomot. Ajunseseră la etajul cinci, unde se aflau birourile conducerii.

– Da, răspunse Cherry. A venit de mai multe ori la sucursala noastră din Bristol.

Îşi aranjă în mod mecanic coafura. Îşi ridicase părul aproape negru într-un coc elegant, care îi venea de minune. Cîteva bucle îi încadrau faţa delicată, cu tenul de porţelan. Se îmbrăcase cu aceeaşi eleganţă discretă ca pentru o zi obişnuită de lucru.

Deşi rezultatul întrevederii îi era aproape indiferent, spiritul ei viu înregistra tot ce o înconjura. O urmă pe tînăra însoţitoare de-a lungul unui coridor acoperit cu mochetă verde. Pe pereţi erau suspendate fotografii imense ale uzinei din Southampton, precum şi diferite produse ale companiei Silver & Silver.

Ele intrară pe o uşă pe care scria „Alec Moore, director de vînzări", şi se pomeniră,

nu în biroul acestuia, ci în cel al secretarei. Aceasta părea de aceeaşi vîrstă cu Cherry. Era fermecătoare cu părul ei castaniu roşcat şi cu surîsul primitor.

– Bună ziua, spuse ea vesel. Mă numesc Karen Black. Şeful meu este în momentul de faţă la telefon. Un apel intercontinental. Staţi jos, vă rog.

– Mulţumesc.

Cea care o însoţise pe Cherry îi întinse secretarei un dosar, apoi se retrase.

– Succes, doamnă Simson spuse ea înainte de a pleca.

Jumătatea de oră în care discutase cu directorul personalului se desfăşurase în bune condiţii. Dacă şi Alec Moore o aprecia, ar putea să-i ia locul în scurtă vreme Karenei Black.

Dar voia oare cu adevărat lucrul acesta? Dorea ea această slujbă la sediu şi mutarea la Londra?

Părinţii ei o încurajau în acest sens. Cherry suspină resemnată. Fără ei, ea nu ar fi încercat să obţină, probabil, acest post. Ei o iubeau mult dar o sfătuiseră totuşi să-şi părăsească domiciliul şi oraşul în care trăise dintotdeauna.

– Sînt trei ani, Cherry...

Astfel începuse cu o lună înainte mama ei, Cherry cunoscîndu-i pe de rost toate argumentele.

– Draga mea, nu crezi că e timpul să faci cîteva schimbări în viaţa ta? Doar nu vrei să-ţi petreci tot restul vieţii lîngă noi.

Cherry îl privi pe tatăl ei ca să vadă ce credea şi el.

– Are dreptate, spuse el, cu o privire în care i se citea compasiunea.

– Sîntem amîndoi convinşi că ţi-ar prinde bine să părăseşti Bristolul şi casa. Îţi faci prea multe gînduri care îţi trezesc amintiri dureroase. David a murit de trei ani şi tu tot nu ai reuşit să depăşeşti...

Acest doliu. Cherry completase în gînd fraza neterminată. Cît timp trebuia să treacă ca să te refaci după dispariţia brutală a unui soţ?

Ar putea oare vreodată să se adapteze la o nouă existenţă, fără David? Va redeveni ea persoana veselă şi comunicativă care era înainte de accident?

Nu. Niciodată. Era sigură de asta. Ceva în ea se rupsese iremediabil. Dar ea nu voia să le spună asta părinţilor ei. Ei erau şi aşa destul de neliniştiţi în privinţa asta.

La o săptămînă de la această conversaţie, văzu anunţul privind această slujbă, într-o scrisoare adresată de societate, serviciului personal. Îşi depusese candidatura mai mult pentru a face plăcere familiei. Nu avea nici un chef să se despartă de ei. Erau adorabili, o susţinuseră cu toată dra-

gostea după drama prin care trecuse. Dar ei simţeau că ea trebuie să devină independentă acum. Ea căpătase destulă forţă, emoţional vorbind, pentru a se descurca singură.

În ce stare era ea astăzi?

Pe cînd încerca să-şi răspundă la această întrebare, ochii ei mari de culoarea ametistului făcură înconjurul biroului Karenei.

Se simţea foarte sigură pe ea şi asta pentru simplul motiv că nimic nu putea s-o mai emoţioneze. Îi era indiferent dacă locuia la Bristol sau la Londra. Obiceiurile ei vor rămîne aceleaşi. Acest lucru îi convenea. De altfel ea se putea întoarce acasă uşor în timpul week-endurilor. Distanţa dintre cele două oraşe nu era foarte mare.

Dar poate nici nu va obţine această slujbă. Trei ani de experienţă într-una din sucursale ca secretară a directorului nu însemna că era capabilă să-şi asume responsabilităţile importante pe care le implica un post la sediul central. Aici se tratau afaceri internaţionale. Va fi ea la înălţime?

Ea începu să observe cu interes ceea ce o înconjura.

– Ce loc de muncă plăcut, remarcă ea cu voce tare. Luminos, aerisit, dotat cu cel mai bun echipament posibil.

– Aşa e! exclamă Karen Black, cu entuziasm. Dar trebuie să vă previn că

dacă veţi lucra aici veţi avea multe treburi de făcut.

În timp ce vorbea, introduse o foaie de hîrtie în maşină şi bătu o scrisoare.

– Ştiţi, reluă ea fără să-şi întrerupă activitatea, nu veţi avea deloc timp să leneviţi. În schimb sînt o grămadă de avantaje. Avem propriile noastre săli de mese şi mîncarea e excelentă. Nu-i puţin lucru, nu-i aşa?

Surîse şi continuă:

– Locuiesc singură, aşa că nu-mi dau niciodată silinţa să gătesc seara. Aici, masa de prînz este atît de copioasă! Şi poţi bea cîtă cafea doreşti. Avem cinci săptămîni de concediu şi...

Ea izbucni în rîs.

– Ce proastă sînt! exclamă ea. Dumneavoastră cunoaşteţi perfect compania, pentru că faceţi parte din personalul ei. Din ce regiune sînteţi?

– Din Bristol. Dar presupun că lucrurile sînt puţin diferite la sediu.

Karen aruncă o privire standardului telefonic de pe birou.

– A terminat convorbirea. Mă duc să-l anunţ că sunteţi aici.

Ea se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Scuzaţi-mă... începu Cherry. Karen se opri şi se îndreptă spre ea.

– Eu... mă mir pur şi simplu că părăsiţi acest post, spuse ea cu un aer jenat.

Ochii ei arătau încăperea în care se găsea Alec Moore. Karen rîse cu amabilitate.

– Nu vă neliniştiţi, o asigură ea. Alec este patronul ideal. El ştie să vă valorifice şi să vă insufle dorinţa de a vă efectua sarcinile cît mai bine. Nu acesta este cazul directorului nostru general, adăugă ea coborînd vocea. Anne nu este prea răsfăţată.

– Anne?

Tonul Karenei deveni confidenţial.

– Anne Mellor, secretara lui Leon Silver, directorul general.

Cherry auzise vorbindu-se despre acest om. El succedase tatălui său douăsprezece luni mai devreme, după ce a îndeplinit funcţia de director general timp de nouă ani.

– Nu l-am întîlnit niciodată, declară Cherry.

– Nu este uşor de suportat! Dar presupun că cel care ţine hăţurile nu trebuie să fie, nu-i aşa? Anne are cea mai bună părere despre el. Totuşi, ea este într-o situaţie grea pe moment. Tocmai a aflat că este însărcinată şi domnul Silver nu este mulţumit. Nu vrea s-o piardă, înţelegeţi? Or, Anne l-a anunţat că va părăsi postul puţin înainte de a naşte. De ani de zile încearcă să aibă un

copil și acum are de gînd să profite din plin de treaba aceasta.

Cherry aprobă. Ea se gîndi că Leon Silver era egoist pentru că se supărase pe secretara lui cînd aceasta avea un motiv atît de minunat să plece. Ea tăcu totuși.

– Dar mă îndepărtez de subiectul întrebării dumneavoastră, reluă Karen cu o voce veselă. Vreți să știți de ce plec? Nu este un secret pentru nimeni. Tocmai m-am logodit. Lucrez în Anglia de peste șase ani și... ghiciți ce mi s-a întîmplat? Am întîlnit un neozeelandez! El locuiește la o sută de kilometri de casa mea, la Auckland! Lumea este într-adevăr mică.

Cherry surîse. Nu sesizase că fata era din Noua-Zeelandă. Ea nu avea nici un accent.

– Deci vă întoarceți în țară pentru a vă căsători, conchise ea.

– Și pentru a mă stabili acolo, preciză Karen.

Ea pătrunse în biroul patronului și, două minute mai tîrziu, Cherry îl saluta pe Alec Moore.

– Doamnă Simson! Sînt încîntat să vă revăd! Vă merge bine sper? Cum o mai duce Bob?... Luați loc, vă rog.

– Bob este în plină formă. Vă trimite complimente, răspunse Cherry, așezîndu-se.

– Mărturisesc că am fost surprins de candidatura dumneavoastră, declară cu sinceritate domnul Moore, cu ochii la ea.

Uşor stînjenită, Cherry îi întoarse privirea.

– De ce? întrebă ea. Am o bună experienţă în companie şi...

– Nu aceasta este problema. Nici nu mă îndoiesc de capacităţile dumneavoastră.

Faţa i se lumină de un surîs seducător.

– Inutil să vă spun, continuă el pe un ton convingător, că Bob Sangley susţine candidatura dumneavoastră, chiar dacă ideea de a vă pierde nu-i surîde deloc.

Aceste cuvinte o consolară pe Cherry.

– Atunci de ce sunteţi surprins, domnule? insistă ea.

El ezită înainte de a-i răspunde.

– Cînd am redactat acest anunţ, explică el, am precizat că persoana interesată nu trebuie să aibă nici o obligaţie. Ea trebuie să fie liberă să călătorească în orice moment.

– Da?

– Nu mi se pare că sînteţi corespunzătoare acestui profil, făcu el cu un aer dubitativ. Aveţi un soţ şi...

– Domnule, îl întrerupse ea, sînt văduvă.

Ea vorbise liniştit, fără cea mai mică emoţie. Era capabilă acum să admită ade-

vărul cu calm, fără a fi rănită. Era ca şi cum durerea i se anesteziase.

Interlocutorul ei tresări uşor. Era vizibil stupefiat. Cherry se miră în sinea ei că el nu era la curent cu situaţia ei.

— Îmi pare rău, se scuză el... Bob nu m-a lăsat niciodată să înţeleg lucrul acesta. Credeam...

El deschise dosarul adus de Karen. Cherry se destinse şi se cufundă în fotoliu. La douăzeci şi patru de ani era puţin probabil ca Cherry să-şi fi pierdut soţul. Era normal ca Bob să omită să menţioneze asta cu ocazia deplasării şefului său. Aveau, desigur, subiecte mult mai importante de dezbătut.

— Greşeala dumneavoastră este firească, declară ea. Dar după cum aţi înţeles acum, nu am nici un angajament şi nici o obligaţie.

— Sînteţi gata, deci, să călătoriţi cu mine, dacă va fi nevoie? insistă Alec Moore.

— Absolut.

Puţin îi păsa unde se afla. Aici sau în altă parte... Nu mai avea nici un entuziasm pentru ceva. Fugar, îşi aminti ce adolescentă dinamică fusese. Cît de mult ar fi exaltat-o altădată ideea de a cunoaşte ţări străine.

Închise o clipă ochii. Ce gînd prostesc! Ea nu şi-ar fi putut pune candidatura atunci pentru că nu era liberă.

Se angajase de bună voie faţă de un soţ şi era fericită.

Alec Moore nu se grăbea, studia dosarul care se afla în faţa lui. Cherry aşteptă cuminte. El îi va pune cu siguranţă întrebări suplimentare. Ea începu să-l examineze.

Era un bărbat frumos, în jur de patruzeci de ani, sportiv. Avea un păr des, blond, ochi căprui, o privire deschisă, onestă. Totuşi, ea nu trebuia să uite că el poseda mai mult ca sigur o personalitate puternică și multă voinţă. Aceste calităţi erau indispensabile pentru a ajunge la postul de director, într-o companie atît de înfloritoare.

Cherry îl găsise întotdeauna simpatic. Astăzi, după ce îl observase pe îndelete, ea hotărî că îi plăcea. În final ea era într-adevăr mulţumită să obţină acest post.

Alec Moore începu să-i descrie sarcinile pe care trebuia să le efectueze dacă va lucra cu el. Fără să pară, o evalua cu privirea.

El văzu că ea este interesată, dar nimic mai mult. Ea părea inteligentă. Şi era atît de drăguţă! Ce ochi! Imenşi, de o culoare de-a dreptul neobişnuită: violeţi ca profunzimile apei, minunaţi. Era primul lucru pe care îl remarcase la această fată. Apoi, urma surîsul, atît de luminos încît îţi încălzea inima.

El nu era sigur că ea va fi secretara ideală. O cunoştea încă prea puţin. Dar

era cu siguranţă o plăcere să o priveşti. Îi plăcea să se înconjoare de frumuseţe. Ori Cherry era fermecătoare. Totuşi, el se îndreptă în fotoliu şi se aplecă uşor în faţă; îi trebuia mai mult decît o persoană decorativă. Nu trebuia să se lase influenţat de aceste pupile inteligente care se străduiau – îşi dădu el seama deodată, să ascundă o profundă tristeţe.

Ce-ar crede Leon despre această femeie? Era un judecător avizat cînd era vorba să discearnă caracterul unui individ. Alec nu avea totuşi de ce să-l invidieze în acest domeniu. El ghicea destul de repede personalitatea interlocutorului său. De obicei.

El tăcu, curios să vadă reacţiile acestei ciudate candidate.

Cherry aşteptă un moment să se asigure că el îşi terminase discursul. Apoi ea începu să pună întrebări. Ea avea zeci. În timp ce directorul îi descria postul ea se hotărîse că voia să-l obţină. Avu un gînd fugar pentru părinţii ei, care o însoţiseră la Londra. Se va întîlni cu ei pentru masa de prînz, într-un restaurant din apropiere. Ei avuseseră amabilitatea s-o aducă la Hampstead, să vadă casa în care ar putea să locuiască. Ei doreau s-o scutească de grija de a găsi o locuinţă la Londra.

– Doamnă Simson, înainte de a intra mai în amănunt în atribuţiile acestei slujbe,

mi-ar plăcea să știu dacă ea continuă să vă intereseze.

Cherry deschise ochii mari, descumpănită de această întrebare.

– Da! Bineînțeles! Enorm. Dorea acest post, mai mult decît ar fi crezut la început.

Ascultîndu-l pe Alec Moore descriindu-i sarcinile pe care le avea de îndeplinit, își dădu seama că era o provocare pe care trebuia să o accepte. Și pentru prima oară după mult timp, ea avea un scop în viață. Va dovedi că e capabilă să-l realizeze... mai ales ei însăși.

– În acest caz, poate îmi veți spune de ce v-ați pus candidatura? Ce vă determină să schimbați orașul?

Cherry se îndreptă în scaun. Răspunsul ei va fi hotărîtor. Silver & Silver nu angaja pe nimeni cu ușurință. Directorul vînzărilor primise deja numeroase candidate și va continua probabil să primească.

Cherry îi surîse cu căldură și vorbi pe un ton hotărît.

– Motivele mele sînt simple, încerc să-mi schimb viața, pe plan profesional. La Bristol îmi cunoșteam atît de bine munca, încît devenise o rutină. Cu dumneavoastră, continuă ea cu o umbră de malițiozitate, nu cred că acest lucru se va întîmpla vreodată! După cîte am auzit, se pare că niciodată nu voi avea timp să mă

plictisesc. Şi asta e tocmai ce mi-ar place! afirmă ea cu sinceritate. Vedeţi, singurul lucru care mă interesează cu adevărat este cariera mea.

Alec rămase impasibil. Ultima frază a tinerei femei îl deruta. Ea era atît de singură deci? Cu fizicul ei...

– Doamnă Simson, pot să vă întreb de cît timp sînteţi văduvă?

– De mai bine de trei ani. Am început serviciul la Silver & Silver la şase luni după moartea soţului meu.

Ea coborî privirea. David îi fusese răpit atît de repede! Asta o durea cel mai mult. Tristeţea de a nu fi avut timp să savureze viaţa împreună cu el.

– Înţeleg, spuse încet Alec Moore.

El începea să înţeleagă. După acest doliu, tînăra femeie hotărîse să se axeze pe cariera ei şi numai pe ea. Ei bine, lucrul acesta îi convenea. El avea nevoie de o secretară care să nu se dea în lături de la muncă. În afară de aceasta, ea îi dovedise că ştia să fie entuziastă. Ea avea capul pe umeri şi era capabilă să-şi ascundă emoţiile.

Va fi perfect. Anumite zile erau într-adevăr epuizante în aceste birouri. Personalitatea ei ponderată va fi un atu inestimabil.

Întrevederea nu mai dură multă vreme. Domnul Moore o mai întrebă pe Cherry doar dacă a mai folosit un ordinator. Nu, nu încă. Sucursala din Bristol nu era echipată cu ordinator.

– Karen îl utilizează deseori pentru unele texte, o informă el. Avem o echipă de dactilografe la etajul al doilea. Dar rapoartele, devizele, adresele pe plicuri şi pachete se imprimă mult mai rapid pe această maşină. Nu vă neliniştiţi. Vă vom trimite la o şcolarizare intensivă trei zile, probabil, şi veţi deveni repede expertă!

Se exprima ca şi cum ea ar fi fost titulara postului, remarcă în sinea ei Cherry. Cînd el îi oferi efectiv postul, ei nu-i veni să creadă ce noroc avea.

– Primesc candidate de vreo patru zile, Cherry. Eşti ultima dintr-o listă lungă. Astfel sînt în măsură să te anunţ că dacă eşti de acord, te angajez.

– Oh, da! exclamă ea, încîntată. Vă mulţumesc, domnule. Accept cu bucurie.

– Spune-mi Alec, zise el ridicîndu-se.

Îi întinse mîna. Amîndoi se îndreptară spre uşă hotărînd să pună pe hîrtie acordul lor.

– Presupun că va trebui să-ţi cauţi un apartament, remarcă el.

Învălui cu privirea silueta ei zveltă, graţia cu care ea se deplasa.

Această fată era perfectă pentru funcţia pe care urma să o exercite.

– De fapt, nu, răspunse ea. Aparent, e ziua mea norocoasă.

Ea îi surîse.

– Un prieten al tatălui meu, dentist şi el, preciză ea, pleacă pentru un an în străinătate. El şi soţia sa posedă o căsuţă drăguţă, cu grădină, la Hampstead. Ar dori să o închirieze cu tot cu mobilă pe timpul absenţei lor. Dar erau cam neliniştiţi. Nu se ştie niciodată ce fel de locatar se va instala la tine.

– Atunci au fost încîntaţi să găsească o persoană de încredere, conchise Alec.

– Exact! lansă Cherry cu entuziasm. Şi chiria este foarte rezonabilă.

Acest gen de locuinţă costă de obicei destul de scump la Londra, mai ales în acest cartier. Dar oricum noua sa slujbă implica o creştere substanţială a salariului.

Ea o salută pe Karen Black şi îi ură multă fericire în viitor. Apoi luă liftul, cu inima uşoară. Nu se mai simţise atît de satisfăcută de foarte multă vreme.

Absorbită de gîndul schimbărilor pe care le va trăi într-un viitor apropiat, ieşi din clădire.

Era o după amiază caldă de septembrie.

Aruncă o privire la ceas şi se grăbi să coboare scara ce ducea în stradă. Era

nerăbdătoare să le dea părinţilor vestea cea bună. Vor fi mai mult decît încîntaţi, cu siguranţă.

Cursul gîndurilor îi fu brusc întrerupt de un şoc violent. Se clătină şi reuşi printr-o minune să-şi păstreze echilibrul. Ameţită, ea îşi dădu totuşi seama că se lovise de un bărbat.

Se aplecă automat să-şi adune poşeta pe care o scăpase din mînă şi observă atunci o pereche de pantofi eleganţi.

– Nu poţi să te uiţi pe unde mergi? exclamă o voce furioasă.

Ce tupeu! gîndi ea. Era şi greşeala lui; şi o durea. Ea se ridică gata să-i răspundă cum merita, dar el nu-i lăsă timp. Fără nici un cuvînt de scuză, se îndepărtă în grabă. Ea zări totuşi un personaj incredibil de mare.

– Nu-ţi lipseşte îndrăzneala! lansă ea.

Ar fi vrut să strige destul de tare ca el să o audă, dar cuvintele îi ieşiră din gură aproape ca un murmur. Era într-adevăr tulburată. În fine! Spera că el auzise.

Cherry îl văzu intrînd pe uşile de sticlă cenuşie ale clădirii. Era un client? Ea ridică din umeri şi hotărî să uite incidentul. Acest necunoscut era oricum total vinovat.

Crezu că vede un taxi la marginea trotuarului. Ce noroc, îşi spuse ea. Dar îşi dădu repede seama de greşeala ei. Vehicu-

lul lung, negru, era un Rolls Royce, cu un şofer la volan, care aştepta răbdător.

Tînăra femeie se resemnă să-şi întîlnească părinţii, mergînd pe jos. Ea se grăbi spre locul de întîlnire, frecîndu-şi braţul. Simţea din plin lovitura pe care i-o dăduse impozantul necunoscut!

CAPITOLUL II

Cherry telefonă la recepţie înainte de a se băga în pat. Ceru să fie trezită a doua zi dimineaţă. Nu voia să întîrzie chiar din prima ei zi de lucru!

Casa pe care urma să o închirieze nu va fi liberă decît peste o săptămînă. Aşteptînd, tînăra femeie urma să stea la hotel.

Ea stinse lumina şi începu să se gîndească în întuneric. Ce excitant era totul. Ea se simţi nervoasă, ceea ce nu i se mai întîmplase de multă vreme. Era plăcut. I se părea că începe din nou să trăiască.

Satisfăcută de această stare, ea adormi în scurtă vreme.

*

*   *

Cînd centralista o sună, ea era deja îmbrăcată şi machiată.

Se examină în oglinda mare a dulapului. În fustă neagră şi bluză albă, era perfectă. Volanul încreţit de la gît îi punea în valoare ovalul feţei. Îşi ridicase părul într-un coc

suplu. Pe gura cu contur delicat își pusese puțin ruj.

Chiar seara, cînd ieșea, rămînea discretă în ceea ce privea ținuta. Cu toate că, de la moartea lui David, genul acesta de ocazii era extrem de rar.

Cu siguranță, la birou, ea va fi invitată să iasă. Ca la Bristol. Dar ea va refuza politicos. Nu o interesa să întîlnească bărbați. Nimeni, niciodată, nu va reuși să-l înlocuiască pe soțul ei. Dispărînd, luase cu el și inima ei.

Se strădui să-și alunge de pe chip tristețea și își surîse în oglindă. Primise atît de des complimente pentru dinții ei perfecți. Cînd surîdea așa, toată fața ei era iluminată. Ei bine, va încerca să-și amintească lucrul acesta!

Soarele strălucea. Era începutul lui octombrie și cerul era de un albastru pur. Hotărî să meargă pe jos pînă la birou. Era mult mai plăcut decît să ia metroul. Își luă haina, asortată cu fusta pe care o purta și coborî să-și savureze micul dejun.

Nu era decît ora opt și zece minute cînd intra în clădirea Silver & Silver. Nu trebuia să ajungă decît la ora nouă. La recepție nu era nimeni. Dar Alec o prevenise că nu era constrînsă de un orar fix. Uneori trebuia să rămînă tîrziu seara, sau să înceapă devreme dimineața.

Luă liftul pînă la etajul cinci şi pătrunse în biroul ei. Nu se auzea nici un zgomot la Alec.

Cherry începu să-şi examineze conţinutul sertarelor.

Puse în priză standardul telefonic şi puse în funcţiune maşina de cafea. Frunzări apoi agenda şefului ei, remarcînd că-şi va lua un concediu în primele două săptămîni din decembrie.

Karen lăsase totul în ordine. Ea luase doar tabloul de pe perete. Se vedea semnul pe care îl lăsase rama. Cherry se gîndi că avea cu ce să-l înlocuiască. Avea acasă o pictură în ulei pe care David şi ea o primiseră ca dar de nuntă. Se va potrivi foarte bine aici, o va aduce chiar de luni. Deodată se auzi o uşă trîntindu-se şi ea tresări. Se ridică brusc. Nimeni. Surprinsă, rămase un moment nemişcată înainte de a observa o a treia ieşire pe care nu o văzuse pînă atunci.

Merse pînă la prag şi descoperi o altă încăpere mult mai mare decît a ei. Cuprindea două birouri prevăzute cu maşini electronice, mai multe scaune şi un fotocopiator.

În faţa uşii pe care tocmai intrase, se afla o alta. Ea o deschise.

A fost o greşeală. Un bărbat era aşezat înăuntru. După cantitatea de hîrtii care-l

înconjurau, era evident că lucra de o bună bucată de vreme.

– Bună ziua, Anne, spuse el fără să ridice capul.

– Oh! Îmi pare rău, credeam...

Ei vorbiseră în acelaşi timp. Cum interlocutorul său se ridica, conştient de confuzia sa, pupilele feţei se măriră. Nu era posibil!

Nişte ochi verzi o priveau fără amabilitate.

– Dumneata!

Cherry se dădu instinctiv înapoi. Oh! Nu, ce ghinion! Cariera ei începea într-adevăr rău. Se scursese mai bine de o lună de la întrevederea ei cu Alec Moore. Dar cel care o îmbrîncise pe trepte, în faţa clădirii, nu o uitase, în mod vizibil şi nu era un client al companiei ci Leon Silver, Preşedintele – Director General*!

Înspăimîntată, ea îl privi făcînd doi paşi în direcţia ei. Era imens. Cherry nu era mică, dar se simţea strivită de talia lui impunătoare. Avea cel puţin un metru nouăzeci!

Mută de frică, ea nu putu scoate un cuvînt. O energie de necrezut se degaja din acest corp puternic.

---

* P. – D.G. – prescurtare de la Preşedinte – Director General.

Leon Silver se sprijini nepăsător de un dulap. Cămaşa lui albă era descheiată la gît şi cravata degajată. Îşi încrucişă braţele pe piept. Era musculos dar totuşi suplu.

– Ei bine, aştept explicaţii, spuse el. Nu numai că te arunci în mine pe scări, dar dai buzna şi în biroul meu. Poţi să-mi spui cine eşti?

Cherry era îngrozită. Şi ea sperase să-şi înceapă serviciul în bune condiţii! Nori groşi se adunau deja la orizont. Dar ea se va strădui să îndrepte situaţia. Era suficient să acţioneze calm şi repede. Toate aceste gînduri îi trecură ca un fulger prin minte.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule. Nu voiam să vă deranjez. Doar că, am auzit un zgomot şi voiam să văd de unde provine. Eu sînt noua secretară a lui Alec Moore.

Ea îi întinse mîna, dornică să repare impresia proastă pe care o crease. El nu o refuză. Cîtă forţă în aceste degete puternice! Ea fu descumpănită.

În timp ce îi dădea drumul, ochii lui se puseră pe inelarul pe care purta verigheta lui David.

– Mă numesc Cherry Simson, preciză ea cu un surîs şters.

– Atunci, bun venit în echipa noastră, doamnă Simson, răspunse el pe un ton ironic.

Ea îi mulțumi politicos. În ciuda cuvintelor sale, președintele o judeca fără indulgență. Părea că o evaluează, cufundîndu-se în ochii ei violeți, ca pentru a-i citi în suflet. Stînjenită, Cherry încercă să se liniștească. Era imposibil!

Ea se întoarse pentru a reveni în biroul ei. Nu prea era satisfăcută de ea însăși. Era clar că Leon Silver nu o aprecia. Ar fi vrut să-i arate că nu se lăsa ușor intimidată. Între altele, nu era deloc vinovată de incidentul de la prima lor întîlnire. Ea a avut eleganța să nu vorbească despre asta; dar nu putu să-și ascundă tulburarea.

Trebuia să dovedească prin munca și atitudinea ei ireproșabilă că merita postul care-i fusese încredințat.

Ea suspină. Leon Silver reușise să-i strice prima ei zi de birou. Să se ducă la naiba! gîndi ea deodată, exasperată.

Se așeză la locul ei și îl clasă mintal pe acest personaj printre rarele care îi displăceau.

Un minut după aceea își reproșa intoleranța. Ea se străduia să-și schimbe părerea în ceea ce îl privea. Era pueril să condamne atît de repede. Ea va aștepta să-l cunoască mai bine, înainte de a-l respinge.

Cherry închise ochii și revăzu instantaneu înalta siluetă a președintelui. Cît de amenințător părea! Trebuia să aibă cam

aceeaşi vîrstă ca Alec Moore, în jur de patruzeci de ani. Dar era departe de a poseda farmecul acestuia.

Nu era frumos. Cu tenul mat, cu părul negru ca abanosul, presărat de fire argintii, cu trăsături ascuţite, dure. Se cutremură. Nu-i plăcea acest gen de bărbat. Un adevărat macho*. Total lipsit de sensibilitate. Uşa care dădea spre culoar se deschise ca împinsă de vînt şi Alec îşi făcu apariţia. Îi adresă un larg surîs care îi dădu curaj.

– Bună ziua, Cherry! Bine ai venit printre noi! lansă el vesel.

– Mulţumesc, răspunse ea înseninată. Ai petrecut un bun week-end?

– Excelent. Am fost la Paris. Un oraş fantastic. Ai fost şi dumneata?

Cherry rămase impasibilă. Trebuia să viziteze această frumoasă capitală în timpul lunii sale de miere. Dar viaţa a hotărît altfel.

– Nu, niciodată, spuse ea în sfîrşit.

Alec pătrunse în încăperea alăturată şi Cherry îl urmă.

– Bine! exclamă el. Prima dumitale sarcină constă în prepararea cafelei de dimineaţă!

– E gata, răspunse ea surîzînd. Poţi s-o deguşti într-un moment.

– Perfect.

---

* macho – mascul.

Alec îşi deschise geanta diplomat şi scoase cîteva hîrtii.

– Dacă îmi amintesc bine, Norman Buckley vine să mă vadă la ora unsprezece... Am puţin timp la dispoziţie...

Ridică telefonul pentru convorbiri interne şi formă un număr.

– Anne? Alec. Bună ziua... ce se întîmplă? Nu prea eşti în formă... Înţeleg. Sînt lucruri care se întîmplă. Ascultă, noua mea secretară este cu mine. Mă întrebam dacă ai avea amabilitatea s-o prezinţi celorlalţi. Sînt foarte ocupat în dimineaţa asta. Mi-ai face un mare serviciu...

Mulţumi şi închise.

– Era secretara lui Leon Silver, Anne Mellor. A spus că va veni peste o jumătate de oră să te ia, să te prezinte la tot etajul. Este foarte drăguţă. Vă veţi înţelege de minune, conchise el vesel.

„Să sperăm“, gîndi Cherry. Dacă nu va avea mai multe afinităţi cu ea decît cu şeful ei, va fi un dezastru! Oricum, Anne nu va rămîne multă vreme la Silver & Silver. Alec nu menţionase totuşi că Anne Mellor era însărcinată.

*

* *

Era aproape ora zece cînd Anne îşi făcu apariţia.

– Doamna Simson? întrebă ea. Sînt dezolată, am întîrziat. Domnul Silver a avut o listă lungă de probleme de terminat, mai devreme. Tocmai le-am rezolvat.

– Încîntată să vă cunosc, spuse Cherry întinzîndu-i mîna.

Era mirată să constate că Anne Mellor se apropia de patruzeci de ani. Era mică, foarte elegantă şi abia se vedea că este însărcinată. Părul ei negru era tăiat scurt. În ciuda orei matinale, părea obosită.

Anne Mellor nu avea căldura Karenei Black. Părea uşor distantă, dar se achită de sarcina ei faţă de Cherry cu multă conştiinciozitate.

Făcură repede turul etajului cinci.

– Sălile de mese sînt la primul etaj, explică ea. Masa se serveşte între ora unsprezece şi jumătate şi ora două.

Revenîră spre birourile lor. Heliograful este la subsol, continuă Anne. Pentru lucrările importante, ataşaţi o notă la ele. Curierul o va lua şi vă va aduce ce aţi cerut. De nu, puteţi folosi maşina mea pentru urgenţe. Veniţi, vă voi prezenta domnului Silver.

Cherry nu avu timp să protesteze. Leon Silver era în încăperea rezervată Annei. Vorbea cu o fată pe care Cherry nu o văzuse încă. Aceasta asculta intrucţiunile sale cu o expresie de spaimă întipărită pe

față. Ea îi fu imediat simpatică tinerei femei. Era evident că patronul o teroriza...

– Ah! Domnule, iat-o pe doamna Simson. Ea este noua secretară a lui...

– Nu-ți mai da osteneala Anne, o întrerupse el brusc. Doamna Simson și eu ne-am întîlnit deja.

Ochii săi verzi se cufundară o clipă în ochii ei înainte de a se întoarce. Mirată, Anne o privi pe Cherry care surîdea fără să spună nimic.

Leon Silver părăsi imediat biroul și trînti ușa în urma lui.

– V-o prezint pe asistenta mea, continuă Anne. Se numește Penny Davies. Este la noi de trei luni...

Cherry ascultă distrată cuvintele Annei. Erau atîtea lucruri despre care ar fi vrut să întrebe. Dar ea nu îndrăznea. Domnul Silver era întotdeauna un urs, sau lunea era o zi grea pentru el? Era ranchiunos? O să-i poarte pică pe viață pentru ciocnirea lor de pe scări?

Musafirul lui Alec plecă la ora unsprezece patruzeci. În același moment interfonul lui Cherry începu să clipească. Ea răspunse:

– Da, Alec?

– Am cîteva scrisori care trebuie să plece în seara asta. Vrei să-ți aduci blocnotesul? Și poți...

În timp ce Alec vorbea, Leon Silver dădu buzna în încăperea în care se găsea Cherry.

– Alec e singur? întrebă el fără preambul.

Cherry făcu un semn afirmativ din cap. Apoi își reluă munca. Era inutil să meargă la Alec, în timp ce domnul Silver se afla acolo.

Deodată, ea surprinse o conversație între cei doi bărbați. Fiind întrerupt de președintele său, Alec uitase să decupleze aparatul.

– De unde vine ea? îl auzi Cherry întrebînd pe Leon Silver. Micuța brunetă zăpăcită, de afară.

– Vrei să spui Cherry?

Alec era vizibil surprins.

– Pot găsi zeci de adjective să calific această tînără persoană dar cu siguranță nu pe cel pe care l-ai folosit, Leon...

Cherry surîse fericită că Alec o apăra. Ea se duse să închidă interfonul pentru a nu mai asculta convorbirea, cînd o remarcă a președintelui o opri.

– Credeam că nu doreai să angajezi o femeie măritată ca secretară, Alec. Cum de ți-ai schimbat politica dintr-o dată? Să îndrăznesc să-mi imaginez din ce motiv?

– Ea este văduvă, Leon. A lucrat trei ani pentru Bob Sangley, la Bristol. De la moartea soţului ei.

– Cum? exclamă interlocutorul său, vizibil stupefiat. Dar ce vîrstă are ea?

– Douăzeci și patru de ani.

Se lăsă o tăcere.

– Ea este, în orice caz, plăcută la vedere, nu-i aşa Leon? spuse în sfîrşit Alec.

– Sper că pentru tine ea va fi tot atît de eficace pe cît e de drăguţă, replică sec P.-D.G.-ul. Bine, continuă el cu o nuanţă de nerăbdare în glas, îţi aminteşti că voi lipsi săptămîna viitoare? Vreau să conduci şedinţa de marţi dimineaţă.

– N-am uitat. Pleci cu copiii în vacanţă? Unde mergeţi?

– Fetele vor să le duc în Spania. Nu mă întreba de ce. O idee pe care au clocit-o în căpuşoarele lor.

– Dar tu eşti de acord?

– Da, bineînţeles, încuviinţă Leon Silver. Ele aleg.

Chiar în acel moment, Cherry închise interfonul. Auzise destul. Iritată la început de cuvintele marelui şef, ea descoperi cu surprindere că acesta avea spirit de familie şi că era gata să se supună dorinţelor odraslelor sale. Era o veste bună. Poate nu era atît de detestabil cum părea la prima vedere.

Cu toate că începuse rău, săptămîna de lucru a fetei decursese foarte bine. Datorită lui Alec, trebuia să recunoască. El o lăuda deseori pentru munca ei, îi mulţumea întotdeauna pentru promptitudinea ei şi nu întîrzia s-o încurajeze de fiecare dată. Ea căpătă astfel încredere în ea însăşi.

Alec răspundea cu răbdare la întrebările sale. Foarte repede, orice sentiment de nesiguranţă dispăru şi ea se obişnui încet, încet, cu metodele cel puţin originale ale şefului ei.

Biroul acestuia era literalmente înecat de un val de hîrtii, fără o ordine aparentă. În ziua în care se hotărî să le aranjeze, Alec pierdu o groază de timp să găsească dosarele pe care le căuta! Ea nu mai încercă niciodată să facă ordine.

Ea află de asemenea că el trata mai multe afaceri în acelaşi timp, trecînd fără greutate de la una la alta.

Pe plan personal, ea descoperi că el era celibatar şi dorea să rămînă! Avea o părere excelentă despre el însuşi, era uşor superficial şi zbura din floare în floare. De două ori, Cherry trebui să trimită flori la două femei diferite.

Vineri, Anne Mellor o invită să mănînce împreună. Vorbiră mult despre companie. Anne lucra aici de paisprezece ani. Fusese întotdeauna secretara lui Leon Silver. Mai

întîi cînd el ocupa actualul post al lui Alec Moore. Apoi tatăl său îl numise Director General, nepăstrînd pentru el decît funcţia de Preşedinte. În final, bătrînul se retrăsese complet din viaţa activă, şi fiul său îi succedase în fruntea întreprinderii lor.

– Este un şef agreabil? întrebă Cherry.

Ea îşi aminti cuvintele Karenei Black.

– Am înţeles că nu e prea uşor să lucrezi cu el, adăugă ea.

În cursul săptămînii care trecu îl întîlnise de nenumărate ori pe Leon Silver, dar se limitaseră la strictul necesar.

Lui Leon îi plăcea să fie la curent cu lucrările lui Alec. Astfel, ea a trebuit să-i transmită mai multe dosare. Amîndoi se întîlneau frecvent, deseori în biroul lui Alec. Îi cereau atunci tinerei femei să ia notiţe. Dar Leon Silver o ignora total.

Anne Mellor ridică din sprîncene, cu un aer indignat.

– Domnul Silver nu are timp de pierdut, declară ea cu vehemenţă. Este un perfecţionist. De altfel, el încurajează mereu oamenii să aibă iniţiative. În pofida poziţiei sale, el nu are nimic dintr-un dictator.

Cherry o privi stupefiată. Anne o pusese fără menajamente la punct! Loialitatea faţă de şeful ei era într-adevăr admirabilă. Totuşi, Karen vorbise de o problemă, în

legătură cu plecarea iminentă a Annei. Era un lucru stabilit. Doar dacă, aceasta nu spusese în întregime adevărul.

—Este un om formidabil, continuă Anne. Ştie exact ce vrea şi nu-şi menajează forţele pentru a reuşi. Începe la ora şapte dimineaţa. Ştiaţi? şi rămîne mult după ceilalţi, seara.

Cherry ştia lucrul acesta. Pentru a nu se lăsa copleşită de noua ei slujbă ea efectuase numeroase ore suplimentare. Avea atîtea de învăţat!

De mai multe ori l-a întîlnit pe preşedinte pe culoar. Erau cu siguranţă singurii de pe etaj!

Dacă Anne nu-şi permitea nici o critică la adresa domnului Silver, ea nu era atît de indulgentă faţă de Alec.

— Nu vă invidiez că lucraţi pentru el, declară ea. Este atît de dezordonat. Cum vă descurcaţi?

— El are propriile sale metode, replică Cherry.

Ea nu uitase cum a apărat-o Alec, cu căldură, în faţa lui Leon Silver.

— Şi dau rezultate continuă ea. Asta contează, nu-i aşa?

— Domnul Silver îl apreciază, remarcă Anne.

Lăsa să se înţeleagă că dacă aşa stăteau lucrurile, îl tolera şi ea. Era mulţumită doar că nu se află în preajma lui.

Aş putea spune acelaşi lucru despre domnul Silver, gîndi Cherry. Ideea că el ar dezaproba prezenţa ei în cadrul societăţii, o tracasa în permanenţă. Ea îi puse întrebarea colegei sale, simulînd indiferenţa.

– Domnul Silver v-a vorbit despre mine? întrebă ea.

Anne se încruntă.

– În ce fel? întrebă ea mirată.

– Eu... Aveam impresia că... că nu mă place deloc, explică Cherry roşind.

Interlocutoarea ei izbucni în rîs.

– Draga mea, făcu ea aplecîndu-se spre Cherry, dacă acesta ar fi fost cazul, nu aţi mai fi fost astăzi aici! Credeţi-mă, aţi fi fost deja concediată.

– Dar... Domnul Moore este cel care m-a angajat şi el este director la vînzări, protestă tînăra femeie, cu o voce tremurîndă.

– Cherry, Leon Silver controlează societatea. El are puteri depline. Fiţi încredinţată că dacă...

– Ce este? se nelinişti Cherry, văzînd faţa, devenită palidă dintr-o dată, a Annei. Vă simţiţi rău?

Aceasta se îndreptă cu greutate în scaun.

– E bine, eu... sînt doar obosită, articulă ea cu greutate.

– Pot să vă ajut? întrebă Cherry plină de compasiune. Vreţi un pahar cu apă?

– Nu, mulţumesc. Mă voi simţi bine într-o clipă. Ascultaţi, continuă ea, îmi pare rău că v-am vorbit puţin cam dur şi că nu v-am ajutat mai mult săptămîna aceasta. Am fost aglomerată pînă peste cap.

– Nu vă neliniştiţi, mă descurc foarte bine, o asigură Cherry.

Anne îi aruncă o privire pătrunzătoare, înainte de a-i destăinui că este însărcinată. Cherry avu impresia că fusese supusă unui examen, în timpul mesei, şi că reuşise la el.

– Este primul? întrebă ea, deşi cunoştea deja răspunsul.

– Da. După ani de aşteptare.

Faţa Annei se ilumină deodată. Dar asta nu dură.

– Speram să lucrez pînă la sfîrşit, spuse ea suspinînd, dar mi-e frică că nu voi reuşi. Domnul Silver nu va avea nevoie de mine în după-amiaza aceasta, continuă ea, aruncînd o privire la ceas. În acest moment ia masa cu doamna Heidi Reynolds...

– În biroul său? întrebă Cherry, mirată.

– Nu. În apartamentul său.

– Nu înţeleg, Anne.

– Domnul Silver locuieşte la ultimul etaj al clădirii, explică colega sa.

– Oh! Nu ştiam, murmură tînăra femeie.

– El termină de obicei devreme vinerea, reluă ea. Se duce să-şi ia copiii de la internat. Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă.

– Vreţi să vă însoţesc?

– Nu, e inutil, sînteţi amabilă. Voi lua un taxi. Puţină odihnă mă va pune pe picioare. Mulţumesc lui Dumnezeu, am o săptămînă de concediu. Puteţi să-mi faceţi totuşi un serviciu. Domnul Silver va reveni la birou peste două ore şi jumătate. Aşteaptă un telefon de la Roma. Aţi avea amabilitatea să-i explicaţi absenţa mea?

– Eu... Bineînţeles, acceptă Cherry.

Îi era greu să refuze.

*

* *

Cînd tînăra fată îşi reluă serviciul, Alec îşi citea corespondenţa. Ea îl informă despre indispoziţia Annei.

– Sărmana! spuse el compătimitor. Ea trece printr-o perioadă critică. Sper că totul va reveni la normal.

Cherry se îndreptă spre biroul lui Leon Silver, uşor nervoasă.

Ca de obicei era impecabil. Avea două ferestre mari în faţa cărora trona o canapea de piele neagră, înconjurată de mai multe

fotolii asortate. Între ele era o masă joasă de sticlă fumurie. Pe perete erau agăţate portretele fraţilor Silver, fondatorii companiei.

Cînd Cherry intră, Leon Silver era în picioare, în faţa ferestrei. Privea forfota de maşini din stradă. Ţinuta sa era total neobişnuită. În locul costumului pe care îl purta în celelalte zile, îşi îmbrăcase un pantalon maro şi un pulover de aceeaşi culoare. Asta îi dădea un aer diferit, fără a-i răpi totuşi nimic din prestanţa sa. Soarele se juca în părul lui, care strălucea pe alocuri, cu o sclipire argintie.

– Am urcat-o pe Anne într-un taxi, anunţă Cherry.

Ochii lui verzi se cufundară în ochii ei. Nu arăta nici surpriză, nici simpatie. Aprobă doar, printr-un semn al capului.

Cherry se întoarse să plece. De ce era ea atît de tulburată în prezenţa lui?

– O clipă, doamnă Simson. Vocea autoritară a preşedintelui o opri net. Uşor agasată, ea făcu stînga împrejur. El traversă încăperea cu paşi mari şi o privi de la înălţimea sa. Ea îl privi cu pupilele ei mari, violet, afectînd impasibilitatea.

– Sînteţi aici de o săptămînă, începu el. Aş vrea să cunosc impresiile dumneavoastră.

Dacă nu ar fi privit-o cu atîta insolenţă, ea ar fi răspuns de bună voie. Dar se simţi

jignită de modul în care îi detalia silueta, fără cea mai mică jenă.

Reuşea într-adevăr să o facă să se simtă stînjenită. În ciuda eforturilor ei de a învăţa să-l aprecieze, ea îl detesta profund acum. Din instinct, fiinţa ei se contracta în prezenţa acestui bărbat atît de sigur pe el.

– Ar fi mai bine să-l întrebaţi pe Alec, spuse ea în final. El este mai...

– Mă interesează părerea dumitale, o întrerupse el, cu răceală.

Ochii verzi ai lui Leon Silver o străpungeau pur şi simplu. Cherry era paralizată de frică.

– Fără comentarii, doamnă Simson? insistă el. Trebuie să înţeleg că nu veţi rămîne cu noi?

– Da... Nu, bîlbîi ea. Eu... sînt foarte mulţumită de munca mea.

– Credeţi că veţi putea să vă adaptaţi la ritmul casei? întrebă el cu un aer de îndoială.

Încerca s-o exaspereze? În ce scop? Ea suspină de nerăbdare. De ce nu o lăsa în pace?

– Domnule Silver, declară ea calm, îmi vor fi necesare şase luni pentru a descoperi diferitele aspecte ale noii mele slujbe. În consecinţă, vă sugerez să-mi puneţi întrebarea în acel moment.

Un uşor surîs curbă colţurile gurii lui. Înclină capul, vizibil amuzat.

– Voi urma sfatul dumneavoastră, doamnă Simson, răspunse el pe un ton ironic. Dacă veţi mai fi printre noi.

Telefonul începu să sune. El se întoarse pentru a lua receptorul.

– Scuzaţi-mă, spuse el brusc.

Cherry profită pentru a se îndepărta. Ea ajunsese la uşă, cînd el îi întrerupse cursa.

– Doamnă Simson... chemă el.

Puse mîna pe emiţător şi-şi descoperi dinţii strălucitor de albi într-un surîs fermecător. Faţa îi era iluminată şi mult mai senină, remarcă tînăra femeie.

– Vă urez un week-end plăcut, murmură el, cu blîndeţe.

Încurcată, Cherry nu putu decît să încuviinţeze. Apoi ieşi cît putu de repede din încăpere. Cînd ajunse pe culoar, auzi cum el izbucnea în rîs.

Se juca de-a pisica şi şoarecele cu ea? Simţi cum o cuprinde furia. Ce om neplăcut, cum a putut Anne să-l suporte paisprezece ani?

Se întreba neliniştită dacă va reuşi să-şi păstreze noul loc de muncă. Antagonismul ei cu Preşedintele – Director General, risca să-i dăuneze considerabil.

Va merge el pînă acolo, încît s-o concedieze?

În curând

În curând

În curând

În curând

TEST DE FIDELITATE

Concurs cu premii

Concurs cu premii

Concurs cu premii

Concurs cu premii

CAPITOLUL III

Tot week-end-ul, această idee o chinui pe Cherry. Vineri seară, ea se mută în noua sa locuinţă. Proprietarii urcaseră în pod obiectele care puteau s-o stînjenească.

Ea se apucă deci, să aranjeze puţin camerele, după gustul ei.

Adusese de la Bristol bibelourile ei preferate, două veioze şi trei tablouri. Îl puse de-o parte pe cel pe care voia să-l ducă la birou.

După ce-şi aranjă lucrurile, tînăra femeie se plimbă prin casă. Ce noroc, să locuiască într-un loc atît de agreabil! gîndi ea.

Bucătăria era mică, dar perfect echipată: un frigider, o maşină de spălat, un uscător de rufe, un aragaz. Salonul era spaţios, frumos decorat. Draperiile de catifea bleumarin se armonizau cu fotoliile de culoarea cerului. Covorul avea mici motive complicate şi aducea o notă caldă atmosferei paşnice a încăperii.

La ora nouă, ea se instală confortabil pe canapea şi contemplă focul pe care îl

aprinsese. Da, îi plăcea aici. Şi chiar dacă va avea greutăţi la serviciu, nu-i va fi deloc greu să-şi găsească altă slujbă, la Londra. Oricum, ea nu va părăsi capitala. Se simţea bine aici.

Părinţii îi telefonaseră în ajun pentru a întreba dacă vine acasă. Le-a răspuns că preferă să se odihnească.

Sîmbătă dimineaţă, spre ora unsprezece, nu mai avea nimic de făcut. Continua să fie neliniştită din cauza relaţiilor dificile cu Leon Silver. Se gîndi să-şi sune părinţii să le ceară un sfat obiectiv. Dar se gîndi că trebuie să-şi dovedească competenţa şi să se descurce singură.

Se gîndi la fratele ei care locuia în Ţara Galilor, apoi renunţă să-l deranjeze cu problemele ei.

Cherry hotărî să se plimbe pe dealul din Hampstead. Asta îi va ordona ideile. Era prea sensibilă, prea emotivă.

Preşedintele folosea acelaşi ton sarcastic cu toţi funcţionarii lui. De ce ar trata-o altfel pe ea?

În orice caz, ea se înţelegea de minune cu Alec. Nu ăsta era esenţialul?

Cu obrajii roşii de vînt se întoarse la noua locuinţă.

În timp ce-şi lua masa de seară singură, se gîndi la scumpul ei David. Pentru prima oară îi ieşise din gînd o zi întreagă. Se simţi

vinovată. De obicei soţul ei o obseda mereu. Închise ochii şi imaginea tînărului vesel care fusese, îi reveni în minte.

De cîte ori nu-i spusese el că era prea neliniştită?

El o îmbărbăta, o înconjura cu iubirea lui. Era adorabil. Chiar din primul moment se îndrăgostise de el.

Nu-şi plîngea soarta. După trei ani lungi de singurătate, nu mai avea lacrimi. La început, se revoltase împotriva cruzimii destinului care i-l smulsese pe David pentru totdeauna. Dar de atunci se resemnase. Furia era atît de inutilă!

Îi rămîneau amintirile şi regretul că nu a avut timp să profite de prezenţa sa. Că nu a cunoscut niciodată fericirea de a fi din plin şi total soţia lui.

Era prea tîrziu. Poate într-o zi se va convinge că regretele erau sterile, că erau o pierdere de timp şi de energie.

*

* *

Săptămîna care urmă a fost atît de încărcată încît ea nu-şi dădu seama cînd a trecut. Absenţa lui Leon Silver îi dădu un surplus de muncă lui Alec Moore, care se repercută asupra fetei.

Penny Davies, asistenta Annei Mellor, trebui să facă faţă telefoanelor şefului ei.

Între altele, acesta îi lăsase o listă întreagă de sarcini de terminat, înainte de întoarcerea lui.

*

* *

Cherry coborî în Țara Galilor la sfîrșitul săptămînii. Își întîlni părinții la fratele ei, care sărbătorea cei patru ani ai fiului său. Toată familia se bucura în jurul unei mese încărcate de prăjituri și jeleuri multicolore. Cherry se simțea fericită în mijlocul lor.

*

* *

Necazurile începură miercuri după-amiază. Anne Mellor anunță că nu va veni. Nu era deloc de mirare: avea o mină obosită, trăsăturile alungite.

La ora opt și cinci, Cherry intră în biroul ei. Abia își agățase paltonul, că telefonul începu să sune. Nu putea fi decît Leon Silver. Cine altul ar fi putut fi atît de matinal?

– Doamnă Simson, spuse o voce bine timbrată, doresc să-ți vorbesc.

Alarmată, Cherry stătu un timp să se pieptene. Părul îi cădea în valuri pe spate. Ea îl atașase doar cu o bentiță de catifea.

O ploaie rece de octombrie cădea necontenit.

Se îmbrăcase călduros, pentru a parcurge drumul pînă la Silver & Silver. Ajunsă înăuntru, temperatura era plăcută datorită climatizării. Sub paltonul de lînă, purta o ţinută uşoară.

În dimineaţa aceasta, optase pentru o fustă neagră şi o cămaşă de mătase de un roşu aprins. Hainele îi puneau în valoare silueta alungită, curbele uşoare ale coapselor şi pieptul frumos conturat.

Leon Silver o măsură cu privirea, invitînd-o să se aşeze. Fără îndoială, verifica dacă era corect îmbrăcată.

După tenul său bronzat, părea a fi petrecut o săptămînă însorită în Spania. Penny Davies spusese că asta îl făcea „încă şi mai frumos".

Chestiune de gust! replicase Cherry

– Tocmai am vorbit cu Anne la telefon. Ea nu va veni azi. Mă gîndeam că...

Se întrerupse cu ochii la Cherry. Stînjenită, aceasta roşi. El o fixa fără să o vadă, aparent.

– Spuneaţi, domnule? întrebă ea.

– Da, declară el brusc. Vei lucra pentru mine. Asta nu-l va afecta pe Alec pentru că e la Birmingham.

Ca de obicei, el ordona, fără să-i ceară fetei părerea. Cu inima grea, ea trebui să

renunţe să-şi pună corespondenţa la zi. În ciuda eforturilor şi a bunăvoinţei ei, ea era în întîrziere.

– Eu... Ei... Nu-mi convine deloc, domnule. Am de bătut numeroase scrisori care trebuie să plece neapărat în seara aceasta.

– Sînt confidenţiale? întrebă el pe un ton sec.

– Nu, răspunse ea încet.

Preşedintele îşi ridică ochii spre cer.

– Atunci trimite-le echipei de dactilografe, ordonă el cu o răbdare exagerată. Asta se numeşte delegare, doamnă Simson. Bine! Cunoşti stenografia, presupun? Spre deosebire de Alec, eu nu folosesc niciodată dictafonul.

Roşie de ruşine, Cherry încercă să protesteze timid.

– Da, evident, încuviinţă ea, pentru a răspunde la întrebarea lui. Dar...

– Dar ce?

„N-am chef să lucrez pentru dumneavoastră!“ spuse ea în gînd. Dacă acest om nu ar fi atît de odios ea ar fi bucuroasă să-l ajute.

În stadiul actual al relaţiilor dintre ei, totuşi, ideea de a lucra o zi întreagă cu el o irita.

– Doamnă Simson, reluă brusc preşedintele, pierdem timp. Te sfătuiesc să vii

aici cu un blocnotes, dacă nu ai obiecţiuni. Cherry se conformă fără nici un chef. Îl găsea agresiv şi prost crescut. Dar nu voia să-şi piardă slujba. La urma urmelor, mîine, va scăpa de el...

Leon Silver începu să-i dea o listă lungă de apeluri telefonice. Îi dictă apoi directive destinate diferiţilor şefi de servicii. Stiloul fetei zbura efectiv pe hîrtie.

Cînd fură întrerupţi de un apel exterior, ea era epuizată nervos. Cu tactul ei obişnuit se ridică pentru a părăsi biroul, dar domnul Silver îi făcu semn să se aşeze. Ea îl ascultă, cînd pe o altă linie, un telefon începu să sune.

Trebui să se repeadă în camera alăturată pentru a ridica receptorul.

— Sînteţi la domnul Silver, spuse ea. Vă ascult.

— Cine e? întrebă o voce gravă. Anne?

— Nu, mă numesc Cherry. Pot să vă fiu de folos?

— Dă-mi-l pe Leon, te rog.

— Îmi pare rău, este la alt telefon...

Nu! Ea văzu pe standardul telefonic că el tocmai închisese.

— Oh! reluă ea cu o voce nervoasă. Vi-l dau. Pe cine să anunţ?

— Leon Silver.

– Da, răspunse politicos Cherry, gîndind că interlocutorul se înşelase. Şi care este numele dumneavoastră?

Ea auzi un rîs scurt.

– Leon Silver tatăl.

– Bine, domnule Silver. Nu închideţi, vă rog.

În emoţia ei, greşi butonul şi întrerupse convorbirea. Îngrozită, aşteptă fulgerele preşedintelui.

El veni în persoană.

– Crezusem că tatăl meu dorea să-mi vorbească, făcu el privind-o cu atenţie.

– Eu... scuzaţi-mă, se bîlbîi ea, roşie de zăpăceală. Nu cunosc bine acest aparat şi... Dar dacă îmi daţi numărul îl sun imediat!

– Las-o baltă, spuse el întorcîndu-se. Mă ocup eu de asta.

Cherry rămase pe loc gata să izbucnească în lacrimi. Cum putuse să se comporte atît de prosteşte? Era o bună secretară, cu experienţă, atunci de ce-şi pierdea toate calităţile în faţa acestui bărbat? Nu avea decît să fie Preşedinte – Director General, era un om ca toţi ceilalţi!

Telefonul sună din nou. De data aceasta era o femeie, cu un uşor accent străin în glas.

Ea dorea să vorbească cu Leon Silver.

— Îmi pare rău. Vorbește la alt telefon, răspunse Cherry. Pot să-i transmit un mesaj?

— Spuneți-i să mă sune, sînt doamna Reynolds, Heidi Reynolds, preciză ea cu o voce răgușită.

Cherry mai auzise undeva acest nume, dar nu putu să-și amintească imediat.

— În ce serviciu lucrați? întrebă ea politicos.

— Cum? exclamă aceasta pe un ton superior. Sînt o prietenă a domnului Silver. Spuneți-i să-mi telefoneze imediat ce va putea. Știe unde să mă găsească.

Numai bine puse aparatul în furcă și acesta începu să sune din nou. Și nu era decît ora nouă!

De data aceasta, notă cu grijă instrucțiunile interlocutorului său. Apoi se îndreptă spre biroul noului său șef și-i puse foaia de hîrtie în fața ochilor.

— O oarecare doamnă Reynolds ar dori să vorbească cu dumneavoastră, anunță ea. Vă las deci, cîteva minute.

Era gata să plece cînd el i se adresă cu o răbdare exagerată.

— Poate vei avea amabilitatea să-mi traduci asta? spuse el întinzîndu-i însemnările. Din nefericire nu pot să le citesc.

Cherry se făcu stacojie. Ea scrisese în steno și uitase să transcrie informațiile pe

curat! Niciodată nu mai comisese o asemenea greşeală, în toată cariera ei!

Dar era din cauza lui Leon Silver! Atitudinea lui detestabilă ar fi făcut pe oricine să-şi piardă capul.

Pe cînd părăsea încăperea sub privirea resemnată a P. – D.G.-ului, acesta îi aruncă o ultimă săgeată.

– Sper să nu continui în stilul acesta, doamnă Simson. Mă întreb dacă eşti total incompetentă sau definitiv neatentă.

Mută de stupefacţie, Cherry deschise ochii mari. Cum îndrăznea? Fierbînd de mînie se întoarse brusc şi părăsi încăperea cu demnitate. Acestui bărbat nu-i lipsea tupeul! La început îi acordase beneficiul îndoielii. Ei bine, se terminase!

Ea era mult prea amabilă, şi credea încă în bunătatea altora. Avea încredere în natura umană. Dar în privinţa lui Leon Silver, părerea ei era acum formată. Era un mitocan!

Mîndria ei era rănită. Îi va arăta că se înşela complet în privinţa ei.

Fusese o zi îngrozitoare. Cherry era copleşită de treburi. Pe seară o dureau umerii.

Alec sosi la ora şaisprezece treizeci. Semnă în grabă scrisorile bătute de echipa de dactilografe şi plecă din nou, ca o vijelie, la masorul lui.

La ora şapte fix, Cherry puse pe biroul preşedintelui sarcinile pe care le efectuase. El dispăruse. Bucuroasă să-l evite ea îşi aranjă lucrurile, îşi îmbrăcă paltonul şi se îndreptă spre lift.

Cînd se deschiseră uşile fata păli. Leon Silver era înăuntru.

Îmbrăcat în haine de seară, era superb. Cămaşa albă îi scotea în evidenţă pielea bronzată.

– Ai terminat deja, doamnă Simson? întrebă el cu un dram de ironie în glas.

– Se întîmplă că trebuie să mă ocup şi de casa mea, replică ea pe un ton acid.

El nu spuse nimic şi apăsă pe butonul de parter.

Cherry îl observă cu atenţie în oglinda care acoperea o latură a liftului. Nu ştia ce vîrstă are, dar părea dintr-odată mult mai tînăr şi într-adevăr distins. Firele argintii, în părul său bogat, se adăugau farmecului pe care-l degaja.

Ea îşi întoarse privirea. Dar silueta preşedintelui o atrăgea ca un magnet.

El poseda un magnetism incredibil. Statura lui înaltă impunea respect. Stătea foarte drept, vizibil încîntat de el însuşi. Se simţea că era total sigur pe el.

Felul în care îşi ţinea capul era şi mai elocvent.

Cherry trebui să admită că era un bărbat frumos. Ce păcat că această aparenţă era atît de înşelătoare!

Nu se putu împiedica să se întrebe cum îl putea suporta soţia lui. De altfel, unde era ea acum? Unde mergea Leon Silver, îmbrăcat astfel, fără soţia lui?

— În ce cartier locuieşti? o întrebă deodată cel pe care-l examina pe furiş.

Se întoarse brusc spre ea şi-i surprinse privirea în oglindă. Cherry simţi o roşeaţă urcîndu-i-se în obraji.

— La Hampstead, răspunse ea în grabă.

Spre marea ei uşurare, uşile se deschiseră în sfîrşit. Ea dorea să rămînă cît mai departe posibil de acest individ dezagreabil.

Se îndreptară spre ieşirea principală.

— Bună seara, domnule Silver.

Paznicul de noapte era la postul său.

Cherry îi surîse. Preşedintele se opri să-i vorbească, blocînd trecerea celei care-l însoţea.

— Ce mai face familia dumitale? întrebă el.

— Foarte bine, mulţumesc. Dar a dumneavoastră. domnule?

— Minunat, îţi mulţumesc. Pe curînd.

Ei bine! Cîtă politeţe gîndi Cherry mirată. Portarul îşi privea patronul ca şi cum acesta ar fi fost Mesia. Hotărît lucru, nu-l cunoştea deloc!

Ajunsă afară, o aşteptă o altă surpriză. Leon se întoarse pe cînd ea îşi încheia paltonul. Vîntul se oprise, dar ploua în continuare.

– Unde, la Hampsted, chiar acolo? întrebă el.

Un Rolls Royce negru se opri lîngă bordură. Ea îl recunoscu, dar nu avu nici un chef să pună piciorul în el. Totuşi tonul lui Leon Silver era fără replică.

– Urcă, ordonă el. Te conduc.

– Sînteţi foarte amabil spuse ea hotărît. Am de făcut cumpărături.

– În acest caz, bună seara doamnă Simson, spuse el urcînd în somptuoasa maşină.

Fusese proastă că-i refuzase oferta, dar a fost peste puterile ei. Vehiculul se îndepărtă încetişor. Ea nu intrase niciodată într-un astfel de automobil. Mîndria o împiedica totuşi să accepte să se aşeze alături de acest bărbat atît de arogant.

Cherry dădu din umeri şi-şi ridică gulerul. Deodată, îşi dădu seama să şi-a uitat umbrela în birou.

– Nu vă întoarceţi să lucraţi, sper? glumi paznicul cu amabilitate.

– Nu, Bill. Bineînţeles că nu!

Era tot la postul lui cînd ea coborî, cu umbrela în mînă.

— Noul dumneavoastră serviciu vă place? întrebă el binevoitor. Este o companie bună. Lucrez aici de unsprezece ani.

Cherry se opri un moment. El era simpatic și ea avea timp. Nimeni nu o aștepta acasă.

— Deunăzi, îi spuneam lui Graham O' Connell că...

— Cine este? întrerupse tînăra fată.

— Șoferul domnului Silver. Omul său de încredere, ca să fiu mai exact. El locuiește cu șeful, la ultimul etaj, de cînd i-a murit soția. El este fermecător, nu-i așa?

— Cine?

— Domnul Silver, bineînțeles. Ca tatăl său de altfel. Evident, îl cunosc și pe el. Ce personaj!

Creierul fetei nu reușea să înregistreze pălăvrăgelile paznicului. Ea era atît de obosită... Totuși, o frază a lui Bill o intrigă.

— Cine și-a pierdut soția? întrebă ea profitînd de o întrerupere în valul de cuvinte ale portarului.

— Leon Silver, acum cinci ani. O tragedie! Copiii erau foarte mici. Pe vremea aceea, ei nu locuiau aici, ci într-o casă din Buckinghamshire, nu departe de cea a bătrînului domn Silver.

Deci Leon era văduv. Un val de compasiune urcă în ea.

— S-a recăsătorit? întrebă ea curioasă.

– Nu, răspunse cu tristeţe paznicul. Şi e păcat. Aceste biete copile ar avea mare nevoie de o mamă. Ele sînt atît de drăguţe. Le-aţi văzut deja?

– Nu, răspunse încet Cherry.

– Sînt gemene, preciză el. Cred că acum au opt ani.

Şi sînt deja la internat, gîndi Cherry.

– Dar domnul Silver le aduce acasă în fiecare week-end, răspunse Bill, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. Ele îl însoţesc de obicei la Buckinghamshire, în locuinţa familială. Li se întîmplă totuşi, deşi rareori, să rămînă aici, la ultimul etaj. Veţi avea cu siguranţă ocazia să le întîlniţi. Seamănă atît de mult între ele, încît e greu să le deosebeşti!

Începură să rîdă amîndoi. Cîteva minute mai tîrziu, Cherry îşi lua rămas bun.

Bietele micuţe, îşi spuse, trăiau fără un cămin!

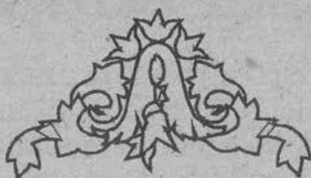
Căldura maternă le lipsea, probabil, grozav.

Ea ieşi din metrou şi merse cu un pas alert spre domiciliul ei. Simpatia sa fugară pentru Leon Silver îşi luase zborul. Nu dorea să se ocupe de propriii săi copii. Prefera să lucreze treisprezece ore pe zi. Ce individ oribil, lipsit de inimă!

Editurile ALCRIS și CONI

organizează începând cu anul 1994, semestrial, câte un concurs dotat cu premii. Pentru semestrul I 1994 cititorii pot concura pentru:

– Un televizor color
– Un videoplayer
– Un dubluradiocasetofon
– Zece casete video neînregistrate
– Zece casete audio înregistrate.

CAPITOLUL IV

— Presupun că aştepţi cu nerăbdare concediul, Alec! exclamă Cherry.

— După părerea ta?

Alec se răsturnă în fotoliu şi-şi întinse picioarele sale lungi. Avea mii de lucruri de terminat înainte de a părăsi biroul, în seara aceasta. Or, dejunul său cu Cherry va dura probabil mai mult de o oră. O invitase, căci ea lucrase din greu de două luni de cînd era la ei şi dorea să-şi arate mulţumirea.

Surîse uşor. Acesta nu era singurul motiv. Ea îl interesa. Nu reuşea să-i descifreze personalitatea. Oh! bineînţeles, învăţase s-o cunoască mai bine. Nu era chiar atît de rezistentă pentru postul pe care-l ocupa. Era prea sensibilă, prea emotivă şi îi lipsea încrederea în ea însăşi.

Ea se străduia să-şi ascundă punctele slabe şi credea că nimeni nu le vede. Era o persoană adorabilă, atît în interior cît şi la exterior. Şi inteligentă. Ce importanţă avea dacă trebuia s-o încurajeze cît mai des posibil? Lucrul acesta nu-l deranja.

El o găsea superbă. Dacă măcar ar fi fost mai tînăr... Își bătea joc de el însuși. Niciodată nu va avea nici cea mai mică șansă, cu Cherry Simson. Sexul așa zis tare o lăsa complet indiferentă. Ea îl va iubi mereu pe soțul ei, biata micuță. Alec își dădea seama, chiar dacă ea nu menționa niciodată numele lui.

De nenumărate ori, el încercase s-o întrebe despre povestea ei. Dar ea se închidea complet, ca o scoică.

Ea nu ieșea prea des, nu părăsea niciodată biroul înainte de ora șapte. De două ori l-a informat că a fost la un spectacol, singură. În timpul week-endului își făcea curățenie prin casă sau cobora în Țara Galilor să-și vadă familia. Cîtă irosire! gîndi Alec.

– Ai schiat deja? îl întrebă tînăra femeie, cu o sclipire de veselie în ochii ei violet.

Alec era cu spatele la fereastră. Soarele de dimineață se revărsa în încăpere, învăluind-o pe Cherry. Cît de drăguță era, în lumină! Își imagina fața ei, luminată seara de lumînări. Trebuia să fie absolut fermecătoare. „Ce siluetă“ îi atrăsese el atenția lui Leon Silver, cu două săptămîni în urmă.

Ea purta atunci o rochie neagră. În picioare, aplecată asupra mesei, oferea un tablou încîntător.

Leon aruncă dosarul pe care tocmai îl apucase.

– Devii lubric la bătrîneţe, murmură el printre dinţi. Dacă te distrage de la muncă, nu trebuia s-o angajezi niciodată. Ascultă sfatul meu, nu se amestecă afacerile cu plăcerea.

– Ce ţi s-a întîmplat? exclamă Alec, stupefiat. Nu mai eşti capabil deci, să apreciezi o femeie drăguţă?

Lucrul acesta nu-l caracteriza deloc pe preşedintele lui Silver & Silver. Se sculase probabil cu faţa la cearşaf şi simţul umorului îi rămăsese sub pernă.

Nu avea totuşi de ce se plînge. Heidi Reynolds era foarte atrăgătoare. După două divorţuri, părea hotărîtă să se mărite pentru a treia oară cu Leon Silver. Ea nu era o partidă proastă, din nici un punct de vedere!

– Cherry, răspunse el în sfîrşit, ai în faţă un campion. După două săptămîni în Elveţia, voi fi apt pentru jocurile olimpice!

Ea izbucni în rîs. El era atît de simpatic! Avea noroc că lucra cu el. În aceste două luni el a sprijinit-o, a încurajat-o. Ea a acumulat o cantitate incredibilă de informaţii. Acum, ea simţea că stăpîneşte situaţia şi că Alec o aprecia!

Nu acesta era, poate, cazul Preşedintelui – Director General. Din ziua în care o

înlocuise pe Anne, relaţiile lor erau sporadice. Anne se simţea mai bine şi burta i se rotunjea din ce în ce.

Puţin înainte de prînz, ea îşi retuşă machiajul cu inima uşoară. Se bucura de dejunul cu Alec şi de week-endul care o aştepta. Părinţii ei veneau de data aceasta la Londra. Ea reţinuse pentru sîmbătă seară locuri la teatru.

Dimineaţa, va alerga cu mama ei prin magazine. Salariul ei era încă neatins şi ea avea de gînd să-şi mărească garderoba. Prăvăliile din West End erau atît de tentante.

– Eşti gata, Cherry? întrebă Alec, vesel.

– Da, răspunse ea cu un surîs.

Amîndoi se îndreptară spre lift, pălăvrăgind. Uşile automate erau gata să se închidă, cînd P. – D.G.-ul îşi făcu apariţia.

– Aşteptaţi-mă! exclamă el.

Alec apăsă pe buton şi Leon Silver îi ajunse din urmă. Se salutară printr-un semn din cap, apoi urmă o tăcere.

– Ei bine, spuse în sfîrşit domnul Silver la adresa lui Cherry, presupun că Alec îşi va începe concediul foarte bine dispus!

– Poftim? întrebă ea.

Privirea îngheţată a ochilor lui verzi o paraliza.

– Te invită la dejun, nu-i aşa, Alec?

Se întoarse spre acesta cu un rictus pe buze.

– Exact, răspunse cu răceală Alec.

– O masă de afaceri, bineînţeles? ironiză Leon Silver.

Alec era iritat şi nu se temea să i-o arate.

– Absolut deloc, replică el sec. Este pentru ca să-i mulţumesc secretarei mele pentru asiduitatea în muncă, din aceste două luni.

– Evident, rîse Leon.

– Sînt foarte satisfăcut de ea, continuă Alec, şi puţină destindere este întotdeauna binefăcătoare.

– S-ar spune. Dar există riscul ca gestul să fie rău interpretat. Nu crezi, Alec?

Descumpănită, Cherry îi privea pe cei doi bărbaţi. Simţea că anumite subînţelesuri îi scăpau şi nu vedea decît o singură explicaţie pentru atitudinea lui Leon Silver: el nu o aprecia ca secretară. „Ce personaj oribil, gîndi ea, fixîndu-i ceafa cu mînie. Cum îndrăzneşte să mă judece? În ziua în care o înlocuisem pe Anne nu m-a lăsat nici măcar să respir. Îl detest!"

Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Leon Silver se întoarse brusc spre ea.

– Poftim, doamnă Simson, ai spus ceva? întrebă el cu o voce suavă.

– Nu, declară ea calm.

Perspicacitatea acestui personaj odios era înspăimîntătoare. Alec și Cherry își reluară conversația întreruptă, ca și cum nu ar fi fost vorba de nimic. Nici unul nu menționă numele președintelui. Integritatea lor nu le permitea acest lucru.

*

* *

– Scumpa mea, ne-ai mai povestit toate acestea acum o jumătate de oră! protestă tatăl fetei.

Își terminau masa în familie.

– Îmi pare rău, tată, nu pot să mă împiedic să mă gîndesc la omul acesta. Este atît de exasperant!

Își puse ceașca de cafea pe masă și se strădui să fie obiectivă.

– Ar fi trebuit să spun că, personal, el mă irită, se corectă ea. Nimeni altcineva nu se plînge de el. Dar se pare că el mă antipatizează.

– Cum așa? se miră mama ei.

Cherry le descrise atitudinea lui Leon Silver, chiar din ziua respectivă, în lift. Dar părinții credeau că ea interpretase greșit cuvintele lui. Ea era prea sensibilă.

Cherry se hotărî să nu-i mai plictisească cu problemele ei și schimbă subiectul.

— Vine Crăciunul. Ce-aţi hotărît? spuse ea puţin mai tîrziu. Mergem la Kevin şi Julie, sau îl sărbătorim la voi?

Era rîndul lui Kevin să-i primească, dar soţia sa era însărcinată în şase luni.

— Veţi veni toţi acasă, declară doamna Marshall.

— Bănuiam, răspunse Cherry, surîzînd. Ca de obicei voi avea o săptămînă de vacanţă.

— Vii cu cineva? întrebă cu amabilitate mama ei.

Cherry făcu nu, din cap.

— Dar pentru Anul Nou? insistă ea. Presupun că eşti invitată la Londra, la nişte prieteni.

Soţul ei şi ea ştiau perfect de bine că nu era cazul. Cherry fixa faţa de masă din dantelă. Aluziile lor erau uneori prea clare. O întrebau practic dacă îl întîlnise pe cel care-l va înlocui pe David.

— Nu, suspină ea.

Michael Marshall fu mai direct.

— Ai ieşit cu cineva? întrebă el. Nu încerca să mă faci să cred că nu te-a invitat nimeni.

— Nu, bineînţeles, răspunse Cherry, învingîndu-şi iritarea. Mai mulţi colegi de serviciu mi-au propus să mergem la teatru sau la restaurant. La fel şi vecinul meu de palier. E manechin, preciză ea cu o lucire

de amuzament în ochii ei mari de culoare violet. E prea infatuat ca să-mi placă!

Părinţii rămaseră pe gînduri.

– Daţi-mi timp, reluă ea încetişor. Va veni o zi, poate...

Aparent mulţumiţi, ei schimbară complet subiectul.

Cînd Cherry rămase singură pe fotoliul – pat din salonul ei, puţin mai tîrziu, se gîndi din nou la această conversaţie. Părinţii ei vor reîncepe cu siguranţă. Îi vor aminti că e tînără, că niciodată nu avusese de gînd să sacrifice totul pentru o carieră. Ea avea nevoie de un cămin, de copii.

Ei aveau dreptate. Dar ea sperase să-şi realizeze acest vis cu David. Ea refuza categoric să-l înlocuiască. Ea era femeia unui singur bărbat, or, acesta murise.

Înainte de a adormi, imaginea lui Leon Silver i se profilă în minte. Cherry o respinse cu forţă. Dar ea o chinuia încă. Acest personaj odios o va urmări şi în somn?

Epuizată, fata adormi.

*

* *

Lunea următoare, Cherry sosi la birou la nouă şi jumătate. Următoarele două săptămîni vor fi relativ liniştite, Alec fiind în concediu.

Își umplu cu apă vaza, pentru florile pe care tocmai le cumpărase. Ea le schimba cu regularitate, pentru a da încăperii o notă de veselie.

O bătrînică le vindea la ieșirea din metrou, pe orice timp.

Ea își aranja crizantemele galben-aurii pe birou, fredonînd un cîntec, cînd se simți observată. Se întoarse brusc și tresări la vederea lui Leon Silver. În picioare, în fața ușii lui Alec, el o examina cu atenție.

Bucuria fetei se topi de îndată.

– Bună ziua, domnule Silver, îl salută ea.

– Spune-mi, doamnă Simson, răspunse el cu încetineală, de ce fermecătorul dumitale surîs dispare, imediat ce pui ochii pe mine?

– Eu... eu nu înțeleg, se bîlbîi ea, ferindu-și privirea.

– Chiar așa? spuse el pe un ton ironic. Vino aici, vreau să-ți vorbesc.

Neliniștită și curioasă în același timp, ea îl urmă în biroul lui Alec. În mod cert lucrase de curînd la dosarele acestuia.

– Șeful dumitale mi-a telefonat sîmbăta aceasta, începu președintele. Regret că trebuie să te informez, că a avut un accident.

– Oh, nu! exclamă ea, alarmată. E grav?

– Destul. Şi-a fracturat o claviculă, trei coaste, două degete şi un picior, enumeră el fără cea mai mică emoţie.

Îngrozită, Cherry îşi duse mîinile la faţă.

– Dar mi-a spus că este un excelent schior! strigă ea.

În pupilele verzi ale lui Leon Silver sclipea o licărire de amuzament.

– Se întîmplă că dragul nostru Alec nu era încă pe pistă. El a... ratat prima treaptă a pasarelei, la ieşirea din avion, sîmbătă dimineaţă.

– Ce? exclamă fata, nevenindu-i să creadă. Nu se poate.

– Ba da, din păcate! replică interlocutorul său. El a coborît într-un mod mai curînd neobişnuit, trebuie să recunosc. Sper că e bine asigurat. Îngrijirile medicale sînt foarte scumpe în Elveţia.

Fără îndoială, gîndi Cherry, stupefiată: acest accident îl amuza! Leon Silver reuşea să nu rîdă pe faţă, dar abia se stăpînea! Ce individ oribil! Se gîndi ea furioasă. Colegul şi prietenul lui avusese un grav accident şi el găsea lucrul acesta nostim? Era aproape incredibil!

Ea îşi încrucişă braţele, neliniştită brusc de viitorul ei imediat. Avea dreptate.

– El va fi imobilizat un oarecare timp, continuă preşedintele. Îl voi înlocui deci la direcţia vînzări şi dumneata, doamnă Sim-

son, vei continua să-ţi îndeplineşti în mod normal, sarcinile.

Ea deschise gura să protesteze , dar nu-i ieşi nici un sunet. Cum ar putea lucra pentru Leon Silver? Îl va vedea toată ziua, fără nici o posibilitate de a-l evita!

— Bine, continuă el. Pentru că nu ai nimic de obiectat, propun să ne înhămăm la muncă.

Din contră, Cherry avea multe de spus. Dar se reţinu. Nu avea de ales.

Leon Silver aruncă o privire la ceas.

— Dimineaţa a trecut deja pe jumătate, doamnă Simson, declară el cu un dram de nerăbdare în glas. Du-te să iei corespondenţa din dulapul Annei. Ad-o aici şi pe a dumitale şi noi... Ce este? Ai vreo problemă?

— Ei bine, eu ... începu ea. Ea încerca să găsească un motiv valabil pentru ca el să împrumute secretara altcuiva, dar nu-l găsi. Ea lucra pentru directorul vînzărilor, or, pe timp nelimitat, acesta era Leon Silver.

— Nu, totul e bine, spuse ea în sfîrşit.

El se răsturnă în scaunul său rotativ, îşi încrucişă nonşalant braţele deasupra capului şi o fixă cu insistenţă.

— Doamnă Simson, spuse el cu acel aer obosit care o exaspera pe Cherry, dacă nu eşti capabilă să faci faţă unei situaţii deosebite, acum este momentul s-o spui!

O provoca. Cît de mulţumit ar fi fost, dacă ea ar fi admis că e incapabilă să-l ajute! Ea ştia că e competentă şi că singurul obstacol de trecut era doar el. Ultima lui frază era un avertisment: nu va tolera o eschivare din partea ei la jumătatea cursei. Asta însemna că îşi risca postul.

Se ridică brusc şi îl privi drept în ochi.

— Veţi fi surprins, domnule Silver, să descoperiţi cît de multe resurse posed, afirmă ea calm.

Spunînd acestea, făcu stînga împrejur şi ieşi demn din încăpere.

Penny bătea o scrisoare cînd Cherry luă corespondenţa.

— N-am îndrăznit s-o deschid, se scuză ea faţă de Cherry. Domnul Silver preferă ca Anne să se ocupe de asta. Ea nu a sosit încă, şi nici nu a anunţat că nu va veni.

— Şeful dumitale mi-a spus să i-o aduc. Este în biroul lui Alec. Ai aflat de accidentul lui?

— Ce accident? se auzi vocea Annei.

Ea tocmai intrase şi auzise ultimele cuvinte ale lui Cherry.

— Bună ziua la amîndouă. Îmi pare rău că am întîrziat atît de mult azi, dar nu eram în plină formă la sculare!

Se lăsă să cadă în fotoliul ei.

— E atît de frig azi, declară ea. Mi-a venit tare greu să ies afară!

Luna decembrie începea cu cortegiul ei de averse și vînturi reci. Totuși nu era încă atît de rău. Anne era vizibil fragilă. Părea înghețată.

– E cafea fierbinte, spuse Penny.

– Mulțumesc, făcu Anne cu un surîs recunoscător. Vorbeați de un accident? întrebă ea.

– Da, încuviință Cherry. E vorba de Alec.

– Nu-i deloc de mirare, începu Anne, fără a-i lăsa timp să continue. El schiază bine, dar ar trebui să-și dea seama că are cincizeci și unu de ani, nu douăzeci și cinci! Cheltuiește deja o avere la masor, ca rezultat al primei sale căderi pe pistă. Sincer, mă întreb ce are în cap!

Lipsa ei de compasiune nu fu cea care o izbi mai întîi pe Cherry.

– Cum? exclamă ea. Chiar are vîrsta aceasta? Îi dădeam patruzeci, ca domnului Silver.

Anne consideră această ultimă remarcă ca pe un afront personal.

– Pardon! se revoltă ea. Domnul Silver nu are decît treizeci și șapte de ani!

– Oh! strigă Cherry, nevenindu-i să creadă. Arată mai bătrîn.

– Ba deloc! protestă cu căldură secretara acestuia. Sînt de acord că Alec are o alură tinerească, dar acest lucru nu e dificil

cînd cheltuiești atîția bani și timp să maschezi aparențele! Nu vă spun nimic nou, Cherry. E ușuratic, este evident. În fine! Ce-a mai reușit să-și facă?

Cherry era iritată din cauza lipsei totale de simpatie a Annei față de șeful ei.

– Nu s-a rănit schiind, spuse ea pe un ton ușor agresiv.

A fost și mai rău, cînd ea a explicat împrejurările în care s-a produs accidentul. Anne a explodat efectiv în rîs. Era, într-adevăr, la fel de îngrozitoare ca Leon Silver.

Lucrînd de atîta vreme cu el, începuse să-i semene. Doar dacă acesta nu o alesese tocmai pentru că era ca el, rece și dură.

– A căzut de pe pasarelă! repetă ea, pufnind din nou în rîs. Băuse prea mult, cu siguranță! Vă puteți imagina scena? Îi mulțumește stewardesei pentru agreabila călătorie, cu cel mai frumos surîs al său și puf! ratează o treaptă...

– Scuzați-mă vă rog, o întrerupse sec Cherry, am de lucru.

Ea puse corespondența Annei pe biroul acesteia și ieși demn din încăpere.

Ziua trecu ca fulgerul. Din fericire, Leon Silver fu ocupat multă vreme într-o ședință cu directorul economic. Cherry îl văzu puțin, deci.

Era deja tîrziu, cînd vocea lui gravă o făcu pe Cherry să tresară. Ea profita de liniştea creată pentru a-şi rezolva grosul sarcinilor.

– Ai probleme, doamnă Simson? întrebă el.

– Eu... nu chiar, bîigui ea. Încerca doar să descifrez scrisul lui Alec.

– Mărturisesc că nu e citeţ, recunoscu Leon Silver. Lasă-mă să te ajut.

Se aplecă peste umărul ei, atît de aproape încît tînăra femeie îi simţi respiraţia pe gît. Ea se crispă şi păstră ochii fixaţi cu încăpăţînare pe foaia de hîrtie.

Tăcută, în timp ce el interpreta pentru ea scrisul imposibil al şefului ei, ea tremura interior. De ce-i sărea aşa inima în piept?

– Mulţumesc, spuse ea cînd el sfîrşi.

Chiar şi vocea îi era ciudată.

– Ai un aer obosit, doamnă Simson! remarcă Leon Silver.

– Nu, eu...

Ea se opri incapabilă să continue. „Aş vrea atît de mult ca el să plece“ gîndi ea. Să mă lase în pace!

El îi apucă deodată bărbia şi o obligă să-l privească.

Ochii săi verzi se cufundară adînc în pupilele ei violet, mărite din cauza fricii pe care o simţea.

– De ce ești speriată? întrebă el încet. Aveam impresia că mă urăști, dar ceea ce văd acum e nou. Pari să te temi de mine, acum. Ce ți-am făcut să merit asemenea sentimente?

Îngrozită, ea încercă cu disperare să se elibereze. El citea cu atîta ușurință în ea și contactul pielii sale pe a ei o tulbura într-un mod inexplicabil.

– Nu înțeleg despre ce vorbiți, articulă ea cu greu. Nu vă detest și nici nu mă tem de dumneavoastră.

Bărbatul se îndreptă, cu o umbră de surîs pe buzele sale frumoase.

– Dacă spui, doamnă Simson. Bună seara.

Cherry începu să bată la mașină înainte chiar ca el să treacă pragul biroului. Nu se opri decît atunci cînd auzi liftul urcînd la etajul șase. Încă sub șoc, ea fixă prostește caracterele pe care le bătuse la întîmplare. Smulse apoi foaia de hîrtie devenită inutilă și o aruncă la coș.

Îl ura într-adevăr? Nu, nu atît de tare. Și nici frică de el nu-i era. Ea era doar... hipersensibilă în prezența lui, cu toate simțurile în alertă.

Ea nu știa ce gîndea el. Avea impresia că el ar vrea ca ea să plece, să demisioneze. Dar nu, era imposibil. El avea puterea de a o da afară, dacă ar fi vrut.

Degeaba își răsuci această problemă prin cap, nu reușea să-l înțeleagă pe Leon Silver. Rămînea pentru ea tot atît de misterios ca-n prima zi.

Cherry își puse paltonul, gînditoare. De ce apropierea acestui bărbat o tulbura atît de mult? Asta se datora probabil taliei lui uriașe. El producea desigur același efect și asupra colegilor săi.

Oare? murmură o mică voce interioară.

*

* *

În seara aceea, cînd fu în vîrful patului ei, instalată confortabil, surîse în sfîrșit cînd își imagină căderea bietului Alec. Cunoscîndu-l, el flirtase cu siguranță cu stewardesa. Ocupat s-o facă pe fantele, el ratase prima treaptă și se rostogolise de-a lungul pasarelei.

Va lipsi deci de la serbarea pe care Silver & Silver o organiza mereu de Crăciun. După Anne, care se ocupa să comande bufetul, era de obicei foarte reușită.

Ceea ce îi aminti fetei de un alt incident. Găsise în corespondența de după-amiază invitațiile clienților și furnizorilor la diferite cocteiluri, cu ocazia sărbătorilor de sfîrșit de an.

Leon Silver i-a arătat pe care să le accepte.

– Telefonează acestor oameni, spusese el, şi anunţă-i că Alec nu va fi disponibil. Dar eu îl voi înlocui şi dumneata mă vei însoţi, adăugase el.

– Poftim? exclamă ea. Presupun că aceasta nu are nimic de-a face cu munca mea?

– Bineînţeles că da, răspunsese preşedintele pe un ton brusc. Dacă Alec ar fi fost aici, ai fi mers cu el. Datorită împrejurărilor, vei merge cu mine... Ai bunătatea să faci o altă faţă, doamnă Simson! E vorba de obligaţii legate de atribuţiile dumitale de serviciu. Atunci va trebui să arborezi cel mai frumos surîs al dumitale.

Ea nu avea de ales. Dar se va supune fără tragere de inimă.

CAPITOLUL V

– Într-adevăr, tată, mă răsfeţi mult, spuse Cherry surîzînd.

Ea admiră restaurantul elegant unde o invitase tatăl său. Dacă ar fi ştiut, şi-ar fi luat la birou o ţinută mai potrivită, să se schimbe. Domnul Marshall îşi petrecuse ziua la Londra. El telefonase fiicei sale, de dimineaţă, pentru a o invita la cină, înainte de a pleca la Bristol.

Cherry îi explică noua situaţie în care se găsea la Silver & Silver.

– Săptămîna trecută, preşedintele mi-a făcut viaţa absolut infernală, spuse ea. „Doamnă Simson, cită ea, ai bătut această scrisoare? Ce s-a întîmplat cu apelul meu la Nairobi? Unde e cafeaua pe care ţi-am cerut-o acum zece minute? Învaţă să distribui sarcini, doamnă Simson! Trebuie să fii liberă să răspunzi solicitărilor mele. Te sfătuiesc să-ţi schimbi metodele, sau să abandonezi!".

Fata suspină şi se servi cu un aperitiv.

– Acum, totuşi relaţiile noastre s-au îmbunătăţit. Nu mă mai hărţuieşte deloc

şi chiar m-a felicitat astăzi de două ori! Nu-mi vine să cred!

Domnul Marshall îi aruncă o privire indulgentă fiicei sale. Ea nu-l aprecia deloc pe Leon Silver, dar de cînd lucra cu el era transformată.

Faţa ei frumoasă îşi găsise în sfîrşit vioiciunea, strălucirea.

– Draga mea, nu trebuie să-ţi faci griji, o asigură el. Domnul Silver a fost puţin mai dur cu tine la început, pentru a te obişnui cu noile tale atribuţii. Şi tu ai învăţat remarcabil de repede.

– Nu-i chiar aşa simplu, tată. Acest bărbat rămîne un adevărat mister pentru mine.

– În orice caz, insistă domnul Marshall, atitudinea lui faţă de tine s-a schimbat. Dar tu trebuia să discuţi cu propria lui secretară. Ea ţi-ar fi dat cu siguranţă nişte sfaturi bune.

– Nu este prea sociabilă. Ea organizează recepţiile particulare ale domnului Silver, pe lîngă munca de birou şi cred că, din cauza aceasta, are un anumit sentiment de superioritate. Între altele, ea nu vorbeşte despre el decît ca să-l ridice în slăvi... Reţine, adăugă Cherry, trebuie să recunosc că el este extraordinar. De două săptămîni rezolvă sarcinile lui Alec pe lîngă ale sale. Este dinamic, neobosit. Şi

ușa lui este deschisă întotdeauna oamenilor. Chiar de la început mi-a spus că rolul meu nu constă în a îndepărta oamenii care doresc să-l vadă. Este un director fără seamăn. Nu are egal în rezolvarea dificultăților. Este arhitect de formație și chiar mecanic!

Se întrerupse și își scutură capul cu un surîs pe buze. În ajun o amuzase un incident surprinzător. Ca de obicei, sosise devreme și îl descoperise pe Leon Silver pe jos, în genunchi, înconjurat de piesele pline de unsoare ale mașinii de fotocopiat!

– Domnule! exclamase ea. Ce faceți acolo?

– Bună ziua, doamnă Simson, răspunsese el vesel. Dumneata ce crezi?

– De ce nu ați chemat mecanicul de întreținere s-o repare?

– Ei bine, pentru că sînt încîntat să mă ocup chiar eu de treaba aceasta! afirmase el cu o lucire de malițiozitate în ochii săi de culoarea smaraldului.

Rîseră ca doi școlari de o glumă bună.

Michael Marshall lăsă cuțitul și furculița, satisfăcut de mîncarea delicioasă și încîntat de verva fiicei sale. Să fi fost o licărire de admirație care dansa în ochii ei violet? Pentru misteriosul ei președinte?

– Draga mea, mă bucur să constat că vă înţelegeţi atît de bine, în prezent, declară el.

Cherry îşi recăpătă imediat seriozitatea.

– Nu am spus asta, tată! Nu înţelege greşit. Nu-mi place de el, dar a devenit mai suportabil. Asta-i tot.

Tăcu, visătoare. Astăzi s-a întîmplat un lucru ciudat. Leon petrecuse toată ziua la uzina din Southampton... şi biroul păruse tare gol, fără el. Cherry era copleşită de treburi, ca de obicei, dar... şeful ei îi lipsea. Era ridicol, bineînţeles.

Terminînd ce avea în farfurie, ea se întreba ce-o fi acest sentiment ciudat. După amiaza i se păruse monotonă, lipsită de scînteia vie care o anima cînd Leon era acolo...

Scutură capul, supărată pe ea însăşi. De ce imaginea acestui bărbat o obseda atît?

– Dacă ai rămîne cu mine în seara aceasta? sugeră ea. Ai putea pleca mîine dimineaţă la Bristol...

Se întrerupse brusc şi coborî privirea la faţa de masă. Leon Silver tocmai intra în restaurant!

– Din nefericire, nu pot, răspunse tatăl său. Am pacienţi la ora nouă, ca de obicei. Dar îţi mulţumesc pentru invitaţie, Cherry... Ce e? Nu te simţi bine?

– Ba da, eu... Nu te întoarce acum, murmură ea. Domnul Silver este aici.

... La braţul unei frumuseţi blonde, foarte înaltă, în rochie de mătase verde. Dădea impresia că e în largul ei. Şi Leon îi surîdea...

Cherry se simţi brusc nervoasă. Încercă să se stăpînească. Era victima unei emoţii ciudate, necunoscute. Mai degrabă neplăcută.

Leon Silver o va zări, or, tocmai lucrul acesta dorea să-l evite. De ce o adusese tatăl ei într-un loc atît de elegant?

Uşurată, constată că şeful de sală plasase cuplul la celălalt capăt al încăperii, într-un colţ.

Dar ea nu se mai gîndea decît cum să plece mai repede.

Nu fu posibil. Chelnerul se apropia cu un cărucior încărcat cu delicioase produse de patiserie. Era exclus să-l jignească pe tatăl său, refuzînd să guste ceva.

– Ce bogăţie corneliană, spuse ea surîzînd. Cred că o să aleg profiterolul.

– Excelentă idee! aprobă o voce, în spatele ei.

Ea fremătă şi ridică ochii. Leon Silver o fixa cu o umbră de amuzament în pupilele sale verzi.

– Cu silueta dumitale, poţi să-ţi permiţi, reluă el galant.

– Domnule Silver, ce surpriză! exclamă cu ipocrizie Cherry. Cum a decurs vizita la Southampton? Pot să vi-l prezint pe tatăl meu, domnul Marshall? Tată, iată-l pe domnul Silver, președintele nostru.

Cei doi bărbați se salutară politicos. Domnul Marshall se comportă perfect.

– Încîntat, domnule, făcu el, înclinîndu-se. Fiica mea mi-a vorbit de dumneata... Ce mai faci?

– Vă mulțumesc, bine, răspunse Leon Silver. Cu ce ocazie la Londra? Sînteți dentist, nu-i așa?

– Exact. Am asistat la un congres. Foarte interesant, de altfel.

– Nu-mi amintesc să vă fi informat în legătură cu profesia tatălui meu, se miră Cherry.

Leon Silver se aplecă spre ea.

– Memoria dumitale nu te înșală, declară el, malițios. Bine! Vă rog să mă scuzați, sînt așteptat. Sper să vă revăd, domnule.

Cherry nu putu rezista tentației. În timp ce Leon Silver se îndepărta, ea aruncă o privire fugară celei care îl însoțea. Aceasta consulta lista de bucate, ignorînd înadins persoanele pe care însoțitorul ei le salutase.

– Ce înfățișare! exclamă domnul Marshall, entuziasmat. Nu mi-ai spus că e atît de tînăr. Nici cît este de frumos, de altfel!

Fata roşi, ridicînd din umeri.

– Are treizeci şi şapte de ani, tată, adică cu şaisprezece ani mai puţin decît tine. O vîrstă avansată, deci.

– Îţi mulţumesc!

Cherry pufni în rîs.

– Îmi pare rău, se scuză ea. În fine, îl consider ca pe cineva foarte matur... Şi vag atrăgător poate, termină ea, ezitantă.

– În nici un caz nu aş alege aceşti termeni ca să-l descriu pe acest băiat, răspunse tatăl său, pe un ton ce nu admitea replică.

Cherry schimbă imediat subiectul.

Leon Silver poseda un magnetism deosebit şi domnul Marshall nu întîrzie să se lase impresionat.

*

* *

Vineri, Cherry se sculă devreme. Ziua urma să fie mai încărcată ca de obicei. Anne trebuia să efectueze nişte consultaţii prenatale şi deci lipsea iar Leon Silver era invitat după-amiază la un cocteil la care Cherry trebuia să-l însoţească.

Ea îşi suspenda rochia pe care o adusese pe un umeraş, cînd şeful ei ieşi din birou.

– Bună ziua, doamnă Simson, începu el. E ceea ce vei purta după-amiază?

– Da.

Ea scutură rochia şi o băgă cu atenţie în dulap. Era o rochie de cocteil decoltată, din jerseu negru cu fir auriu şi se potrivea de minune pentru această ocazie.

O notă deosebită în vocea lui Leon Silver trezi totuşi îndoiala în sufletul fetei.

– Nu o găsiţi... potrivită? întrebă ea.

Se întoarse spre el. Aşezat în fotoliul Annei, el pusese picioarele pe birou. Umerii săi largi se ridicară cu dezinvoltură.

– Te preocupă într-adevăr părerea mea? întrebă el nonşalant.

– Da, bineînţeles. Dacă nu aprobaţi...

– Forma este perfectă, întrerupse el, dar porţi prea mult negru, după părerea mea. S-ar crede că eşti tot timpul în doliu.

Cherry îşi strînse buzele, iritată.

– De cît timp e mort soţul dumitale, doamnă Simson?

– De aproape patru ani, răspunse ea cu fermitate. Dar îmi plac nuanţele închise, adăugă ea cu un aer încăpăţînat.

– Într-adevăr? Am fost foarte surprins să te văd aseară la restaurant, continuă el. Interesant, mi-am zis: Cherry preferă bărbaţii în vîrstă.

Ea îl fulgeră efectiv cu privirea.

– Şi aţi descoperit apoi că era vorba de tatăl meu, spuse ea cu răceală.

– Exact.

Un surîs lent invadă trăsăturile lui Leon Silver. Pupilele de smarald începură să scînteieze de malițiozitate.

– Spune-mi atunci, doamnă Simson, ce gen de bărbat îți place?

– Nici unul, domnule.

Își dădu seama că ceea ce o exaspera cel mai mult, era felul în care el îi pronunța numele. Foarte des și cu o insistență exagerată.

– Chiar așa? lansă el, examinînd-o atent. Ceea ce înseamnă că nu ai trecut încă peste dispariția soțului dumitale.

Maxilarele i se contractară. Nu vorbea niciodată cu străinii despre David. Și, cu siguranță, nu-și va schimba acest obicei pentru nimeni!

– Domnule, spuse ea calm, am mult de lucru în dimineața aceasta.

El nu replică. Își plimbă privirea pe silueta ei suplă, fără cea mai mică jenă, apoi se ridică cu surîsul pe buze și părăsi încăperea.

Incidentul reuși să-i strice ziua tinerei femei. Apoi, necazurile se înlănțuiră. Mama lui Penny telefonă să anunțe că aceasta nu va veni la birou, fiind puternic gripată. Cherry trebui să ceară serviciului personal să i se trimită o dactilografă.

Își pierdu apoi o jumătate de oră să-i explice ce avea de făcut. Evident, fură

deranjate de apeluri telefonice din exterior, care nu mai conteneau.

Cherry începu să caute apoi un dosar care se rătăcise și Leon Silver se miră că nu era la locul ei cînd avu nevoie de ea!

Spre prînz, ea avu un moment de liniște. Se pregătea să meargă la masă, cînd ușa se deschise și în încăpere pătrunse o bătrînă doamnă încărcată de pachete. Ea purta un lung mantou de zibelină și o pălărie de lînă roșie, complet deformată! Excentricitatea ținutei sale era accentuată de niște galoși negri din plastic, care protejau pantofii, accentuîndu-i slăbiciunea picioarelor.

Cherry reuși să surîdă politicos, în ciuda perplexității ei. Ea o salută pe necunoscută în timp ce spiritul ei înregistra diferite fapte neobișnuite: recepționera nu o anunțase pe bătrîna doamnă, aceasta intrase fără să bată; mantoul ei era din blană veritabilă; pe degete purta diamante. Cu siguranță era o obișnuită a casei. Totuși, Cherry nu o cunoștea.

– Bună ziua, doamnă, spuse ea cu amabilitate. Cu ce pot să vă ajut?

– Draga mea, trebuie să fii Cherry Simson! exclamă interlocutoarea ei. Sînt încîntată să te văd.

Vorbea cu ușurință, cu o voce uimitor de tînără și de distinsă. Era probabil octogenară, dar se vedea că fusese fermecătoare.

Trăsăturile sale erau fine, rasate; Ochii albaştri, luminoşi, sclipeau de curiozitate şi de o poftă de viaţă pe care anii nu o slăbiseră.

Ea îi plăcu imediat fetei.

— Eu sînt, într-adevăr, răspunse ea întinzîndu-i mîna.

— Anne nu este aici? întrebă fermecătoarea musafiră. Mi-ar plăcea s-o felicit personal. O să mă aşez. El e ocupat? Cafeaua aceasta e caldă? Ce cămaşă drăguţă! Negrul îţi stă de minune, copila mea!

Cherry se strădui să rămînă serioasă.

— Anne este la spital, azi, explică ea. Domnul Silver este cu directorul său economic. Cred că nu mai au mult. Pe cine să anunţ?

— Oh! Sînt bunica lui. Nu m-am prezentat? Nu, într-adevăr. Vin deseori la Londra. Numele meu este Héléna Silver. „A“-ul este în plus, nu crezi? Héléne ar fi fost mai elegant.

Cherry izbucni în rîs.

— Vreţi o cafea? reuşi ea să articuleze.

Bătrîna doamnă se afundă în fotoliu.

— Hm! Nu găseşti că e prea frig pentru asta? spuse ea pe un ton atît de serios, încît Cherry trebui să-şi muşte buzele ca să nu pufnească din nou.

— Ce v-ar plăcea să beţi? întreabă ea, amuzată.

– O picătură de whisky, răspunse imediat adorabila bunicuţă. Din cel care se află în dulapul acela, din apropierea biroului lui Leon: este excelent.

Cherry se grăbi s-o mulţumească pe Héléna Silver.

– Preveniţi-mă cînd trebuie să mă opresc, spuse ea cu un pahar într-o mînă şi cu sticla în cealaltă.

– ... Atît! Ai apă caldă în acest ceainic? Şi o bucăţică de zahăr, poate? Şi o felie de lămîie? continuă vesel musafira.

– Nu, o informă Cherry cu o mină veselă, dar pot să trimit...

– Nu te deranja. Sînt perfect mulţumită...

Uşa se deschise brusc şi Leon Silver apăru pe prag.

– Bunico! exclamă el, stupefiat. Ce vînt te aduce în oraş? Şi de ce porţi pălăria asta ridicolă? Sincer, nu te avantajează deloc!

– Se poate, replică ea fără să clipească. Dar mă apără de intemperii. Bună ziua, totuşi, Leon! Nu mi-ai descris-o pe Cherry, ea este absolut fermecătoare!

– Păstrez cîteva secrete numai pentru mine! răspunse vesel nepotul său.

Ochii săi scînteiau de maliţiozitate şi de iubire pentru ea.

În tăcere, Cherry îi observa. Ea uită dintr-o dată duritatea şi sarcasmele lui

Leon Silver. Era evident că își adora bunica. Tînăra femeie avu un elan de tandrețe pentru acest om impunător și atît de iubitor totuși.

— Gemenele sînt în vacanță, de aceea sînt aici, explică bătrîna doamnă. Voiam să le arăt pe Moș Crăciun.

— Dar ele nu mai cred de multă vreme în asta! exclamă Leon Silver. Sper că nu ai condus mașina pînă aici?

— Nu fi prost, Leon. Știi bine că nu mai conduc de douăzeci de ani.

— Bunico! Ai memoria scurtă! Amintește-ți de automobilul tatei! L-ai făcut zob, iarna trecută!

— Da, într-adevăr, făcu Héléna fără să se tulbure cîtuși de puțin. O să continui să mă tot certi? Cherry, și cu dumneata este tot atît de dezagreabil?

— Uneori, răspunse aceasta fără să-și privească șeful.

— Și te tratează cu aceeași grosolănie? insistă ea.

— Da.

Cherry simți ochii pătrunzători ai lui Leon Silver ațintiți asupra ei. Ea se făcu că nu-i observă.

— Te sfătuiesc să fii prudent, Leon, declară Héléna, pe un ton fără replică. Cherry este pește. Dacă o iei în răspăr, vei avea probleme.

– Ah! Bunico, te rog, scutește-mă cu scornelile tale! strigă nepotul ei.

Cherry deschise gura de uimire.

– Doamnă, cum ați ghicit semnul meu zodiacal? întrebă ea.

– Doamnă Simson, imploră Leon Silver, fie-ți milă, nu o introduce în subiectul ei favorit. Nu vreau să-ți umple capul cu balivernele astea. Bunico! exclamă el deodată. Dacă fiicele mele sînt cu tine, ce-ai făcut cu ele?

Héléna Silver bău o înghițitură de whisky și ridică din umeri.

– Oh, nu ți-am spus? răspunse ea fără grabă. Sînt în lift, urcă și coboară. Știi cît de mult le place...

Leon își ridică brațele spre cer, în semn de disperare.

– Pe toți sfinții, strigă el. Cherry, du-te imediat să le cauți!

Tînăra femeie se conformă, împărțită între mînie și bucurie. Pentru prima oară îi spusese pe nume, dar îi vorbise ca unui cîine!

Bunica lui era într-adevăr delicioasă. Cu surîsul pe buze, Cherry apăsă pe buton. Ușile se deschiseră dînd la iveală două fețe vesele.

– E timpul să mergeți la tatăl vostru, copii! anunță ea vesel.

Ea remarcă atunci ochii gemenelor. Avu un șoc: erau exact ca cei ai lui Leon Silver. De un verde profund, mărginiți de gene negre, incredibil de lungi, magnifici.

– El v-a trimis? întrebă o voce subțirică.

– E supărat? întrebă o alta.

– Sînteți noua sa secretară?

Întrebările țîșneau din toate părțile. Cherry scoase un suspin, depășită de evenimente.

– Eu sînt... factotumul tatălui vostru, declară ea în sfîrșit.

– Ce-i aia? întrebară în cor cele două fetițe.

Cherry își regretă pe loc cuvintele. Două mutrișoare curioase să afle un cuvînt nou, așteptau răspunsul ei. Ea simți că ele nu vor uita acest termen, cu spiritul lor curios!

– Asta înseamnă doar că sînt foarte ocupată, explică ea. Hai veniți, sînteți așteptate.

Ascultătoare, gemenele o urmară pînă la biroul tatălui lor. Héléna dispăruse.

– Copiii dumneavoastră, domnule, anunță Cherry.

El ridică ochii, cu un aer sever.

– Bună ziua la amîndouă, începu el. Nu vreau nici o sarabandă cu liftul fără permisiunea mea, e clar?

Căpușoarele se înclinară la unison.

– Bine! V-aţi prezentat doamnei Simson?

Tot în tăcere, ele făcură semn că nu. Leon se ridică.

– Iat-o pe Rachel şi pe Veronica, pe care noi o numim de obicei Ronnie.

Toate trei îşi strînseră mîinile cu gravitate.

– Aveţi ochi foarte frumoşi, doamnă Simson! exclamă deodată Rachel.

– Nu se fac observaţii personale oamenilor pe care abia i-ai cunoscut, o informă tatăl ei. Aşezaţi-vă, acum. Imediat ce apare bunica, urcăm în apartament să mîncăm. Presupun că tu eşti cea care ai sugerat această călătorie cu trenul, Rachel?

El se întoarse spre Cherry.

– Pentru un motiv care rămîne obscur, ele adoră taxiurile, lifturile şi trenurile.

– Şi scările rulante, tată! strigă Rachel.

– Ah! da, într-adevăr, suspină Leon Silver.

Cherry surîse. Rachel era mai dezgheţată decît sora sa. Din fericire, ele erau îmbrăcate diferit, căci feţele lor erau absolut identice!

Se întoarse la biroul ei. „Să sperăm că după-amiaza va fi mai calmă!“ gîndi ea.

Cînd Héléna reveni, nepotul îşi condusese familia spre lift.

– Doamnă Simson, iau masa de prînz la mine. Sun-o pe doamna Morrison și roag-o să-mi trimită mîncare pentru patru persoane. Să nu uite îngheţatele copiilor! Telefonează-i mai întîi lui O'Connell pentru a-l preveni că noi urcăm.

– De ce nu vii cu noi, îi propuse deodată Héléna tinerei secretare.

Aceasta își privi șeful, nehotărîtă.

– Ar fi o plăcere pentru noi, aprobă el.

– Dar... am de lucru, înainte de cocteil.

– Nu te nelinişti, poate să rămînă pe luni. Anne ţi-a lăsat cheile?

Era vorba de trusa ce permitea accesul la etajul șase.

– Da, le am.

– Perfect. În acest caz spune centralistei să comute toate comunicările urgente în apartamentul meu. Și ia-ţi rochia, adăugă el, autoritar. Te vei schimba în una din sălile de baie.

Cîteva momente mai tîrziu, șoferul domnului Silver o introducea pe Cherry într-o cameră de ðaspeţi. Ea își lăsă aici trusa de machiaj și rochia de seară.

Domiciliul președintelui era spaţios, luminos și extrem de elegant. El ocupa tot etajul și avea o vastă terasă însorită.

O'Connell servi masa. La ora două, Leon dădu semnalul de plecare.

– Bunico, vrei ca O'Connell să te ducă la gară, sau preferi să te organizezi singură?

– Eu şi gemenele nu am terminat cumpărăturile. Vom lua deci un taxi, după peregrinările noastre.

– Bine, aprobă nepotul. Rachel şi Ronnie, să fiţi cuminţi, să nu o obosiţi pe bunica!

Cherry se ridică.

– Merg să mă schimb, anunţă ea. Am fost încîntată să vă cunosc, copii!

– Ne vom revedea, nu-i aşa, doamnă Simson? întrebă Ronnie.

Rachel îşi scutura frenetic capul în semn de aprobare.

Héléna răspunse personal la această întrebare.

– V-o promit eu! afirmă ea. – Mulţumesc pentru amabilitatea dumitale, Cherry. Şi aminteşte-ţi, adăugă ea într-un suflu, muşcătura acestui bărbat este tot atît de grozavă ca şi cuvintele sale. El este scorpion, ştii. Îţi va afla toate secretele şi...

– Bunico! Ce-i povesteşti? întrebă Leon, bănuitor.

– Nimic, răspunse cu demnitate bătrîna doamnă. Îi spuneam pur şi simplu la revedere.

Cherry se duse să-şi facă un duş şi să-şi retuşeze machiajul. Puţin înainte de ora trei, gata de plecare, ea îl găsi pe Leon în

salon. Era extrem de elegant în costumul gri deschis, cu o cămaşă de mătase crem.

Fără să scoată un cuvînt, el îşi plimbă o privire admirativă pe silueta fetei. Rochia ei neagră care se mula pe piept şi pe coapse, se evaza spre picioarele frumos modelate. Îşi ridicase părul într-un coc din care scăpau cîteva şuviţe buclate. În jurul gîtului graţios strălucea un lanţ de aur roz. Cu cerceii săi asortaţi, ea era perfectă, radiind de prospeţime şi simplitate. Leon o ajută să-şi pună mantoul şi mîinile lui întîrziară pe umerii ei.

– Dacă eşti gata, spuse el cu o voce uşor răguşită, putem coborî.

Luară liftul. Uşor stînjenită, Cherry începu să vorbească, să umple tăcerea.

– Copiii rămîn la bunica lor în vacanţă? întrebă ea.

– Da, în locuinţa familiei, la Bucks. Acolo locuiesc şi tatăl meu cu mama mea vitregă.

– Este de necrezut, continuă Cherry. Are cel puţin optzeci de ani, nu-i aşa?

– Optzeci şi patru, de fapt, preciză Leon. E o excentrică. Nu înţelege decît ce vrea. E foarte şireată şi intuitivă. Nu-şi prea alege cuvintele...

Lumina se stinse brusc şi ei se treziră suspendaţi între cer şi pămînt, într-un întuneric beznă.

Cherry scoase un strigăt de spaimă. Faptul că era blocată într-un spaţiu închis o îngrozea.

– Oh! Dumnezeule, gemu ea.

Instinctiv, îl apucă pe Leon de mînecă.

– Calmează-te, spuse el pe un ton convingător.

O înconjură cu un braţ protector.

– Nu este decît o pană de curent. Într-o clipă, vom porni din nou, continuă el.

– Nu se poate! exclamă Cherry complet îngrozită.

Începu să tremure din cap pînă în picioare. Leon o strînse mai tare şi ea se lipi de el.

– Dar ţi-e chiar frică, Cherry, strigă el stupefiat. Tremuri.

– Nu pot să mă opresc.

– Atunci ascultă-mă. El îi vorbi încetişor, cu blîndeţe, explicîndu-i că erau în siguranţă, că luminile se vor aprinde în curînd, că liftul va porni. Muncitorii localizaseră deja pana şi se preocupau s-o repare.

Din păcate, nimic nu putea s-o liniştească pe Cherry.

– Nu suport să fiu suspendată în aer, spuse ea, în pragul lacrimilor.

– Draga mea copilă, noi nu ne legănăm la capătul unui fir de bumbac!

El se lansă într-o descriere tehnică a maşinăriei, fără succes. Cherry tremura de-a binelea.

– Oh! Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el.

O trase deodată spre el, îi răsturnă capul pe spate şi o sărută.

Cherry, prea tulburată ca să-şi dea seama ce i se întîmpla, nu reacţionă imediat. Cînd în sfîrşit îşi veni în fire, ea încercă să se elibereze.

– Lasă-mă, îl imploră ea.

– Taci din gură, îi ordonă Leon.

Îi căută din nou buzele.

O clipă mai tîrziu, Cherry uita de situaţia în care se găseau. Buzele lui Leon se făcură mai exigente.

Profund emoţionată, Cherry răspundea acum mîngîierilor lui. Ea îl înconjură cu braţele, era atît de aproape de el încît îşi simţea tot corpul lipit de al lui.

Becul se aprinse brusc, tulburînd neplăcut intimitatea lor.

Leon se îndepărtă încet, cu faţa impasibilă. Fără un cuvînt, ajunseră la parter.

Cu obrajii roşii de tulburare, Cherry îl privi acuzator.

– De ce ai procedat aşa? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

– Dragă doamnă Simson, răspunse el cu nonşalanţă, a trebuit să găsesc un mijloc să-ţi combat criza de isterie.

Cherry rămase mută tot timpul cît dură călătoria lor la Corydon, unde se dădea

cocteilul. Era zguduită și asta nu avea nimic de-a face cu pana de curent!

Își păstră ochii aținitiți asupra peisajului care defila prin fața geamului mașinii. Cît de rușine îi era de ea însăși!

Sărutările lui Leon îi treziseră o emoție a trecutului pe care ea o credea moartă pentru totdeauna. Ea înțelegea acum de ce prezența lui o afecta atît de mult: el o atrăgea fizic.

Ea se simți vinovată. Era ca o trădare la adresa lui David. Faptul că soțul îi dispăruse pentru totdeauna nu-i ușura în nici un fel remușcările.

De altfel, avea certitudinea că bărbatul de lîngă ea era de marmură. Nu o sărutase decît pentru a o distrage de la spaima de care fusese cuprinsă. Și reușise lucrul acesta. Cum de putuse fi atît de proastă să răspundă avansurilor sale!

— Doamnă Simson, declară deodată vecinul ei, dacă binevoiești să te smulgi din contemplarea unui peisaj pe care îl cunoști deja pe de rost, mi-ar plăcea să-ți vorbesc despre programul pentru săptămîna viitoare.

Ea se întoarse spre el, străduindu-se să pară indiferentă.

— Ascult, domnule, spuse ea cu răceală.

— De ce nu-mi spui ce ai pe inimă? spuse el furios. Mă fulgeri efectiv cu privirea!

– Te înşeli, replică ea pe un ton egal. Aştept instrucţiunile pentru săptămîna viitoare.

– Am vorbit cu directorul general de la societatea „Berea Cooper“, în dimineaţa aceasta. Vor utiliza arhitecţii pe care eu i-am recomandat la Nairobi. Sînt obişnuiţi să construiască în Kenia. Pe scurt, vom lua, marţi, prînzul cu ei. Va urma apoi o şedinţă care va dura probabil toată după-amiaza. Miercuri, avem o agapă la birou şi joi... eşti liberă pentru cină? Anne a organizat în apartamentul meu un dineu şi mi-ar place să joci rolul de gazdă.

– Are vreun raport cu serviciul? întrebă pe un ton rece Cherry.

Ea îşi regretă imediat cuvintele. Faţa şefului ei se înăspri. Totuşi, ea voia să ştie. Dacă era vorba de o petrecere între prieteni, nu avea decît să-i ceară ajutorul blondei înalte şi arogante.

De altfel, el avea probabil de unde alege printre nenumăratele femei care îl rîvneau. Întrebarea ei era de prisos. Răspunsul era evident.

– Doamnă Simson, răspunse el cu o răbdare exagerată, am înţeles foarte bine că nu te încîntă deloc compania mea. Dacă solicit prezenţa dumitale în această ocazie precisă, este că primesc parteneri de afa-

ceri: trei bărbaţi, două soţii şi o amantă. De acord?

– Da, aprobă ea. Dar cine te ajuta înaintea mea? insistă ea fără chibzuinţă.

– Soţia mea, doamnă Simson, spuse el cu o voce dură. Numai că ea a murit acum şase ani, în caz că nu ştiai. De atunci, secretara mea a încercat să joace rolul de stăpînă a casei la recepţiile de afaceri. Înainte de a-mi pune întrebarea, te informez că, Anne fiind însărcinată, m-a anunţat că nu poate să-mi mai facă acest serviciu. Eşti satisfăcută?

Tulburată, Cherry tăcu.

– De altfel, ea nu va mai veni, probabil, multă vreme la birou, reluă el. Am vorbit la telefon cu soţul ei alaltăieri. Consideră, ca şi mine de altfel, că ea ar trebui să înceteze să mai lucreze.

– Dar... credeam că dumneata doreai ca ea să rămînă pînă în ultimul moment? se miră tînăra femeie.

– Bineînţeles că nu. Ea voia. Mărturisesc că voi găsi cu greu o secretară atît de devotată şi de competentă. În fine! Pentru că eşti complet liberă, vei avea extrema amabilitate să suporţi compania mea joi seara, pentru motive profesionale?

Furioasă pe sarcasmele lui, Cherry îi adresă cel mai încîntător surîs al ei.

– Domnule, voi fi încîntată să-ţi fiu de folos, spuse ea cu o voce suavă. Vezi vreun inconvenient, continuă ea, să lipsesc în dimineaţa de vineri? Prevăzusem să fac cumpărăturile de Crăciun, dar...

– Îţi acord cu plăcere toată ziua, o întrerupse el.

Conversaţia lor se termină aici.

*

* *

Dispoziţia lui Leon Silver se înrăutăţi. Cîteva ore mai tîrziu, o depuse pe Cherry în faţa casei ei şi o salută din vîrful buzelor. Nici un comentariu despre cocteilul care avusese loc.

Cherry se hotărî să-şi facă un sandviş şi să se instaleze într-un fotoliu lîngă foc. Se simţea îngrozitor.

În cursul seratei, ea îl văzuse pe Leon rîzînd cu clienţii, dar de îndată ce se urcase în maşină, păstrase o tăcere ostilă.

Ea era de vină. A fost atît de neîndemînatică! Toate eforturile ei pentru a ameliora situaţia fuseseră reduse la zero.

Leon Silver avea reale calităţi. Era un om de afaceri desăvîrşit şi ea descoperise astăzi şi alte faţete ale personalităţii lui. Îşi adora vizibil bunica şi copiii. Ştia să fie sever iar gemenele aveau pentru el o afecţiune profundă şi un mare respect.

Unde o fi el acum? În locuinţa familiei din Buckinghamshire, sau cu frumoasa blondă care-l însoţise la restaurant?

Ea îşi interzise aceste gînduri ridicole. Nu o interesa ce face Leon, absolut deloc.

O oră mai tîrziu, se băgă în pat. Ezitase să iasă, să se plimbe pe deal, cerul fiind deja întunecat.

La miezul nopţii, ea regretă că nu ieşise la plimbare.

Era incapabilă să doarmă. Incidentul din lift o obseda. Mai ales felul în care ea reacţionase. Din fericire, Leon rămăsese de piatră!

Ea încerca să se convingă că era mai bine aşa. Şi totuşi... În sufletul ei domnea o confuzie totală. Pe de o parte Leon o fascina, pe de alta, el o exaspera. În fine... nu de tot.

Un lucru era sigur: ea refuza să se lase copleşită de o atracţie fizică. Niciodată nu-l va trăda pe David.

CAPITOLUL VI

Cherry inspectă o ultimă oară masa, aranjă florile şi plecă să se schimbe în camera de oaspeţi.

Recepţia nu o neliniştea, dar se simţea într-adevăr nefericită. Şi cu toate acestea, era joi; a doua zi începea vacanţa de Crăciun, căci Leon îi acordase ziua de vineri. Între altele, săptămîna fusese bogată în distracţii: cocteiluri, agapa companiei, care durase pînă noaptea tîrziu şi chiar în dimineaţa aceasta, petrecerea de la „etajul cinci".

Motivul tristeţii sale era atitudinea lui Leon Silver. Nu-şi mai vorbeau decît dacă era strict necesar. De două ori, după reuniuni tîrzii, o condusese acasă. Dar nu descleştase gura decît ca să-i ureze sec „noapte bună".

Aceste relaţii erau teribil de neplăcute. Şi totuşi ea era de vină. Leon nu o mai provoca. Părea preocupat chiar atunci cînd discuta cu un client. O femeie mai puţin sensibilă ca Cherry poate nici nu şi-ar fi dat seama, dar nu se mai îndoia: el îi purta pică.

Alec Moore trebuia să se întoarcă la sfîrșitul lui ianuarie. Slavă domnului. El îi telefonase acasă de mai multe ori. Totuşi mai rămîneau patru săptămîni pe care trebuia să le petreacă cu Leon Silver. Dacă măcar atmosfera ar fi fost mai puţin încărcată între ei!

Își termină machiajul, se parfumă ușor și se privi în oglindă. Rochia de cașmir ivoar pe care o purta, îi scotea în evidenţă curbele graţioase. Era decoltată și destul de elegantă.

Cheltuise o avere pe această rochie. O alesese ca să-i placă lui Leon, nu era neagră!

Își ondulase părul lung și negru care-i cădea în cascadă pe umeri. Oare lui Leon îi va plăcea această coafură? Va remarca schimbarea?

Cîteva bătăi discrete în ușă îi întrerupseră cursul gîndurilor. În prag apăru șefa restaurantului.

– Scuzaţi-mă că vă deranjez, doamnă Simson, sînteţi sigură că nu mai vreţi să rămîn?

Cherry surîse; doamna Morrison era un ajutor preţios.

– Mulţumesc, nu, răspunse ea. Aţi lucrat deja destul de mult. Cum nu vă voi vedea mîine, vă doresc un Crăciun fericit.

– Și dumneavoastră la fel, doamnă Simson. La revedere!

Anne Mellor alesese meniul, doamna Morrison îl pregătise, iar Cherry urma să-l prezinte.

– Doamnă Simson, chemă o voce gravă.

Vocea venea din salon. Cherry se îndreptă spre Leon Silver cu un mers ușor.

– Sînt aici, îl informă ea.

Ea îi lăsă timp să-i aprecieze toaleta, ceea ce el făcu. Dar nu emise nici un comentariu.

– Este bine așa...? întrebă ea timid.

– Îți pasă deci?

Ea suspină.

– Da, domnule, părerea dumitale mă interesează.

– Atunci, efectiv, ținuta dumitale îmi place enorm, recunoscu el. Și felul în care ți-ai aranjat părul în seara aceasta, la fel.

El se îndreptă spre bar.

– Ce-ai vrea să bei? întrebă el.

– Ceva tare.

– Ai vreo problemă?

– Nu... Da, spuse ea mușcîndu-și buzele.

Această tensiune dintre ei o îmbolnăvea!

– Domnule, nu mă pot împiedica să...

– Crezi, o întrerupse el, că ți-ar fi posibil să-mi spui Leon, cel puțin în afara orelor de birou?

Cherry închise ochii o clipă. Era mulțumită că-i ceruse asta.

– Da, cred că ar fi o bună idee. Aș merge chiar pînă la a aprecia această seară, dacă nu mi-ai fi atît de ostil.

– Cum? Dumneata mă acuzi de...

Soneria telefonului îi întrerupse fraza.

– Invitații noștri au sosit, anunță el. Totul e gata?

– Bineînțeles!

Cherry se așeză pe canapea, în timp ce Leon coborî să-și primească oaspeții.

Așa deci, el o consideră rece în ceea ce îl privea? Ea bău o înghițitură de whisky sec. Emitea poate niște unde negative, la adresa lui, pentru a se proteja... De ce? Leon părea perfect indiferent. O considera măcar drăguță?

În orice caz, sărutările schimbate în lift nu-l emoționaseră deloc.

Pentru a suta oară, ea analiză caracterul lui Leon. Acasă sau la serviciu, imaginea lui o obseda.

Masa fu o reușită totală. La început, cînd toți erau în salon, avu loc un ușor incident.

Veteranul serii, directorul unei importante companii cu care trata Silver & Silver, băuse o bună cantitate de vin.

– Ți-ai găsit secretara ideală, Leon, spuse el deodată, cu ochii la Cherry. Te felicit pentru alegerea dumitale, ea este

absolut fermecătoare. Păcat că e căsătorită. V-ați completa de minune!

Leon luă un aer malițios.

– Ce zici, Cherry? întrebă el șiret.

Cherry îi surîse cu multă amabilitate bătrînului.

– Formăm efectiv o bună echipă de lucru, răspunse ea...

– Soțul nu are obiecțiuni că vă întoarceți atît de tîrziu acasă? întrebă femeia despre care Leon spusese că e „amanta".

– Acest gen de reuniune este rar, răspunse Cherry pe un ton ușor.

Refuză să mărturisească că e văduvă. Nu ar fi făcut decît să alimenteze o conversație căreia dorea să-i pună capăt!

– Mă mir totuși că el le acceptă, insistă interlocutoarea ei. Sînteți tînără. De cît timp sînteți măritată?

– Cherry e văduvă, declară brusc Leon Silver.

În încăpere se lăsă tăcerea.

– Încă un punct comun între voi, comentă în final respectabilul P. – D.G.

Apoi, schimbă brusc subiectul. Serata se desfășură apoi în mod agreabil.

În jurul orei unu noaptea, invitații își luară rămas bun, încîntați de primirea gazdelor.

Leon îi conduse la parter. Cînd reveni, Cherry debarasase masa și aranja farfuriile

în mașina de spălat vase. Vocea lui gravă, în spatele ei, o făcu să tresară.

— Cherry...

O privi lung. Intimidată, tînăra femeie nu scoase un cuvînt.

— Te conduc, declară el într-un tîrziu.

Cherry își strînse cu tristețe lucrurile. Un zid părea că se ridicase din nou între ei.

Făcură traseul pînă la Hampstead în tăcere. O dată ajunși în fața casei ei, Cherry nu mai rezistă.

— Leon...

— Îți mulțumesc pentru această seară, o întrerupse el impasibil. Datorită dumitale, a fost o reușită. Scuză-l pe bătrînul Felix, băuse cam mult, dar e adorabil și nu avea intenția să te jignească.

— Știu... Leon, mi-ar plăcea să intri să bei o cafea cu mine.

Vorbise repede adunîndu-și tot curajul.

— Ei bine, doamnă Simson...

— Oprește-te! strigă ea enervată, fulgerîndu-l cu privirea. Vreau să discutăm, continuă recăpătîndu-și calmul. Accepți sau nu?

— Are vreo legătură cu serviciul? întrebă el ironic, dorind s-o tachineze.

Cherry era gata să se sufoce de indignare, dar își dădu seama deodată că el rîdea. Dezarmată, suspină adînc.

— Se întîmplă că da, admise ea.

— Atunci te urmez.

Dinţii săi albi sclipiră în lumină. Cît de frumos era, îşi spuse în gînd Cherry.

El o complimentă pentru interiorul ei. Orice jenă dintre ei părea că dispăruse. Cherry pregăti cafeaua şi îi explică cum obţinuse acea locuinţă încîntătoare.

Ea pălăvrăgea pe nerăsuflate iar el, în picioare, lîngă ea, în bucătărie, o asculta.

Luă apoi platoul şi-l duse în salon, apoi avu ideea să stingă plafoniera şi să aprindă două aplice mici, care dădură încăperii un aer intim şi călduros. Flăcările dansau vesel în cămin.

Timp de o clipă, Cherry se înspăimîntă de îndrăzneala ei. Fusese oare rezonabil să invite un bărbat la ea, la o oră atît de tîrzie?

Atitudinea lui Leon o linişti. Aşezat în faţa ei, într-un fotoliu mare, el îşi întinsese picioarele şi părea să se simtă perfect. Ea remarcă totuşi că avea trăsăturile trase. Lucra prea mult. În tăcere, băură o ceaşcă de cafea.

— Cît timp ai fost căsătorită? întrebă el deodată.

— Soţul meu a murit într-un accident, în călătoria noastră de nuntă. Chiar în ziua căsătoriei, ca să fiu mai exactă. La zece ore după ceremonie.

— Dumnezeule! E oribil, murmură el.

Ea citi în ochii lui cît de mult îl afecta această veste.

— Dar dumneata? întrebă ea.

— Andreea a fost soţia mea timp de şase ani, declară el cu o voce egală. Gemenele aveau trei ani la moartea ei. Ele abia şi-o mai amintesc. A avut cancer. Dar în cazul dumitale ce s-a întîmplat?

— Noi tocmai sosisem în Franţa. Hotelul în care trebuia să înnoptăm era la vreo treizeci de kilometri. A doua zi am fi mers la Paris. Am fi rămas aici o săptămînă, înainte de a coborî în Italia. În fine, ploua şi presupun că David era obosit. El a luat o curbă prea repede, în mijlocul şoselei...

Pentru prima oară, ea era capabilă să descrie accidentul fără prea mari emoţii.

— Ciocnirea a fost teribilă. Am avut încheietura mîinii fracturată şi nenumărate contuzii. David a murit pe loc, precum şi conducătorul celuilalt vehicul.

Ea continuă să vorbească povestindu-i cele cîteva amănunte care-i reveneau în minte.

— Nu ştiu ce e mai rău, spuse ea în final, să-ţi pierzi soţul după şase ani, sau imediat. Pentru mine a fost poate mai bine aşa. Durerea mea ar fi fost de nesuportat dacă...

— Nimeni nu poate răspunde la această întrebare, Cherry. Dragostea nu se măsoară în timp, nici în cantitate.

Ea surîse blînd și Leon o privi intens, incapabil să-și ia ochii de la fața ei încîntătoare.

– Sînt sigur că te vei recăsători, continuă el. Vei descoperi din nou fericirea, crede-mă.

– Mă îndoiesc, replică ea, resemnată. Crezi că dumneata o vei face, Leon?

– Absolut, declară el ferm.

Rîse în fața aerului ei stupefiat. Vorbiră încă multă vreme, fiecare povestindu-și viața celuilalt. Orele se scurseră, fără ca ei să-și dea seama.

– Dumnezeule! Te-am reținut atît de mult, mă tem! exclamă Cherry.

– Nu e grav, o asigură el, voi dormi mai tîrziu, asta-i tot.

Se ridică să plece.

– Mă tem că te-am plictisit, se scuză Cherry. Pari dintr-odată grăbit să pleci.

El o privi intens, profund tulburat de adorabilul tablou pe care ea îl oferea. Cît de frumoasă era cu opulenta ei coafură neagră, cu picioarele lungi, îndoite sub ea, cu ochii violeți ca oceanul.

Trebuia să plece. Acum, încet, sîngele rece care-l caracteriza, îl părăsi.

O dorea pe această femeie de atîta vreme! De zeci de ori pe zi o contempla și dorința lui de a o lua în brațe creștea neîncetat.

– Vorbeşte-mi! Tăcerea dumitale îmi confirmă cuvintele.

– Chiar aşa? Te înşeli, Cherry.

Îi luă mîinile. Ea se ridică fremătînd la contactul pielii sale. El era atît de seducător, de mare, de puternic.

– De ce mă priveşti aşa? murmură ea cu o voce tremurătoare.

I se păru că o eternitate se scursese înainte ca el să-i răspundă. Ea se îneca în pupilele lui mari şi verzi, încît aproape că o cuprindea ameţeala.

– Cherry, spuse el într-un tîrziu cu emoţie, dacă mai rămîn o clipă mi-e frică că nu mă voi mai putea controla. Te doresc atît de mult.

Cuvintele lui îi tăiară respiraţia. Cherry deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieşi nici un sunet.

– Ascultîndu-te, articulă ea în final, s-ar crede că părerea mea nu contează!

El îi surîse tandru, o trase spre el, şi o sărută cu pasiune. Ea nu se feri. Ardoarea lui o îmbăta. Copleşită de fericire ea îi întoarse toate sărutările. Îi lipsise atît de mult. Buzele lui erau atît de dulci şi el era atît de seducător.

Începu să tremure de dorinţă. O parcurgeau senzaţii delicioase în timp ce Leon o mîngîia cu tandreţe. Cîtă nevoie avea de el!

Ea se abandonă complet în brațele lui. Copleșit de dorință, Leon încerca zadarnic să se stăpînească. O strînse și mai mult la piept, iar Cherry începu să geamă de plăcere.

Cu prețul unui efort supraomenesc, ea se îndepărtă brusc de el. Niciodată un bărbat nu o tulburase atît de mult. Fără un cuvînt, ei se devorară din priviri.

Palpitînd, Cherry încercă să-și vină în fire. O ușoară mișcare a lui Leon o înspăimîntă.

– Nu, te rog, îl imploră ea.

Dacă o mai atingea, n-ar mai fi putut să-i reziste, simțea asta. Greșise că-l invitase la ea. Ce va crede el, acum?

– Eu... nu te-am invitat aici pentru asta, bîigui ea.

– Știu, Cherry.

Întoarse capul lui frumos și suspină.

– Din nefericire, suspină el trist, sînt conștient de lucrul acesta.

– Voiam numai să ameliorez relațiile dintre noi, se scuză ea.

El izbucni în rîs. Teribil de jenată, ea înțelese motivul veseliei lui.

– Nu asta voiam să spun, Leon! De la început există o atît de mare animozitate între noi... Săptămîna aceasta, tensiunea mi-a devenit insuportabilă. Speram să-i pun capăt.

Ea lăsă capul în jos, descurajată. Se simţea proastă. Dacă ar fi ghicit finalul acestei serate...

– Cherry... murmură el. Cherry, ascultă-mă. Şi priveşte-mă, te rog.

Ea se conformă, în tăcere.

– Pentru o femeie tînără, de douăzeci şi patru de ani, care a mers pînă la altar cu un bărbat, eşti incredibil de naivă. Nu a existat niciodată vreo animozitate între noi. Cea la care te referi dumneata este o puternică atracţie fizică, pe care am simţit-o amîndoi, chiar de la început. Cît despre... tensiunea de care vorbeai, ea este reală.

Leon rîse fără bucurie.

– Cred că e inutil să spun mai mult, cunoşti remediul la problemele noastre.

Inima fetei bătea cu putere. Tocmai aflase adevărul şi asta o cutremura.

– Nu ştii multe, nu-i aşa? strigă ea.

– Cu timpul, ar fi trebuit să mă cunoşti, răspunse el cu blîndeţe. Cherry, David e mort. Dumneata eşti vie, tînără şi grozav de atrăgătoare. Dorinţa pe care o simţim unul faţă de celălalt este foarte puternică, minunată. Numai că, dumneata crezi că nu ai dreptul să te abandonezi. Nu-i decît o chestiune de timp. În curînd vom fi amanţi. Voi şti să aştept. Dar cînd voi considera că eşti pregătită, nu mă vei mai opri, ţi-o jur.

Își luă paltonul și se îndreptă spre ușă.

— Noapte bună, Cherry, adăugă el încetișor. Îți doresc un Crăciun fericit.

O clipă mai tîrziu motorul Rolls-ului demara. Tulburată puternic, Cherry rămase nemișcată, în picioare, în mijlocul salonului.

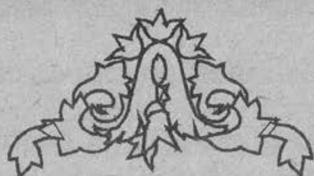

TESTUL DE FIDELITATE

constă în descoperirea titlului romanului, autorului și paginii în care apare fragmentul citat, pentru toate cărțile apărute în cursul semestrului I 1994.

Vor fi necesare taloanele de participare ce vor apare în fiecare carte editată începând cu luna februarie.

În numerele viitoare – noi date suplimentare privind concursul.

CAPITOLUL VII

– Ce nu-i în regulă, Cherry? Ce te tracasează?

Fata era în picioare, lîngă fereastră, în casa părinţilor ei de la Bristol. Gheaţa desena flori pe ferestre şi copacii se înălţau sub un cer greu de nori.

Leon îi lipsea atît de tare, încît o durea. Vacanţa de Crăciun era într-adevăr prea lungă. Era în douăzeci şi şase decembrie. Avea încă multe zile interminabile de aşteptat pînă îl va vedea din nou!

Bărbaţii familiei ieşiseră la plimbare cu nepoţelul. Aşezată într-un fotoliu, doamna Marshall tricota, în timp ce Julie citea un magazin.

– Nu, mamă, răspunse ea. Mă gîndeam, numai...

– Eşti sigură? insistă mama ei. De la sosirea ta aici, ai un aer atît de preocupat! Ai probleme la serviciu?

– Nu, eu...

– E şeful tău, nu-i aşa? întrerupse Julie. Tatăl tău spune că e grozav de atrăgător.

Nu cumva eşti îndrăgostită de el, din întîmplare?

– Ce prostie! exclamă Cherry.

– Inutil să te înfurii, voiam doar...

– Scuză-mă, Julie, spuse încet Cherry.

O privi cu un aer dezolat. Julie era drăguţă de obicei, suplă şi fină. Dar talia ei era deformată acum de o a doua sarcină.

– Cred că Julie exagerează, declară doamna Marshall, care nu-l cunoscuse încă pe Leon Silver. Dar te înţelegi mai bine cu el, acum?

– Da, mamă. Relaţiile noastre au devenit foarte... amicale. Ies şi eu puţin la plimbare, să-mi fac poftă de mîncare. Poate reuşesc să-i prind pe bărbaţi din urmă.

Cinci minute mai tîrziu, părăsea casa, înfofolită bine în haina ei de blană. Nu avea de gînd să se întîlnească cu fratele şi tatăl ei. Dorea să fie singură.

Chipul lui Leon se contura în faţa ochilor ei. Imaginea lui o obseda zi şi noapte. Păruse sigur de el cînd îi afirmase că în curînd vor deveni amanţi. Cum de ştia asta? Şi de ce această perspectivă o umplea de nelinişte şi de nerăbdare în acelaşi timp?

Cu capul plecat, cu mîinile afundate în buzunare, ea mergea încet prin parc, cufundată în gînduri. El avea dreptate. Dacă el se hotăra într-adevăr să facă dragoste cu

ea, nu vedea cum i-ar putea rezista; ar fi incapabilă.

De asemenea, ghicise că ea avea nevoie de timp. Totuşi era văduvă de multă vreme. Dar asta era. Dacă se hotăra să devină amanta lui, trebuia să-şi clarifice sentimentele faţă de el.

De un lucru era totuşi sigură, de faptul că el îi lipsea. Fără el zilele i se păreau groaznic de monotone.

– Cherry? Cherry!

Ea ridică privirea. În mod prostesc se îndreptase spre groapa cu nisip, locul de distracţie al copiilor. Resemnată, făcu un semn celor trei siluete masculine, grăbindu-se spre ele.

În timpul nopţii ninsese. A doua zi, ea construi un om de zăpadă pentru nepotul ei.

Îşi petrecu revelionul în pat, cu o gripă puternică. Zgomotele petrecerii se auzeau de la parter, pînă la ea. Se simţea nefericită şi cu moralul scăzut. Trebuia să-şi reia lucrul peste două zile. Or, era puţin probabil că se va vindeca pînă atunci! Ce noroc!

*

* *

– Cherry, eşti trează? murmură încetişor o voce lîngă pat, în dimineaţa următoare.

Era Julie cu un platou pe care era ceainicul și o ceașcă.

– La mulți ani! Spuse ea cu un surîs. În sfîrșit mă auzi, adăugă ea cu simpatie. Trebuie să-ți mărturisesc că arăți tare rău, biata mea Cherry.

– Mă doare tot corpul, glăsui Cherry, ridicîndu-se. La mulți ani, Julie, făcu ea, cu o față nefericită.

*
* *

– Alo, Penny? Sînt Cherry. Domnul Silver este acolo?

Tremurînd de nerăbdare, ea puse mîna pe receptor. Ideea de a vorbi cu Leon îi tăia respirația. Rămăsese în pat o săptămînă, la părinții ei. Tatăl ei telefonase la birou, s-o scuze. Vorbise cu Leon. Cînd domnul Marshall îi transmisese urările sale de însănătoșire grabnică, Cherry fu cuprinsă de o bucurie ridicolă.

Cu o zi în urmă, Cherry se întorsese la Londra cu mașina. Ea își cruțase forțele, totuși. Bunul simț i-a dictat să se odihnească încă o zi.

– Cherry? Cum te simți? Mai bine, sper? întrebă cu amabilitate Penny. Domnul Silver este ocupat. Cei de la „Cooper" sînt la el și ședința va dura, cred, ore în șir.

– Oh! exclamă Cherry, decepţionată. Nu-l deranja. Spune-i doar că vin mîine. Tu te descurci, Penny?

– Aproape, răspunse fata. Dar începutul acesta de an e fertil în evenimente. Anne tocmai şi-a prezentat demisia şi...

– Cum? Din ce cauză? E bolnavă?

– Nu, nu cred. Ea este foarte discretă, ştii. Oh! Sună celălalt telefon. Te las! Pe curînd, Cherry!

Gînditoare, aceasta îşi pregăti o ceaşcă de ceai. Cine o va înlocui pe Anne?

Ea dormi cea mai mare parte a dupăamiezii. Seara, se uită la televizor pînă la miezul nopţii.

De dimineaţă nu prea era în formă, dar se simţea destul de bine ca să-şi reia serviciul. De altfel nu mai putea să amîne.

La ora nouă fix, ea se afla la intrarea societăţii Silver & Silver. Ajunsă la etajul cinci, se opri direct la toaletă să se pieptene. Îi bătea inima şi nu ştia din ce cauză. Nu era pentru prima oară cînd era îndrăgostită...

Încercase să se convingă totuşi, că nu simţea pentru şeful ei decît o atracţie fizică, nimic mai mult. Dar intuiţia ei îi spunea contrariul.

Îi era frică. Frică să nu sufere din nou, să nu-l piardă pe cel pe care-l iubea. Căci dacă Leon o dorea, îi va oferi şi altceva decît o scurtă legătură?

Cînd pătrunse în birou, Anne era așezată lîngă Leon Silver, cu un blocnotes pe genunchi. Amîndoi o salutară pe Cherry și se arătară bucuroși să o revadă.

Cherry avu o decepție enormă. Sperase atît de mult să-l vadă pe Leon singur! El purta costumul pe care ea îl prefera, bleumarin cu o dungă fină, albă. Cămașa îi era descheiată la gît, lăsînd să se vadă gîtul puternic. El era mereu așa, în absența musafirilor.

Cherry simțea nevoia să se bucure de prezența lui, să admire pe îndelete frumoasa lui față virilă, părul său des și negru. Îi lipsise atît de mult! Dar ea trebui să se așeze ascultătoare și să aștepte instrucțiunile președintelui.

— Bine, începu el. Preferi să auzi mai întîi veștile bune sau pe cele rele?

— Întîi pe cele rele, răspunse politicos tînăra femeie.

— Anne ne părăsește vineri.

— Deja? exclamă Cherry. Ce s-a întîmplat Anne, sînteți bolnavă?

— Am tensiunea prea mare. Cinstit, nu mă simt prea bine. Voiam să lucrez pînă la capăt, dar soțul meu se opune formal și trebuie să recunosc că are dreptate.

Ea avea un aer trist. Leon surîse dar nu făcu nici un comentariu. Tăcerea lui o încurajă pe Anne să continue.

— E ciudat, declară ea cu o voce obosită. Doream atît de mult copilul acesta. Sînt căsătorită de zece ani, Cherry şi în tot acest timp am sperat că vom avea un copil. Azi, această dorinţă se realizează în sfîrşit... şi mie mi-e frică să abandonez stilul de viaţă cu care eram obişnuită. La naşterea primului meu copil... voi avea patruzeci de ani.

Recunoscătoare pentru încrederea pe care i-o acorda Anne vorbindu-i deschis despre problemele sale, Cherry spuse cu căldură:

— Ştiţi, Anne, propria mea mamă avea vîrsta dumneavoastră cînd m-a născut. Fratele meu s-a născut înainte, dar situaţia este practic asemănătoare!

— Vezi, interveni Leon Silver, şi Cherry, nu-i chiar atît de nereuşită.

O învălui pe fată cu o privire tandră care o tulbură profund.

— Mulţumesc, domnule! Care este vestea cea bună?

El deveni imediat serios.

— Ieri, Karen Black l-a vizitat pe directorul personalului. Ţi-o aminteşti? Ea era secretara lui Alec şi el o aprecia mult.

— Dar... O credeam în Noua Zeelandă, măritată! se miră Cherry.

Leon ridică din umeri.

— Nu ştiu, răspunse el. Am impresia că n-a mai plecat. De fapt ea este tot la

Londra actualmente şi caută de lucru. Alec mi-a telefonat ieri. Vine săptămîna viitoare şi...

Cherry îşi coborî privirea. Ştia ce va urma şi voia să-şi ascundă bucuria. Îi va cere să devină secretara lui permanent şi ea va accepta cu cea mai mare bucurie!

El nu-i dădu posibilitatea să-şi exprime părerea.

– Alec şi cu mine considerăm că, dat fiind împrejurările, este preferabil ca dumneata să rămîi cu mine, spuse el. Cunoşti acum metodele mele şi Karen a lucrat şase ani cu Alec. Presupun că nu ai obiecţiuni.

– Nu, spuse ea calm.

– Perfect. Anne a organizat călătoria noastră la Nairobi. Plecăm duminică, continuă el, ca şi cum ar fi fost un lucru obişnuit. Vom sta acolo o săptămînă.

Cu nervozitate, Cherry îşi presă mîinile una de alta. Nu se aşteptase la asta. Ideea unei călătorii în Kenia o încînta, bineînţeles, dar era atît de neaşteptată! Probabil că Leon se hotărîse cu o zi înainte, în urma întrevederii cu Cooper.

Poate trebuia să dea instrucţiuni arhitecţilor care construiau o braserie la ieşirea din Nairobi.

– Ceva nu-i în ordine, Cherry? întrebă Leon cu o voce uşor amuzată.

– Eu...

Ea era tulburată. Va fi atît de diferit să lucreze cu el în străinătate. Vor fi împreună tot timpul, chiar și seara... Oare Leon punea ceva la cale? O va antrena într-o idilă pe care ea nu era sigură că o poate stăpîni?

Anne se ridică.

– Dacă nu mai aveți nevoie de mine, domnule, am plecat, declară ea.

– De acord, Anne. Poate ai putea lua masa de prînz cu Cherry. Ai pune-o la curent în legătură cu Nairobi.

– Tocmai voiam să-i propun, răspunse ea.

Se întoarse spre Cherry.

– Sînteți liberă azi? întrebă ea. Vă propun să ieșim la restaurant ca să nu fim deranjate.

– Îmi convine.

Fixară o întîlnire și Anne părăsi încăperea. Telefonul sună. Leon ridică receptorul.

– Nu pleca, Cherry, ordonă el.

Fata rămase nemișcată, profund tulburată. Ar trebui să-și cumpere haine de vară, sîmbătă. Va fi cald, în Africa. Și să-și prevină părinții... O săptămînă cu Leon!

Acesta puse telefonul în furcă și își cufundă privirea în cea a fetei.

– Cum te simți, Cherry? întrebă el cu amabilitate.

— Aproape bine, răspunse ea cu un surîs.

— Oh! Nu vorbeam de starea dumitale fizică. Dar mărturisesc că ai o mină obosită. Întoarce-te devreme acasă, și odihnește-te.

El își aplecă capul într-o parte.

— Anunțul călătoriei noastre în Kenia părea să te îngrozească, continuă el. De ce?

— Era... numai din cauza surprizei, replică ea. Niciodată nu mi-ai spus că voi merge și eu.

— Doar nu credeai că mă va însoți Anne, în situația ei?

— Nu.

— Atunci? insistă el. Cherry rămase tăcută și pe fața președintelui se așternu amuzamentul. Deci el cunoștea perfect motivele reticenței ei!

Deschise sertarul și scoase un plic lung.

— Copiii mei sînt sus, o informă el. Îi voi conduce la internat în după-amiaza aceasta. Va începe un nou trimestru. Săptămîna trecută, Ronnie și Rachel m-au însărcinat să dau asta... factotumului meu.

Tînăra femeie roși.

— Era o glumă, explică ea.

— Gemenele au fost certate, în orice caz.

— Oh, nu! Ele nu cunoșteau semnificația cuvîntului!

– Am descoperit asta... după ce le-am certat.

Cherry a fost dezolată.

– Urc să mă scuz față de ele, declară ea.

Luă plicul, îl deschise şi găsi un calendar, confecţionat de mîini de copil. Ele decupaseră imaginii din reviste şi le lipiseră cu grijă. Cherry fu mișcată de atîta drăgălăşenie.

– Este pentru biroul dumitale, explică Leon, dacă nu-ţi displace prea tare.

– Bineînţeles că nu! exclamă ea. Este adorabil.

Ea îl va suspenda chiar azi, pentru ca gemenele să-l vadă cînd vor veni data viitoare. „Copiii sînt atît de sensibili la genul acesta de atenţii!“ gîndi ea.

– Îmi permiţi, Leon, să urc să le mulţumesc? întrebă ea.

– Te rog. O'Connel este cu ele.

Salonul elegant al domnului Silver servea de teren de joacă. Cherry fu imediat iertată și admiră cadourile de Crăciun ale fetițelor.

O jumătate de oră mai tîrziu, toate trei erau în mijlocul unei bătălii navale, îndrăcite. Cu regret, Cherry se gîndea că locul ei era la birou, cînd Leon în persoană li se alătură.

Iar el nu vorbi absolut deloc despre lucru! Propuse, din contră, tinerei femei,

să-i însoţească după-amiază la căminul copiilor. Entuziasmate, fetiţele o forţară pe Cherry să accepte, ceea ce ea făcu.

Dejunul cu Anne a fost o pierdere de vreme. În mod vizibil, ea începuse s-o considere pe Cherry egala ei, ceea ce o amuza teribil pe aceasta din urmă.

Ea îi descrise obiceiurile şefului ei, metodele sale de lucru. Dar Cherry descoperise deja majoritatea acestor particularităţi. Aceste informaţii i-ar fi fost de un mare ajutor cu cîteva luni în urmă. Nu acum!

Anne îşi puse apoi colega la curent cu aranjamentele pentru Kenia. Leon călătorea întotdeauna cu clasa întîi!

Ele se pregăteau să plece cînd Cherry află un amănunt care, el singur, valora greutatea lui în aur.

– Oh! Dumnezeule! exclamă Anne, îngrozită. Am uitat să-i transmit mesajul doamnei Reynolds, înainte de a pleca de la birou! Mi-am pierdut cu siguranţă capul zilele acestea.

Ea l-a rugat s-o sune înainte de plecarea ei la Paris, la două şi jumătate.

– Doamna Reynolds? se miră Cherry.

– Da, prietena lui: Heidi Reynolds.

Cherry îşi puse paltonul evitînd privirea colegei sale.

– Ah! da, făcu ea, simulînd indiferenţa. Am vorbit cu ea la telefon, într-o zi. De

fapt, am zărit-o chiar. E blondă, nu-i aşa? Şi foarte înaltă?

– Exact. Am cunoscut-o la domnul Silver, la dineuri. Ea voia întotdeauna să aleagă meniul, dacă juca rolul de stăpînă a casei.

– Dar... credeam că domnul Silver nu amestecă afacerile cu plăcerea, remarcă Cherry.

– Aşa e, confirmă Anne. Dar era vorba de petrecerile particulare. Ei îşi invitau prietenii intimi.

Cuvintele acestea o răniră profund pe Cherry. Aşa deci, Heidi şi Leon formau un cuplu.

– Ea e văduvă? întrebă Cherry.

– Nu, o informă Ann. Divorţată. De două ori. Ea este elveţiancă, dar soţii ei erau... în fine, sînt englezi.

Nefericită, Cherry reuşi să surîdă.

– Ei sînt de mult timp împreună? Domnul Silver şi ea? întrebă fata.

– De aproape un an, mi se pare. Dar el nu o vede prea des. Din cînd în cînd îi rezerv locuri la teatru, sau la restaurant şi presupun că pe ea o invită. Dar ştiu două sau trei femei din anturajul lor, capabile să-i ia locul! adăugă ea rîzînd. De fapt, doamna Reynolds este o femeie de afaceri. Ea are un lanţ de magazine care îi iau mult timp.

Presupun că ei se înţeleg perfect. De fapt, asta nu mă priveşte.

Cu moartea în suflet, Cherry nu se putu împiedica să nu pună o ultimă întrebare.

– Crezi că relaţia lor e serioasă, Anne?

– Cinstit, nu ştiu nimic. Domnul Silver e foarte ascuns. Degeaba am lucrat cu el paisprezece ani, anumite faţete ale personalităţii sale îmi scapă încă. Mă îndoiesc că există cineva care să-l cunoască foarte bine. În familia sa, poate...

Cherry digera în tăcere aceste informaţii. Anne îi spusese, în mod vizibil, totul. Ceea ce nu-i satisfăcea total curiozitatea fetei.

Ea era foarte supărată. Leon şi Heidi ieşeau împreună de un an. Chiar dacă relaţiile lor nu erau ideale, Cherry nu era atît de naivă să creadă că ele se limitau la raporturi platonice! Atunci drept cine se credea el cînd afirma că ea va fi în curînd amanta lui? Să creadă el asta!

Ea hotărî să nu se întoarcă imediat la birou. Leon nu pleca la Hertfordshire înainte de ora patru. Avea timp să meargă puţin, ca să-şi calmeze furia.

Cum de a fost atît de proastă să spere... mai mult decît o atracţie fizică din partea lui? Anne se exprimase clar: Leon era capabil să joace pe mai multe fronturi. Ei bine, să nu conteze pe ea!

„Ce tupeu“! își repetă ea cu vehemență. „Ești într-adevăr un mitocan, domnule Silver!.“

Ea a crezut că era imposibil să se îndrăgostească din nou. Ei bine, a greșit. Și ce-a ales, în nebunia ei? Un seducător.

„Vei vedea, Leon Silver, își promise ea, care dintre noi doi, va avea ultimul cuvînt“!

Fiecare roman din colecțiile ***„EL și EA“*** și ***„ROMANTIC“*** vă va lăsa inima copleșită de tandrețe și ochii plini de soare. Încrederea, elanul și buna dispoziție pe care le veți câștiga citindu-le, le veți dărui și tuturor celor din preajma dumneavoastră!

CAPITOLUL VIII

El o privea dormind, fascinat de genele ei lungi şi negre. Cît de frumoasă era, abandonată lîngă el.

Rămase perfect nemişcat. Dacă s-ar trezi, s-ar îndepărta de el. Or, el nu mai putea suporta răceala ei.

Leon aruncă o privire la ceas. În curînd avionul va ateriza la Nairobi. Cerul era colorat în portocaliu şi purpuriu, în timp ce soarele cobora la orizont.

Tot timpul călătoriei s-a gîndit la Cherry. De ce îl făcea să sufere? Uneori ea se apropia de el şi el spera că în sfîrşit i se va dărui. Dar deodată, ea dădea înapoi, pentru a deveni şi mai distantă. De ce se temea ea? Poate îşi bătea joc de el? El o dorea atît, încît imaginaţia s-ar fi putut să-l înşele.

El respinse această idee: marea lui luciditate nu-i permitea niciodată să-şi facă iluzii.

Se arătase atît de veselă cu copiii, zilele trecute, în maşină. Dar la întoarcere, rămăsese mută. El a fost grozav de necăjit. Aceste două săptămîni fără ea, în timpul

vacanţei de Crăciun şi a gripei ei, i se păruseră interminabile.

Dorise cu ardoare s-o ţină, în sfîrşit, în braţe. Dar ea refuzase clar, invitaţia lui la cină.

A doua zi, spre marea lui surpriză, era mai senină şi mai eficace ca niciodată; ea acceptase cu bucurie să-l însoţească la restaurant, seara.

De-a ce se juca ea?

El privi cu tandreţe silueta fină a tinerei femei, înainte de a se opri în dreptul gurii. Ea avea noroc; el ştia să se arate răbdător cînd dorea cu adevărat ceva. Oh! era obişnuit cu capriciile feminine. O va lăsa să se amuze cu el, un anumit timp. Dar nu prea mult.

– Cherry? Trezeşte-te, apusul soarelui e minunat. În afară de asta, aterizăm peste douăzeci de minute, declară el.

Fata se trezi dintr-un somn profund. Ea îşi dădu imediat seama că se sprijinea de umărul lui. Furioasă pe ea însăşi, se îndepărtă imediat.

Pînă în prezent, totul se desfăşurase bine. Ea reuşise să-i ascundă că era îndrăgostită de el.

Noutatea legăturilor lui cu Heidi Reynolds o supărase grozav. Cum îndrăznea el să se comporte astfel? Să-i facă avansuri în timp ce avea deja o metresă?

A doua zi totuşi, ea acceptase invitaţia lui la cină, ca să nu-i trezească bănuieli. Dar nu-l mai invitase să intre, cînd el o condusese acasă. Şi nici el nu făcuse nici o tentativă.

Lucrul acesta o tracasa. Ea nu-l înţelegea. El rămînea pentru ea un mister.

– Merg să-mi dau cu puţină apă rece pe faţă, Leon, spuse ea ridicîndu-se.

Propriile ei emoţii o deranjau. El o exaspera şi în acelaşi timp, ea era teribil de îndrăgostită de el. Toate eforturile ei pentru a se detaşa de el erau zadarnice.

El era atît de seducător, atît de irezistibil, de atrăgător...

Un taxi îi aştepta la aeroport şi îi conduse la celălalt capăt al oraşului. Cît dură traseul, Cherry admiră fascinată, peisajul. Ce de culori, aici! Hainele viu colorate ale indigenilor, vegetaţia luxuriantă, de un verde profund,cerul imens, aprins de razele strălucitoare ale apusului de soare.

Hotelul imaculat unde sosiră, dispărea aproape printre copacii şi tufişurile care îl înconjurau. Flori somptuoase smălţuiau frunzişul cu vii culori: purpuriu, portocaliu, auriu, violet... Cherry era fermecată de atîta splendoare.

La intrare, arbuştii cu flori stacojii răsăreau din ghivece enorme, de ceramică.

Din camera ei, vederea era de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia. Se zăreau în

depărtare dealurile Ngong, pierdute într-o ceaţă albăstrie. Sub ele, se întindeau grădini tropicale, pe care le va vizita cu Leon!

Încîntată, Cherry rămase multă vreme pe balcon, mirosind aerul minunat de parfumat. Ea aprecia din plin tăcerea, în aceste locuri paradisiace. În mijlocul palmierilor, strălucea o piscină turcoaz, ca o piatră preţioasă în cutia ei.

Un frison îi străbătu tot corpul. Ce noroc a avut. Viaţa era într-adevăr fantastică!

Leon bătu la uşă, ceea ce puse capăt bucuriei. Ea îi strigă să intre, cu o voce vibrînd de fericire.

– Ai nevoie de ceva, Cherry? întrebă el.

El se schimbase deja, după un duş bun. Părul, încă umed, se bucla uşor în spatele urechilor. Purta pantaloni de tercot albastru şi o haină albă ca zăpada.

Ea îi surîse, fericită să-l admire, să-l găsească atît de atrăgător. Cît de mult îl iubea. Ar fi vrut să-l atingă, să-şi treacă degetele prin părul lui întunecat, să-i înconjoare gîtul cu braţele.

Ea se întoarse spre fereastră, cu inima palpitînd. Trebuia să fie atentă, altfel va ceda dorinţei nebune pe care o avea pentru el.

– Mă simt perfect, Leon, răspunse ea.

El se apropie pentru a admira peisajul care se întindea la picioarele lor. Profund

tulburată de prezența lui, Cherry se îndepărtă ușurel.

Leon se întoarse brusc spre ea, prinzîndu-i mîinile.

– De ce nu te relaxezi, Cherry? întrebă el blînd.

Ea schiță un surîs. El nu trebuia să-și dea seama de zăpăceala ei.

– Nu-ți fă griji, continuă el cu o voce ușor ironică. Nu am altă intenție decît să-ți dau mult de lucru, săptămîna asta! Ascultă, te las să-ți aranjezi lucrurile și să te schimbi. Voi fi la bar cu Don Bennet, directorul firmei de arhitecți, și cu soția lui. Vom cina împreună.

*

* *

Zilele următoare fură efectiv foarte încărcate. Luni dimineața, au vizitat sediul noii braserii, în compania lui Don Bennet.

După aceea, Cherry și-a petrecut timpul transcriind cantitatea impresionantă de notițe pe care le luase.

Ea bătea la mașină în camera ei și biroul îi era acoperit de planuri, dosare și clasoare. Din cînd în cînd își ridica ochii spre grădinile încîntătoare ale hotelului.

După masa de prînz, miercuri, ea se instală într-un șezlong, pe balcon, și profită puțin de soare.

Leon îi promisese că o va duce să cineze la cel mai bun restaurant unde va putea aprecia bucătăria locală. Pentru această ocazie își va îmbrăca rochia albă pe care o cumpărase la Knightsbridge înainte de a pleca. Ea nu-și va ridica părul.

Încerca să-i placă lui Leon. În aceste două zile ea se simți total destinsă în prezența lui. Să fi fost clima, sau atmosfera specială a Africii? N-ar fi putut să spună. Dar petrecuse cu el niște seri minunate.

Spre marea ei surpriză, Leon nu încercase nici o singură dată s-o seducă. Cu o seară înainte cînd o condusese pînă la ușa camerei, ea trebui să facă un efort supraomenesc ca să nu-l sărute. Să se strîngă la pieptul lui.

Cînd Leon veni după ea la șase și jumătate, Cherry era impecabil machiată, pieptănată și îmbrăcată. El îi luă mîinile.

— Cît de frumoasă ești, Cherry, murmură el.

Inima fetei făcu un salt. Niciodată el nu o mai complimentase astfel.

— Mulțumesc, răspunse ea cu un surîs.

La restaurant, Cherry mîncă puțin, cu toate că meniul era excelent. Dar ea nu avea ochi decît pentru bărbatul așezat în fața ei. Magnetismul lui o hipnotiza pur și simplu. Ea îl găsea minunat de seducător, irezistibil.

În taxiul care-i conducea la hotel, Leon o atrase spre el. Vibrînd de dorinţă ea se sprijini de pieptul lui.

Aştepta cu nerăbdare ca el să-şi pună gura pe a sa, dar nu se întîmplă nimic!

Odată ajunşi, ea îi propuse o plimbare în grădină şi începu să vorbească, nehotărîndu-se să-l părăsească. Cînd ajunseră în faţa camerei sale, Cherry nu mai rezistă.

— Leon..., îl strigă ea, în timp ce el se îndepărta deja.

El se opri şi se întoarse cu o expresie întrebătoare pe chip.

— Leon, eu... aş vrea să mă săruţi, spuse ea în sfîrşit, mirată de propria ei îndrăzneală. Te rog...

Ea îşi strecură braţele în jurul gîtului lui şi se lipi de el. El îi luă gura, într-un sărut prelung, pasionat. Extaziată, Cherry răspunse cu ardoare îmbrăţişării lui. Ea îşi abandonă corpul în mîinile sale, arzînd de dorinţă. Orice noţiune a timpului zbură şi Cherry fu invadată de o căldură plăcută.

El se îndepărtă brusc de ea şi îşi cufundă privirea în a sa. Ochii lui exprimau o dorinţă violentă, devastatoare.

— Cherry..., spuse el cu o voce răguşită.

Ea închise ochii, subjugată de acest bărbat, pe care-l iubea atît. Ea înţelegea perfect ce voia el. Se simţea mai aproape de el ca niciodată. Leon avea o personalitate

irezistibilă, îndrăgostită de absolut. Sentimentele lui erau profunde, intense. Cu el nu mergeau jumătățile de măsură. Dacă va intra în camera ei, va fi totul sau nimic. Ar fi trebuit să meargă pînă la capăt.

Ea își veni în fire.

– Noapte bună, Leon, murmură ea, îndepărtîndu-se. El nu răspunse și plecă cu un surîs trist, întipărit pe buze.

*
* *

A doua zi seara, Cherry și Leon fură invitați la Don Bennet și soția lui. Masa se prelungi pînă noaptea tîrziu, în compania altor paisprezece persoane. La întoarcere, pica de somn.

Leon o anunțase că nu va lucra vineri. La micul dejun, el o anunță că trebuie să-și facă bagajele înainte de amiază.

– De ce? exclamă Cherry.

Ea se delecta cu fructe de mango și papaia.

– Credeam că avionul nostru nu pleacă pînă duminică, continuă ea, decepționată.

– Așa e, confirmă el, cu un surîs amuzat. Dar trebuie să-ți arăt ceva, înainte de a părăsi Kenia.

– Ce? strigă ea, murind de curiozitate.

Leon nu răspunse nimic și păstră o față enigmatică.

— Nu vrei să-mi spui, nu-i aşa? întrebă ea, cu ochii sclipind de nerăbdare.

El îi privi pieptul frumos pe care îl ghicea fără sutien, sub tricoul de bumbac.

— Pe curînd, frumoasă Cherry, murmură el, ridicîndu-se.

Complimentul lui îi însenină tinerei femei toată dimineaţa. Încîntată, ea îşi făcu bagajele, înainte de a se duce să se întindă la marginea piscinei.

Ea profita de soare, în bikini negru, cînd simţi prezenţa lui Leon. Ea deschise imediat ochii. El o admira.

— Mărturisesc că de data aceasta, culoarea neagră nu mă deranjează! spuse el tachinînd-o.

— Oh! Nu te aşteptam aşa repede! exclamă Cherry, roşind.

— Am reuşit să scap mai devreme, spuse el vesel. Dacă eşti gata putem pleca la drum.

O oră mai tîrziu, Cherry urca într-un Mercedes decapotabil.

— Avem noroc, declară Leon. Cînd Don Bennet a aflat unde mergem, a insistat să ne împrumute această maşină.

— E splendidă, aprobă Cherry.

Pe întreg traseul, ea respiră cu deliciu vîntul care-i sufla în păr. După mari spaţii libere, urmară arborii fructiferi împodobiţi

cu vii culori. Se apropiau din ce în ce mai mult de ecuator.

Leon opri în sfîrşit maşina în faţa unui hotel din apropierea rezervaţiei de animale sălbatice din Solio unde puteau fi admiraţi lei, leoparzi, rinoceri...

– O să ne răcorim aici, anunţă el, apoi vom merge la Treetops. Ai auzit despre el?

– Bineînţeles! exclamă Cherry fermecată. Însăşi regina a descins aici. Camerele sînt efectiv în vîrful copacilor, nu-i aşa?

– Aşa e. Sînt nişte castani gigantici. Sub ei, este un lac precum şi plăci de sare. Animalele vin să se adape şi vizitatorii le admiră din posturile lor aeriene.

– Vom dormi acolo? întrebă fata, entuziasmată.

– Nu, răspunse el cu un surîs larg. Dar ne vom opri la întoarcere.

Hotărît lucru, Leon dorea să păstreze secretul pînă la capăt! Intrigată, Cherry îl urmă, neavînd încotro.

La intrarea în clădire, un războinic imens, din lemn, stătea de pază. Era şi mai mare decît Leon! Cu faţa pictată, el îşi agita lancea.

Leon o luă pe Cherry de mînă şi o duse spre el. Ajuns în faţa lui, îl salută politicos. Cînd acest personaj impunător îi răspunse cu aceeaşi politeţe, Cherry făcu un salt înapoi.

– Nu se poate! strigă ea. E viu!

Leon izbucni în rîs. Negrul se întoarse spre Cherry, făcîndu-i cu ochiul! În culmea veseliei, Leon o duse pe Cherry în interior.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă aceasta.

– Mi-ai fi stricat bucuria și pe a lui! pufni el. Și eu m-am păcălit prima dată!

O oră mai tîrziu, se urcau în Mercedes. A fost cea mai frumoasă zi a tinerei femei. Niciodată Cherry nu visase să se plimbe într-o țară atît de fantastică. Ea își umplea privirile de peisajele unice, colorate, verzi, fabuloase. Era și un munte enorm în apropiere. Era muntele Kenia!

În curînd, mașina urcă pe coastele sale și ei ajunseră în sfîrșit la destinație. Safari Club. Situat în plin ecuator, la mai mult de două mii de metri deasupra nivelului mării, era un adevărat paradis.

– Oh, Leon! exclamă Cherry, cu sufletul plin de bucurie.

El îi explică exact unde se găseau, în timp ce se îndreptau spre clădirea principală, sclipitor de albă. În fața lor se întindea o vastă peluză, apoi o piscină și mai departe, un lac mare.

– Acest loc este imens, declară Leon. El conține hectare de teren, un aerodrom, un teren de golf, un teren de tenis... Vei descoperi în curînd toate acestea. Așteaptă-mă. Merg la recepție, după cheie.

Ocupată să admire peisajul care o înconjura, Cherry nu dădu atenţie ultimelor cuvinte ale lui Leon. Dar cînd el o duse puţin mai tîrziu spre unul din bungalow-urile ascunse de vegetaţie, ea deveni bănuitoare.

– Leon, spuse ea alarmată, pe cînd el deschidea uşa uneia din aceste fermecătoare căsuţe. Trebuie să înţeleg că vom împărţi această locuinţă, că noi...

– Absolut, Cherry, răspunse el surîzînd, nicidecum tulburat de ochii ei de jăratic care îl priveau acum cu mînie. Ce e? Nu-ţi ajung deci două camere?

– Oh! Ei bine, eu...

– Nu fi neliniştită, doamnă Simson, spuse el ironic. Nici măcar nu va trebui să împărţim sala de baie. Convinge-te singură!

Leon Silver nu minţise. Locul era de un lux incredibil şi cuprindea un salon frumos, mobilat cu gust, în mijlocul căruia trona un şemineu, cu lemne de foc înăuntru. Nu trebuia decît un chibrit.

Cherry putu să-şi aleagă camera în care urma să doarmă. Leon o lăsă să-şi desfacă bagajele şi să facă un duş.

CAPITOLUL IX

Ea se desfătă multă vreme într-o cadă spațioasă, înainte de a se înfășura într-un prosop gros și moale.

Ce loc de vis... Atîtea posibilități erau oferite vizitatorilor, printre care și cea de a se destinde după pofta inimii.

Își îmbrăcă o rochie de un albastru intens, aproape de culoarea ochilor ei și se duse în sufragerie unde o aștepta Leon. Fusta se legăna în jurul picioarelor ei bronzate în timp ce traversa încăperea spațioasă cu un pas vioi.

– Ești mulțumită de cameră, doamnă? întrebă cu amabilitate Leon.

El o privea cu admirație și Cherry citi în ochii lui verzi cît de mult o dorea.

La cină, mîncară somon afumat, languste și fragi... Ea simți din nou cum i se topește inima pentru frumosul ei cavaler.

Haina lui de catifea verde închis contrasta cu cămașa albă care îi scotea de minune în evidență tenul bronzat. Cît de mult îl iubea!

Trebuia să fie de două ori mai atentă...

Leon ieşi un moment din încăpere şi Cherry căzu pe gînduri. Aceste locuri erau fermecătoare. Plantele tropicale, blîndeţea aerului... bărbatul care o însoţea. Ea se ridică, ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească voinţa care îi slăbea. Nu trebuia să uite că Leon avea deja o amantă.

Sub un cer presărat de stele, ei se întoarseră puţin mai tîrziu la bungalow. Leon o înlănţuia tandru, iar Cherry se simţea uşor neliniştită.

Ea tremură deodată şi Leon o strînse mai mult lîngă el.

– Ti-e frig, draga mea?

Inima fetei tresări. Dacă măcar ar fi sincer! gîndi ea. Tremurînd de dorinţă, ea se întoarse spre el. Leon o sărută cu patimă.

Sărutul dură mult şi fu arzător.

– Te doresc, Cherry, îi murmură el la ureche.

Cînd se apropiară de bungalow, un servitor care tocmai ieşea, le ură noapte bună.

Ei intrară în salon şi tînăra femeie se simţi din nou copleşită de spaimă. Focul era aprins, mici veioze dădeau încăperii un aer romantic şi, lîngă canapea, îi aştepta o sticlă de şampanie în găleata ei cu gheaţă.

– Leon... începu ea, alarmată. El nu o lăsă să continue. O atrase spre el şi-i şopti cu buzele lipite de ale ei:

– Cherry, frumoasa mea, iubita mea...

Printr-un efort supraomenesc, ea reuși să se elibereze.

— Leon, oprește-te! îl rugă ea.

— De ce te temi, Cherry?

— Eu... lasă-mă, bîigui ea.

Fără un cuvînt, el se îndreptă spre măsuța joasă și turnă lichidul spumos în cele două cupe. Îi întinse una, atingînd-o ușor cu degetele. Contactul o făcu pe Cherry să tremure și ea își cufundă privirea în a lui.

— Așează-te, Cherry, îi ordonă el și încetează să mă minți. Cea mai neînsemnată reacție a ta îmi arată că mă dorești tot atît cît te doresc și eu.

— Taci! exclamă ea. Plec la Nairobi mîine dimineață, dacă dumneata...

— Dacă eu ce?

— Dacă nu-mi respecți condițiile!

— Despre ce vorbești? întrebă el, amuzat. Nu-mi amintesc de nici o condiție.

El rîdea acum de furia fetei.

— Scena dumitale de seducție a fost într-adevăr foarte reușită, trebuie să recunosc, spuse ea, cu răceală. Numai că, nu sînt nici proasta, nici inocenta pe care o crezi. Îmi dau perfect seama unde vrei să ajungi.

— Scumpa mea prietenă, nu ai nimic comun cu o gîscă, răspunse el, redevenind serios. Cît despre bănuielile dumitale privind intențiile mele, ele sînt perfect fonda-

te. Nu ţi-am ascuns niciodată lucrul acesta. Decorul nu schimbă cu nimic faptele. Ştii că te-aş putea avea chiar aici, acum. Posed această putere.

Îşi trecu încet mîna pe faţa tinerei femei şi ea începu să tremure. Împotriva voinţei ei, atingerea lui o tulbură profund.

– Ţi-e frig din nou, Cherry?

Ea se îndepărtă de el.

– Leon, încetează! strigă ea.

– Cu toate acestea, tu eşti cea care m-ai rugat să te sărut, într-o anumită seară...

Ea roşi.

– Nu te-ai jucat încă destul cu mine, Cherry? Sînt foarte răbdător, dar am început să mă satur de capriciile tale.

– Nu înţeleg! protestă ea.

– Chiar aşa?

Îşi coborî încetişor mîna de-a lungul decolteului ei şi-i atinse uşor pieptul. Între timp, o fixa cu privirea, pîndindu-i reacţiile. Incapabilă să-l respingă, Cherry scoase un suspin, fremătînd la mîngîierile lui.

– De ce-mi rezişti, Cherry? întrebă el. Mă doreşti, inutil să negi. Atunci de ce? Am încercat în zadar, nu te înţeleg.

Pentru el, totul era atît de simplu! În ochii săi ei erau un bărbat şi o femeie care se doreau nebuneşte unul pe altul.

Această atracţie fizică era naturală. Dar pentru Cherry însemna mult mai mult! Ea îl iubea, cu disperare.

– Sîntem într-adevăr foarte diferiţi, spuse ea respingîndu-l deodată. Eu... noapte bună, Leon...

Ea fugi în camera sa, unde se aruncă pe pat. Profund nefericită, trebui să lupte cu lacrimile. Îi venea să se ducă să bată la uşa lui, să i se arunce în braţe.

Încercă să-şi stăpînească simţurile şi bătăile inimii. Raţiunea îi dicta cum să se poarte: trebuia să rămînă acolo unde era.

Dar o mică voce interioară îi şoptea să ia ceea ce Leon voia să-i ofere. De ce să refuze bucuria de a i se dărui?

Măcar de-ar putea spera un viitor alături de el. Dar era prea lucidă să-şi facă iluzii. Dacă îi va ceda, vor trăi împreună o aventură, minunată fără îndoială, dar care se va destrăma cu timpul. Şi ea va fi zdrobită.

Nu, se apărase de el pînă acum şi va continua să se apere. Suferise destul. Printre altele, niciodată nu va putea lucra alături de el, cînd va trece la cucerirea următoare.

Ea se convinsese că avea numai de pierdut dacă ceda farmecului său. Slujba ei, echilibrul fragil dobîndit după atîţia ani de singurătate, erau în pericol.

Ea va găsi forța să-i descurajeze avansurile.

*

* *

Cherry ieși din piscină și se întinse pe prosop. Era epuizată. Era aproape ora mesei.

De dimineață, Leon o dusese în parcurile cu animale. Ceea ce văzuse o umpluse de încîntare.

— Ți-e foame, Cherry? întrebă el cînd fură din nou în sala mare a restaurantului.

Aveau un bufet incredibil. Zeci de salate, fructe de mare, pești, vînat, erau prezentate artistic vizitatorilor. În mijlocul mesei, trona un berbec, în întregime sculptat în gheață.

— Cum e posibil, Leon? se miră ea. Ar trebui să se topească!

Un servitor îi povesti că era opera unuia dintre șefi. Era sculptat în unt și păstrat la rece, între mese.

Își luară farfuria pe terasă și mîncară sub palmieri, bînd vin alb.

— Cherry, privește! exclamă deodată Leon.

Îi arătă un păun, cu coada răsfirată în evantai. Culorile străluceau în soare, luminoase, splendide.

– E minunat! aprobă Cherry, entuziasmată.

După-amiază, mai tîrziu, ei admirară un stol de flamingo roz, care făceau ca cerul să capete nuanţe violet.

Apoi, un indigen coborî de-a lungul peluzei, aruncînd boabe în jurul lui. Îl înconjurară mii de păsări, de cele mai variate specii.

Extaziată, Cherry contempla acest fantastic tablou viu. Nu sperase să vadă vreodată peisaje atît de somptuoase.

Rîzînd de fericire, se îndreptă spre Leon. El o observa cu o intensitate care o emoţionă. Ochii săi vorbeau, îi comunicau cît de mult o doreşte.

O străbătu un fior. Îi venea să se cuibărească la pieptul lui, să-l sărute cu patimă.

Dar se întoarse, fără să-i dezvăluie nimic din emoţiile care o agitau.

Spre seară, o antrenă spre bar şi comandă cocteiluri. Se instalară pe terasă.

– În curînd vei descoperi şi altceva, Cherry, o anunţă el.

– Ce? întrebă ea curioasă.

– Ai răbdare, iubita mea.

Ea fremătă. De data aceasta, el spuse aceste cuvinte tandre spontan, cu naturaleţe, ca şi cum ar fi fost cu adevărat sincer.

Un grup de indigeni, care năvăliră pe peluză, îi întrerupseră firul gîndurilor. În-

cepură să bată tam-tamul, într-un ritm obsedant, din ce în ce mai puternic.

– Cît e de frumos, Leon! spuse ea cu entuziasm. Cine sînt ei?

– Ciuka. Aparţin unui trib care trăieşte în munţi. Lasă-te în voia muzicii.

Într-o clipă, ea fu subjugată de cadenţa lor îndrăcită. Bătăile pătrundeau în ea, umplînd-o de o beţie delicioasă.

Fascinată, nu scăpa din ochi corpurile negre şi nervoase, feţele pictate. Erau atît de serioşi, concentraţi total asupra muzicii lor.

O jumătate de oră mai tîrziu, Cherry se întorcea singură la bungalow. Voia să se spele pe cap înainte de cină. Rochia purpurie întinsă pe pat, o opri în pragul camerei. Lîngă ea, Leon pusese un bilet cu următoarele cuvinte: „Îmbrac-o în seara aceasta, fără comentarii".

Ea surîse, mîngîind încet ţesătura mătăsoasă. Era toaleta pe care o admirase în vitrina unui magazin în după-amiaza aceasta. Nici nu se gîndise s-o cumpere, căci era prea scumpă. Prima sa reacţie a fost să refuze s-o poarte. Dar Leon n-ar fi fost mulţumit. Şi cînd el hotăra ceva...

Cufundată în apa parfumată, ea se destinse.

Douăzeci de minute mai tîrziu, era aşezată lîngă şemineu, cu părul încă umed,

cînd intră Leon. Ea nu-l aştepta atît de devreme şi era îmbrăcată încă cu un neglijeu din satin alb.

– Leon! exclamă ea, alarmată. Nu mi-am terminat coafura. Nu credeam că vei veni atît de repede...

– Mă plictiseam fără tine, răspunse el.

Se instală pe canapea, lîngă ea.

– Eşti foarte frumoasă, spuse el atingîndu-i uşor faţa cu un deget.

O privi intens.

– Leon, eu... începu ea tulburată. În legătură cu rochia...

Nu avu timp să-şi termine fraza. El îi prinse capul în mîini şi îi acapară gura. Ea nu rezistă. O sărută cu o gingăşie, cu o tandreţe care o mişcară profund. Plină de iubire, ea îi răspunse la sărut. Îl cuprinse cu braţele şi el îi deschise buzele cu limba. Cherry încercă slab să protesteze, dar el o strînse şi mai mult în braţe. Simţurile fetei se aprinseră ca o torţă.

– Leon, nu, îl imploră ea.

El o ridică şi o aşeză pe genunchii săi. Ea încercă să-i scape, dar nu făcu decît să agraveze situaţia. Ţesătura alunecă, dezvelindu-i picioarele bronzate.

– Leon, te implor...

El nu păru s-o audă, îi săruta tandru gîtul şi-i desfăcu partea de sus a neglijeului. Înălţă capul s-o contemple.

— Iubita mea, eşti atît de frumoasă, repetă el, cu emoţie în glas.

Cherry simţi cum voinţa o abandonează. Era aproape goală în braţele lui şi era atît de tulburată, încît nu mai reuşea să reacţioneze. El îşi apleca faţa spre sînii ei. Copleşită de plăcere, Cherry începu să geamă uşor. El îi săruta vîrfurile ieşite în afară, cu o artă care o făcu să-şi piardă orice control.

Extaziată, îl atrase şi mai aproape de ea. Ar fi vrut să nu înceteze niciodată s-o sărute aşa. Corpul ei întreg vibra de dorinţa ei pentru el.

Leon o mîngîia peste tot. Cherry îşi strecură cu spontaneitate degetele sub cămaşa lui, atingîndu-i pielea netedă şi caldă.

Gîfîind, el îi murmura fără încetare cît de mult o dorea, cîtă nevoie avea de ea.

Încet, îi mîngîia coapsele... Cherry reuşi să protesteze. El îşi ridică atunci ochii spre ea. O lumină întunecată dansa în pupilele sale arzătoare.

— Am aşteptat destul, Cherry, şopti el.

O ridică, fără să se desprindă de ea, şi o duse fără efort, în camera ei, aşezînd-o pe pat.

Speriată, Cherry încercă să se elibereze, dar el nu-i dădu voie. Fără să-şi slăbească îmbrăţişarea, se întinse lîngă ea. Cherry se aprinse din nou.

Pericolul îi trezi totuşi, puţin cîte puţin, spiritul amorţit. Simţea corpul lui Leon întărindu-se lîngă al său şi se gîndi în trecere la celelalte femei pe care el le posedase... la Heidi Reynolds.

El cîştigase aproape, cînd se întoarse iute să-şi desfacă cureaua. Într-o tresărire, Cherry îşi dădu seama de situaţia în care se găsea. O va poseda, dacă ea nu va reacţiona repede...

– Ieşi de aici, Leon! strigă ea, pentru ca el să înţeleagă că ea nu glumeşte. Lasă-mă! Nu vreau, nu!

El o prinse din nou în braţe, o sărută, incapabil să creadă ce auzise, să accepte.

Suspinînd, Cherry încerca să-şi încheie neglijeul. Era îngrozită. Dacă el... va abuza de ea?

Începu să plîngă, înnebunită de frică.

Leon îşi ridică capul şi o privi în ochi. Expresia feţei sale se schimbă, cînd o văzu pe cea a fetei. O furie imensă i se zugrăvea pe chip. O mînie care o îngrozi pe Cherry. Plîngînd în hohote, îşi îngropă faţa în pernă. Leon înjură violent şi se îndepărtă de ea.

Părăsi încăperea trîntind uşa.

Distrusă, îngrozită, Cherry era copleşită de ruşine. De ce nu l-a oprit de la început? Niciodată nu o va ierta pentru atitudinea ei. Nu-i mai rămînea decît să moară.

*
* *

Cînd îl auzi intrînd în bungalow, o oră mai tîrziu, Cherry era distrusă. Ca un automat, se refugie lîngă fereastră, cu părul ciufulit, strîngîndu-și lîngă corp poalele neglijeului, ca pentru a se apăra!

Dar Leon dorea să-i vorbească.

Ea tremură, cînd el bătu violent în ușă.

– Cherry! strigă el. Vreau să te văd!

Ea rămase nemișcată. Închisese ușa cu zăvorul și era în siguranță.

– Cherry! izbucni el, dacă nu deschizi, intru cu forța!

Ea se grăbi să deschidă, împărțită între frică și mînie.

– Cum îndrăznești? spuse ea indignată. Dacă aștepți scuze, vei fi decepționat. Dumneata ești cel care mi le datorezi, Leon Silver!

Spre marea ei surpriză, el izbucni în rîs. O apucă apoi de braț și o tîrî spre un scaun.

– Ascultă-mă bine, fetița mea. Răbdarea mea cu tine, s-a sfîrșit. Te sfătuiesc să taci.

Ea îl ascultă. Leon nu părea a fi într-o stare normală. Un moment se controla, ca apoi să se lase copleșit de o furie care îl făcea să tremure.

– Ai băut, Leon? întrebă ea calm.

– Nu, am mers şi m-am gîndit. Pe toţi dracii, de ce nu mi-ai spus nimic?

– Despre ce? întrebă ea. El suspină adînc şi-şi clătină capul.

– Eşti virgină, Cherry, spuse el simplu.

Fata roşi brusc.

– Da... de unde ştii? bîigui ea.

Leon închise ochii, străduindu-se să fie răbdător.

– Pentru că numai o neiniţiată ar fi putut să mă oprească în momentul pe care l-ai ales tu, explică el resemnat. Dacă ai fi ştiut cît de minunat este să te dăruieşti unui bărbat... Ţi-e ruşine? De ce? Nu e nimic urît în asta, nici condamnabil. Este cel mai fantastic act care se poate îndeplini.

– Eu... nu ţi-am spus, pentru că nu vedeam motivul, murmură ea, cu ochii în pămînt.

– Ah! Chiar aşa? Nu ţi-a venit ideea că asta m-ar putea ajuta să te înţeleg mai bine?

– Nu, răspunse ea.

– Ei bine, aşa s-ar fi întîmplat! Cherry, pentru numele lui Dumnezeu, ai fost măritată! De unde să ghicesc că... Dar ce avea soţul tău de nu a fost capabil să se culce cu tine?

– Nimic! strigă ea. Era perfect normal! Ţi-am spus că a murit în ziua căsătoriei noastre.

— Da, dar mi-ai spus că îl cunoşteai de şase luni şi că a fost o dragoste la prima vedere!

Cherry se agită, stînjenită, pe scaun. Ştia că nu va scăpa de întrebările lui.

— Nu am avut ocazia, admise ea.

— Îţi baţi joc de mine? V-aţi logodit după o săptămînă şi n-aţi găsit prilejul, în şase luni să...?

— David locuia cu noi, la părinţii mei, se apără ea. El era canadian, proaspăt absolvent al facultăţii. Tatăl meu l-a luat la cabinetul său, pentru că era dentist, ca el. Trebuia să ne mutăm după nuntă. Familia mea... eu... m-au crescut după anumite principii...

Se întrerupse, copleşită.

Leon rămase multă vreme tăcut, privind-o şi clătinînd din cap. Părea profund descurajat.

— Du-te să te îmbraci, ordonă el. E tîrziu. Vom cina înainte de a ne face bagajele. Vom pleca mîine dimineaţă, devreme.

Cu un aer obosit îşi trecu o mînă prin păr.

— Ce să mă fac cu tine, Cherry? murmură el ca pentru sine. Sînt descumpănit.

CAPITOLUL X

Zăpada cădea cu fulgi mari, umezi, care se topeau în momentul în care atingeau pămîntul. Casa mică din Hampstead era bine încălzită, dar afară era foarte frig. Era luna februarie, una dintre cele mai friguroase ale anului.

Cherry se întorsese din Africa de vreo două săptămîni, cu inima zdrobită.

Își puse cizmele și scurta de blană. Azi, ziua urma să fie mai puțin grea. Leon mergea la Uzina din Southampton. De data aceasta, atmosfera va fi mai destinsă.

Activitatea la birou se desfășura normal. Karen revenise și-și reluase postul lîngă Alec. Ea vorbise puțin despre ruperea logodnei. Spusese doar că ea și logodnicul ei se înșelaseră.

Cherry îi înțelesese tristețea. Și ea suferea din aceleași motive.

Relațiile ei cu Leon se deterioraseră total. Nu mai comunicau decît pentru strictul necesar. De două ori, în cursul săptămînilor precedente primiseră vizitatori de dincolo de Atlantic. Seratele s-au desfășu-

rat în apartamentul lui Leon, şi au fost reuşite. Din curtoazie el o condusese acasă. Dar rămăsese mut în maşină şi o părăsise cu un scurt la revedere.

Cherry abandonase orice speranţă de a-l impresiona. Încercase să fie naturală, la început, dar el era într-o dispoziţie înfiorătoare. În prezent, ea se limita doar la conversaţia pe care o necesita funcţia ei.

Cît timp va suporta această situaţie?

Se întreba, căci îl iubea mai mult ca niciodată. În Africa descoperise mai multe faţete al personalităţii lui: veselia lui, umorul, dragostea de viaţă.

De cîte ori era împreună cu el, o tortura constatarea degradării relaţiilor dintre ei. Vai! Era încă şi mai rău, cînd ea era departe de el. Îi lipsea atît de tare încît o durea.

Vinerea trecută, sperase să regăsească vechea lor complicitate. Fetiţele sale veniseră la birou şi o invitaseră să urce, să bea ceaiul împreună cu ele. Ele voiau s-o roage să asiste la petrecerea dată cu ocazia zilei lor de naştere, sîmbăta următoare.

Ea va avea loc la Buckinghamshire, în casa familiei. Cherry nu dăduse un răspuns definitiv pentru că acceptarea sa depindea de atitudinea lui Leon. Ea le explicase gemenelor că cumnata ei era pe punctul de a naşte şi că trebuia să plece în Ţara Galilor s-o ajute.

Fără cel mai mic comentariu, Leon îi acordase săptămîna pe care o solicitase pentru această ocazie.

Dar ea tot nu știa care era părerea lui, despre eventuala ei prezență la aniversarea fiicelor lui...

Vocea lui Alec îi întrerupse șirul gîndurilor.

– Cherry, poți să-mi acorzi un minut? spuse el surîzînd.

– Bineînțeles!

Ea îl urmă în biroul său.

– Uite, am o problemă, începu el. Trebuie să merg la un dineu, în seara aceasta, pentru o operă de caritate. Doamna care trebuia să mă însoțească este bolnavă. Am nevoie de o însoțitoare. Deci... ai putea să o înlocuiești?

Prima reacție a lui Cherry fu să refuze. Această invitație nu avea nimic comun cu munca ei. Dar își schimbă părerea.

– Voi fi încîntată, Alec, răspunse ea.

– Oh! Mulțumesc! spuse el, surîzînd încîntat.

Nu sperase ca ea să accepte. De cînd se întorsese din Africa, Leon Silver era la fel de amabil ca un urs. Ce se întîmplase acolo? Alec nu știa, dar bănuia că șederea lui acolo fusese cu peripeții.

De altfel, Leon i-o furase pur și simplu pe Cherry. Karen, cu experiența ei, ar fi fost

perfectă ca secretară de Preşedinte – Director General al lui Silver & Silver. Ea cunoştea compania mai bine decît Cherry. Era familiarizată cu dosarele precum şi cu clienţii. Dar Leon şi-a impus punctul de vedere.

Biata Cherry, aproape nu mai surîdea deloc în ultima vreme. În seara aceasta îi va ridica moralul. Alec simţea, totuşi, că această ieşire nu-i va place lui Leon. Cu atît mai rău pentru el.

Ei îşi dădură întîlnire şi Cherry plecă în biroul ei.

Cît de mult îi lipsea Leon! Prefera chiar această atmosferă încărcată, absenţei lui. De ce se îndrăgostise de şeful ei? Nu mai exista acum nici o ieşire pentru suferinţa ei. Personalitatea lui Leon era prezentă peste tot în jurul ei.

*

* *

Era ora trei după-amiază cînd Heidi Reynolds pătrunsese în biroul de la etajul cinci.

Înaltă, blondă, îmbrăcată în alb, avea un aer regal. S-ar fi zis că întreaga societate îi aparţinea.

Inima Cherryei se strînse.

– Cu ce aş putea să vă ajut? întrebă ea politicos. Domnul Silver nu este astăzi aici.

— Ştiu, spuse ea pe un ton superior. Sînt Heidi Reynolds. Cred că am mai vorbit, la telefon.

Pentru prima dată în viaţa ei, Cherry cunoscu gelozia. O ura din tot sufletul pe această femeie frumoasă şi prea sigură de ea.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă ea, străduindu-se să-şi ascundă sentimentele.

Heidi Reynolds surîse uşor şi se aplecă spre Cherry, cu amîndouă mîinile puse pe biroul acesteia.

— Aşa deci, dumneata eşti Cherry Simson, noua secretară a lui Leon, remarcă ea cu o voce scăzută pentru ca Penny să nu o audă.

— Exact, răspunse Cherry stînjenită.

Ce voia oare această ciudată musafiră?

— Te rog să-i transmiţi un mesaj din partea mea, domnului Silver, spuse ea. Ştii că sînt prietena lui, nu-i aşa?

— Da, doamnă Reynolds, încuviinţă Cherry, ferindu-şi privirea.

— Ei bine! spune-i că trebuie să plec într-o călătorie de afaceri. Mă voi întoarce sîmbăta aceasta şi-i voi da un telefon. La revedere, doamnă Simson!

De cum auzi liftul coborînd, Cherry se grăbi spre toaletă unde îşi dădu cu apă rece pe faţă. Ardea de furie şi revoltă. Ce voia Heidi Reynolds?

Venise doar s-o examineze pe secretara amantului ei? Evident, Cherry nu-i va vorbi lui Leon de bănuielile ei. Ar crede-o nebună.

A doua zi, ea îi transmise comisionul cît putu mai indiferent. El ridică din umeri ca și cum puțin i-ar fi păsat. Perplexă, Cherry se pregăti să părăsească încăperea cînd el o opri.

– Așteaptă, doamnă Simson! Ronnie și Rachel m-au însărcinat să-ți dau asta.

Îi întinse un plic lung.

– Este invitația oficială la aniversarea lor.

– Chiar voiam să-ți vorbesc, spuse ea repede, cu ochii plecați.

– Cred că nu vrei să le tragi clapa?

Tonul era sec, dar măcar nu se opunea ca ea să asiste la aniversarea fetițelor, gîndi Cherry.

– Nu, mă simt foarte flatată de invitația lor, răspunse ea.

– Ele te iubesc mult, Cherry.

Ceva în vocea lui Leon o făcu să ridice privirea.

– Accepți deci... să vin la această mică petrecere? întrebă ea timid.

– Vreau, Cherry.

– Atunci, de acord. Dacă... dacă Julia naște pînă atunci, mama va petrece weekendul cu ea și eu voi veni după aceea.

– De ce nu poate rămîne mai mult? Dar familia cumnatei tale? De ce trebuie să pleci o săptămînă?

– Julie nu mai are pe nimeni. Cît despre mama, ea îl ajută acum pe tata la cabinetul stomatologic. Ea primeşte clienţii. În afară de asta, ea nu întinereşte. Un nou născut şi un copil de patru ani sînt o grea povară pentru ea.

– Bine. Dar mai vreau să-ţi pun o întrebare, continuă el, pe un ton brusc glacial.

Cherry aşteptă, alarmată. Ce mai voia să-i reproşeze?

– Alec mi-a spus adineauri că ai ieșit cu el, aseară. Aţi cinat la Claridge.

– Da, dar nu am fost singuri, preciză ea. Era vorba de o masă în folosul unei opere de caritate, şi...

– De cînd acest gen de festivităţi face parte din atribuţiile tale? o întrebă el cu răceală, întrerupînd-o.

Stupefiată, Cherry făcu ochii mari. Nu cumva el era gelos? Prea tulburată să se gîndească că nu datorează nici o explicaţie nimănui, nici chiar lui Leon Silver şi mai ales lui, Cherry explică cu răbdare faptele.

– Presupun că te-a condus acasă după asta? întrebă Leon.

– Bineînţeles.

— Ţi-a făcut curte? insistă el cu maxilarele încleştate.

Cherry fu atît de surprinsă, încît rămase o clipă mută. Incapabil să se mai controleze, Leon lovi violent masa cu pumnul înainte de a se ridica şi de a o apuca pe Cherry de umeri.

— Răspunde-mi! urlă el scuturînd-o atît de tare, încît ea fu gata să-şi piardă echilibrul.

— Leon! Lasă-mă! strigă ea, îngrozită.

Dar el o strînse şi mai mult şi ea gemu de durere.

— Nu, bineînţeles că nu! spuse ea în sfîrşit. E destul de bătrîn, să-mi fie tată!

— Şi ce? Îi placi enorm şi eşti conştientă de lucrul acesta!

Furia o copleşi deodată. Cum putea s-o judece astfel?

— Nu-i adevărat! spuse ea furioasă. Nu te cred şi de altfel nu te priveşte.

— Ba da! protestă el.

O atrase brusc spre el.

— Pentru că te vreau, murmură el deodată la urechea ei. Oh! Cherry, te doresc atît de mult!

Ea se eliberă. Cu siguranţă nu-l va înţelege niciodată pe acest bărbat!

— Sînt sigură de asta, spuse ea rece. Şi acum, lasă-mă să plec.

Ea îi întoarse deodată spatele, gata să părăsească încăperea.

— Cherry, aşteaptă...

Vocea i se frînse. De îndată, tînăra femeie fu lîngă el. În picioare, lîngă fereastră, cu mîinile în buzunare, el se prefăcea că priveşte în stradă.

— Vrei să petreci seara cu mine, Cherry?

— Nu.

— Ai ieşit cu Alec, ieri. Atunci de ce cu mine nu?

— Ştii.

— Nu vorbesc de noapte, Cherry. Aş vrea atît de mult să te văd.

Ea îşi muşcă buzele, în pragul lacrimilor. Îl iubea! Dar refuza să servească de amuzament înainte de întoarcerea doamnei Reynolds.

— E imposibil... Oricum, am alte proiecte, răspunse ea.

— Cu cine? exclamă el privind-o bănuitor. Alec?

Cherry suspină adînc.

— Tatăl meu, spuse ea pe un ton obosit. Are un seminar azi, la Londra. Trebuie să ne întîlnim la ora şase.

Spunînd acestea, se întoarse în biroul său.

Reacţia lui Leon o intriga. Poate că el ţinea totuşi la ea? Dacă măcar ea ar conta pe jumătate pentru el cît conta el pentru ea!

O dorea, era clar. Ei şi? Ea aştepta de o mie de ori mai mult! Iubirea lui o aştepta ea cu ardoare.

*

* *

Sîmbăta trecu, monotonă. Ideea că Leon era în compania Heidiei Reynolds o străbătu de mai multe ori, dar o respinse cu dezgust.

Ea hotărî să meargă la cinema pe seară, dar nu putu urmări filmul. Imaginea celor doi pe cale de a se iubi o obseda, o tortura. Nu mai putea continua aşa. Luni îşi va da demisia.

Duminică îşi schimbă părerea. Niciodată nu va suporta ca Leon să fie definitiv eliminat din viaţa ei.

În curînd va pleca în Ţara Galilor pentru o săptămînă. Acolo va reflecta cu mintea limpede. Poate va reuşi chiar să se desprindă puţin de el.

Ea îl sună pe fratele ei să întrebe dacă copilaşul se anunţa. Nu, nici un semn despre venirea lui.

*

* *

El se născu, în sfîrşit, miercuri. Entuziasmat, Kevin îi telefonă surorii sale spre prînz. Era un băieţel!

– Ce fericire, Kevin! exclamă Cherry. Felicitări! Sărut-o pe Julie din partea mea. Cînd iese din spital?

– Vineri, răspunse Kevin, în culmea bucuriei.

– Dumnezeule, ce repede se petrece totul în zilele noastre! Eu... sînt invitată la o mică serbare, la Buckinghamshire. Sîmbătă după-amiază. Aniversarea gemenelor.

– Nici o problemă. Mama va fi la noi.

– Mă gîndesc să vin şi eu pe seară, destul de tîrziu, probabil.

– Nu-ţi fă probleme, surioară. Nu te grăbi. De ce să nu vii a doua zi? Sîntem perfect capabili să ne descurcăm, pînă atunci.

– Bine, voi vedea, spuse Cherry. Pe curînd, Kevin.

Leon intră în birou în momentul în care Cherry închidea telefonul.

– Ai veşti bune? întrebă el.

– Da. Copilul s-a născut acum patruzeci de minute. E băiat. Kevin e absolut încîntat. Ar fi preferat o fată, căci are deja un fiu. Dar e totuşi în al nouălea cer.

Pe chipul preşedintelui se aşternu timp de o clipă o expresie stranie.

– Are mult noroc, comentă el. Felicită-l din partea mea. Îl invidiez...

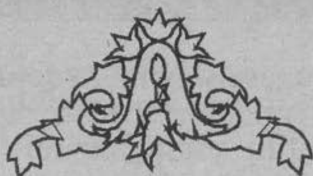
Cherry ridică ochii spre el. Știa că-și adora gemenele, dar... era ultimul dintr-un lung șir de Silveri.

– Ți-ar place... să-ți perpetuezi numele? întrebă ea blînd.

– Mi se pare normal, nu? Dar nu disper. Viitoarea mea soție îmi va satisface probabil dorința...

El puse brusc dosarele pe biroul fetei și părăsi încăperea fără să mai adauge nimic. Gînditoare, aceasta îl urmări cu privirea. Ea își amintea, acum, că Leon Silver o informase despre intenția lui de a se recăsători...

CAPITOLUL XI

– Evident, dacă gemenele s-ar fi născut două zile mai tîrziu n-ar mai fi Vărsători, ci Pești, ca tine, Cherry.

– Dacă astrologia este într-adevăr o știință, cum vă explicați că personalitățile lor sînt atît de diferite?

– Ascendentul, scumpa mea! Și Luna! Căci sînt născute la o oră una după alta și cerul se schimbă rapid! E clar că planetele lor nu erau în același semn, nu-i așa!

Cherry își mușcă buzele să nu rîdă. Héléna Silver trata Zodiacul cu o seriozitate amuzantă. Totuși, fata era interesată și o asculta cu atenție.

Bineînțeles termenii folosiți de Héléna erau deseori obscuri. Ea jongla cu „trigoane“, „opoziții“, „uniuni“... Dar era fermecătoare!

– Hm... doamnă, poate ar trebui să intrăm? Cred că sîntem așteptate la masă.

– Oh! Iată de ce mor de foame. Dar vreau să-ți arăt rîul, Cherry. Este atît de frumos...

Fata surîse și aprobă din cap.

Leon o rugase să vină la dejun.

Invitaţii copilelor soseau după-amiază. De fapt, puţini adulţi asistau la mica lor sărbătoare.

Ronnie şi Rachel o primiseră cu braţele deschise. Casa familiei era impunătoare. Foarte veche, mare şi minunat întreţinută. Interiorul era cald şi viu, cu antichităţi frumoase, alese în mod vizibil cu dragoste.

Portretele mai multor generaţii de Silver erau agăţate pe pereţi.

Tatăl şi mama vitregă a lui Leon o însoţiră cu multă amabilitate şi simplitate să viziteze casa şi împrejurimile. Cherry vedea acum de unde avea Leon înălţimea aceasta. Bătrînul domn Silver era foarte înalt, cu umeri largi şi cu o abundentă coamă argintie. În schimb, el avea ochii albaştri. Dar, ca şi fiul său, avea o privire foarte inteligentă.

Soţia sa era cam cu zece ani mai tînără decît el. Era simpatică şi părea că-şi adoră soţul şi nepoatele.

După ce o plimbară prin toată casa, serviră aperitivele în salon. Tocmai atunci apăru şi Héléna. Imediat o monopoliză pe Cherry şi o antrenă într-o grădină mare care înconjura casa.

– Oh! este într-adevăr încîntătoare! exclamă fata.

La capătul parcului şerpuia leneş un rîu frumos, două sălcii plîngătoare se aplecau asupra lui. Locul era idilic.

Héléna Silver surîse.

– Draga mea, te-am adus aici, în realitate, pentru a putea vorbi cu tine, departe de urechi indiscrete.

Cherry o privi cu un aer întrebător.

– Hmm! Mi-ar place să ştiu cum te înţelegi cu scumpul nostru Leon.

– Ei bine... Hm... Avem relaţii bune de lucru.

Chiar această afirmaţie era un neadevăr. Héléna ridică din umeri cu nerăbdare.

– Asta nu mă interesează absolut deloc, Cherry! Nu, vreau să spun: ce s-a petrecut în Africa?

– Nu înţeleg... întrebarea dumneavoastră, răspunse ea, stînjenită.

Ea se întoarse spre casă, ca şi cum ar fi vrut să fugă. Dar bătrîna doamnă o apucă de braţ cu o mînă de fier.

– Îl iubeşti, nu-i aşa? întrebă ea brusc.

– Cu siguranţă nu! Mă întreb ce vă...

Cuvintele i se opriră în gît şi ea nu mai putu continua.

– Draga mea copilă, declară Héléna, de ce minţi? Nu mă poţi păcăli, ştii asta.

Îi zîmbi trist.

— Nu i-ai spus nimic? continuă ea scrutînd-o cu privirea ei pătrunzătoare și inteligentă.

Cherry era incapabilă să scoată un sunet. Dacă ar fi încercat ar fi izbucnit în lacrimi. Héléna aștepta, înțelegînd motivul acestei tăceri.

— Bunico!

Cele două femei tresăriră. La o sută de metri, Leon le chema cu vocea lui de stentor.

— Masa este servită! Ce faceți acolo?

Se îndreptă spre ele cu pași mari. Îngrozită, Cherry se agăță de Héléna.

— Doamnă, vă rog, respectați-mi secretul, o imploră ea.

— St! Drept cine mă iei, copila mea? Destinde-te, poți avea încredere în mine, îți promit.

Cherry o crezu. Ea se simți deodată foarte slăbită și mina furioasă a lui Leon care se apropia în grabă, nu ușura deloc lucrurile.

— Nu încrunta sprîncenele băiatul meu, îl certă bunică-sa. O să faci riduri, ca mine!

— Ce mai puneți la cale? făcu el fără să se descurajeze. Vă căutam peste tot!

— Nu te privește, dar o să-ți spun totuși, dragul meu, spuse calm Héléna. Îi explicam că bărbații Scorpion au un caracter îngrozitor! Profunzi, pasionați, ei sînt deseori

foarte grosolani şi capricioşi şi le sperie pe fragilele doamne în vîrstă din anturajul lor, cu vocea lor groasă.

– Doamne! exclamă Leon. Eşti solidă ca o stîncă şi rea ca o maimuţă.

O luă afectuos de braţ.

– Şi te-am rugat, bunico, să nu-i umpli capul lui Cherry cu toate scornelile tale astrologice, continuă el.

Bunica sa pufni cu dispreţ si-şi ridică nasul mic în vînt.

– Du-o pe Cherry la masă, specie de cinic înveterat, spuse ea demn. Eu voi mînca la mine în cameră.

Spunînd acestea, îi părăsi.

– Acum, chiar că ai ofensat-o! remarcă Cherry.

– Aiurea! spuse Leon pe un ton amuzat. Ea pune la cale ceva. Nu cumva te-a întrebat – din întîmplare – care e data şi ora naşterii tale şi unde te-ai născut?

– Nu, eu... Ba da!

Cherry izbucni în rîs. Héléna era într-adevăr abilă. În cursul conversaţiei şi fără ca Cherry să-şi dea seama, ea reuşise să-i sustragă toate informaţiile pe care le voia! Era o particularitate a familiei, sau...

– Leon! strigă ea deodată, în ce semn e Héléna?

– Ea este Scorpion, ca mine. Oh! Cherry!

O atrase spre el cu ochii sclipind de veselie și malițiozitate.

— Doar n-o să te apuci să crezi toate scornelile astea? întrebă el cu blîndețe.

Timp de o clipă, Cherry uită gelozia, resentimentele, tensiunea dintre ei.

— Și tu nu le iei în serios, poate? întrebă ea ștrengărește.

— Bineînțeles că nu! Cum îndrăznești...

Îi acapară brusc buzele și o sărută îndelung. Dacă îi vedea Héléna... ei bine, cu atît mai rău! Din fericire erau ascunși în spatele casei.

Cîteva secunde mai tîrziu, Cherry uită de tot ce nu era Leon Silver. El o sărută cu o ardoare care îi tăia respirația. Copleșită de fericire, ea îl îmbrățișa la rîndul ei, abandonîndu-se total în brațele lui.

El îi mîngîia gîtul, trezind senzații arzătoare în corpul fetei.

— Leon, oprește-te, gemu ea. Ești nebun.

El ridică capul și-și cufundă ochii verzi în privirea ei violet. Fața lui exprima intensitatea dorinței sale pentru ea.

— Dacă nu facem în curînd dragoste, o să-mi pierd pur și simplu rațiunea, spuse el cu o voce răgușită.

— Leon, dă-mi drumul!

— Nu. Te iubesc, Cherry. Înseamnă oare ceva lucrul acesta pentru tine?

– Absolut nimic! Şi acum lasă-mă să plec!

Ea se eliberă şi se îndepărtă alergînd. Lacrimile o orbeau.

Cum putea el să mintă în halul acesta? Nu era pentru prima oară cînd un bărbat îi murmura cuvinte de dragoste pentru a obţine ce ea nu voia să dea.

Bărbaţii erau nişte mitocani! Ei credeau că aceste trei cuvinte sînt magice şi deschid toate uşile femeilor. Chiar dacă nu erau deloc adevărate.

Ea se opri o clipă la baza scărilor, să-şi vină în fire. Trebuia acum să înfrunte restul familiei.

În timpul mesei şi al petrecerii gemenelor, Leon se arătă rece şi distant cu ea. Din fericire domnea o asemenea animaţie, încît nimeni, în afara fetei, nu-şi dădu seama.

Copiii se distrară enorm, dar Cherry abia aştepta să plece să-şi întîlnească părinţii în Ţara Galilor.

O dată, surprinse privirea lui Leon care se uita la ea ca la o străină. Cherry fu cuprinsă de o mare tristeţe. Era supărat pe ea pentru că nu-i cedase, era evident. Leon Silver era obişnuit să obţină ceea ce voia. Conducea o firmă enormă şi folosea sute de persoane. Cu toate acestea nu o va controla niciodată pe Cherry.

Așa să fie? El avea puterea să o facă extrem de fericită dar și aceea de a-i rupe inima.

Relațiile lor se stricau de la o oră la alta. Cu tristețe, Cherry se gîndea că i s-a refuzat tocmai pentru a evita genul acesta de situație.

Ei bine, nu servise la nimic. Mai bine i s-ar fi dăruit și ar fi luat ceea ce el i-ar fi oferit. Rezultatul n-ar fi fost mai rău.

Și totuși... ar fi suferit și mai mult dacă ar fi cunoscut fericirea de a fi total a sa. Ar fi fost mult mai dureros să-l părăsească. Căci ea va rupe orice legătură cu el, definitiv. Își va da demisia. Hotărîrea ei era luată.

— Credeam că rămîneți la cină, se miră tînăra doamnă Silver.

Era ora șapte. Ultimii invitați ai gemenelor tocmai plecaseră.

— Draga mea micuță, nu trebuia să dormi aici?

Leon rămase tăcut, așezat într-un fotoliu lîngă foc. Nici măcar nu o privea, ca și cum flăcările îi absorbeau toată atenția.

Jenată, Cherry nu știa ce să răspundă. Îi era ușor să-l sune pe fratele ei, să-l prevină că nu sosea decît a doua zi. Dar era epuizată.

— Nu, eu... eu trebuie să-mi întîlnesc familia în seara aceasta, spuse ea. Cred că a fost o neînțelegere.

Leon nu interveni.

– Efectiv, fiul meu ne-a informat că mergi în Țara Galilor, recunoscu domnul Silver. Dar ne-a spus și că... Leon! Ajută-ne s-o convingem pe această încîntătoare tî-nără persoană.

– Regret, tată. Cherry e cunoscută pentru toanele ei. Discursurile nu au nici un efect asupra ei. Face întotdeauna numai ceea ce vrea.

După această tiradă incisivă, nimeni nu mai îndrăzni să insiste în afara gemenelor, care nu înțelegeau ce se întîmplă.

– N-ai văzut camera noastră, Cherry! exclamă Rachel cu fețișoara tristă și decep-ționată. Nu-i așa, Ronnie?

– Așa e! Ai promis că urci cu noi să admirăm cadourile!

– Și nu v-am mințit, răspunse cu dră-gălășenie Cherry. Veniți, hai să mergem acum.

Ea se scuză față de ceilalți și le mulțumi pentru agreabila zi petrecută cu ei. Era grozav de stînjenită.

– Noi îți mulțumim, protestă tatăl lui Leon. Ești atît de drăguță cu copiii.

Îi luă mîna, apoi schimbîndu-și părerea, depuse un ușor sărut pe obrazul ei.

– Așa e, ai darul să placi gemenelor, aprobă soția lui.

– Anumite lucruri le face în mod natural, remarcă Leon, cu o voce egală.

Doar Cherry înţelese aluzia nepoliticoasă din fraza lui. Ea nu-l băgă în seamă.

– Hai, Cherry.

Două mînuţe o scoaseră afară din încăpere.

– Mi-ar plăcea să-ţi arăt ceva înainte de plecarea dumitale, Cherry, spuse Héléna. Nu uita să treci pe la mine prin cameră. Rachel şi Ronnie te vor conduce.

– De acord, încuviinţă ea.

Ar fi fost imposibil să-i reziste Hélénei.

*

* *

– Oh! Ce tapet splendid! exclamă Cherry. Cine l-a ales?

Ronnie luă o faţă foarte serioasă.

– De fapt, hotărîrea am luat-o împreună, răspunse ea grav.

Cherry simţi că-i dau lacrimile. Ronnie se exprimase exact ca tatăl ei.

– Cred că vă lipseşte casa voastră, în timpul săptămînii, constată ea.

– Oh! Nu! Ne place la şcoală pentru că acolo ne întîlnim cu toţi colegii. Ne place şi apartamentul de la Londra.

Inspectară absolut totul, pînă şi baia. Fetiţele erau adorabile. Cherry învăţase

să le deosebească. Rachel era cea mai vorbăreaţă iar Ronnie era cea mai serioasă, ca Leon. Din *cauza Lunii* sale, fără nici o îndoială.

Un strigăt al Rachelei îi întrerupse gîndurile.

Ea trăgea perdelele, în timp ce Ronnie stătea pe pat, lîngă Cherry.

– Oh! nu, uite-o pe doamna Reynolds, exclamă ea, cu o faţă pe care se citea nemulţumirea. Credeam că nu va veni azi.

Cherry se făcu albă ca peretele.

– O aşteptaţi? întrebă ea încet.

– Nu! strigară în cor fetiţele.

Trebuia să plece. Să se pomenească în prezenţa doamnei Reynolds, era mai mult decît putea să suporte. Nu voia s-o mai vadă niciodată şi nici pe amantul ei.

Ronnie se duse şi ea la fereastră, lîngă Rachel.

– Ne-a adus cadouri, remarcă ea.

– Nu prea sînteţi încîntate, fetelor?

– Noi nu o iubim! strigă Rachel. Oh! Tata o ajută să scoată pachetele din maşină.

– La naiba!

– Rachel!

– Puţin îmi pasă! spuse ea trăgînd materialul înflorat peste geamuri. Refuz să cobor s-o salut. Ea ne oferă mereu

cadouri scumpe, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, nu-i aşa, Ronnie?

Fetiţa aprobă din cap, cu un aer trist.

— Şi ea va fi noua noastră mamă, declară ea cu melancolie. Tata se va căsători cu ea, ştiai, Cherry?

— Eu... Cînd v-a spus asta? bîigui ea, cu gîtul uscat.

— De Crăciun. Ea ne-a întrebat dacă ne-ar plăcea să avem o altă mamă, explică Ronnie.

— Ea... Ea a făcut sărbătorile aici?

— Da, din păcate!

— Şi tata ne-a spus că se va căsători înainte de sosirea verii.

Gemenele se priviră, coborînd umerii, cu un aer resemnat.

— Mă tem că va trebui să mergem, totuşi, s-o salutăm, Cherry, anunţă cu tristeţe Rachel. De nu, tata se va supăra.

— Da... Presupun, se bîlbîi Cherry.

Ea se ridică tremurînd, încă sub şocul celor aflate. Trebuia să părăsească cît mai repede casa, înainte de a se întîlni cu Leon sau cu această femeie.

Ea coborî împreună cu fetiţele. De pe scară, se auzeau voci în salon.

— Ascultaţi, spuse ea calm fetelor, nu vreau să-l mai deranjez pe tatăl vostru.

Mi-am luat deja rămas bun de la familie. Atunci vă las.

Plantă un sărut rapid pe obrăjorii fragezi care se întindeau spre ea şi traversă în grabă holul.

Un minut mai tîrziu, ieşea din parc la volanul maşinii sale.

Vreţi un mijloc sigur pentru a alunga proasta dispoziţie?

Citiţi romanele colecţiilor ***„EL şi EA“*** şi ***„ROMANTIC“,*** care vă dezvăluie faţa frumoasă a vieţii şi vă vor aduce zâmbetul pe buze!

CAPITOLUL XII

Cherry conducea periculos de repede. Peisajul se succeda cu o viteză nebunească.

Ajunsă la jumătatea drumului spre Ţara Galilor, ea îşi dădu în sfîrşit seama ce riscuri îşi asuma. Opri maşina la marginea drumului şi se prăbuşi peste volan. Era distrusă.

Nu-i mai rămînea nici o speranţă. Leon urma să se căsătorească. Cum îndrăznise să creadă măcar o clipă, că el ar fi putut s-o iubească? Doar corpul ei îl interesa.

În timpul mesei se gîndise la cuvintele lui din grădină. Leon Silver nu spunea de obicei decît adevărul. Dar după-amiază citise un resentiment în ochii săi. Şi cu toate acestea, nu înţelesese...

Ei bine, acum era clar! Iluziile ei se spulberaseră.

Ea demară încet şi termină traseul fără să se grăbească. Nu-şi va risca viaţa pentru cineva care nu merita osteneala.

Îi va trimite scrisoarea de demisie de la fratele ei. Săptămîna următoare, Leon va descoperi că ea plecase pentru totdeauna. Nu va mai pune niciodată piciorul la birou.

Julie dormea cînd Cherry ajunse la casa lui Kevin. Şi copilaşul ei, la fel. Restul familiei privea la televizor. Îl stinseră ca să pălăvrăgească cu ea.

— Ai un aer epuizat, draga mea, remarcă tatăl ei.

— De ce n-ai dormit la Silveri? se miră Kevin. Nu te grăbea nimeni!

Cherry evită să răspundă la întrebările lor. Era peste puterile ei. Le spuse rîzînd că ziua fusese foarte obositoare, că micuţii musafiri făcuseră un zgomot infernal.

— Hai, Kevin, arată-mi-l pe fiul tău! Sînt atît de nerăbdătoare să-l văd! exclamă ea în concluzie.

Amîndoi se strecurară în camera Juliei.

— Nu-l vom păstra aici decît în primele trei săptămîni, explică fratele ei.

— E minunat! se extazie Cherry.

— Îmi seamănă! replică cu maliţiozitate Kevin.

Cherry îşi petrecu noaptea pe canapeaua din salon. Practic, ea nu închise ochii toată noaptea, atît de mult o tulburase şocul pe care îl primise.

*

*   *

Luni, îşi dădu seama că vederea Juliei şi a lui Kevin, a fericirii lor evidente, o făcea şi mai nenorocită.

Ei vedeau că ea suferă îngrozitor. Degeaba își făcea de lucru, imensa ei durere nu-i lăsa nici un răgaz.

Marți, Julie o întrebă de-a dreptul:

– Cherry, e vorba de Leon Silver, sînt sigură, începu ea. De la Crăciun, știu că îl iubești. Ce s-a întîmplat?

– Ei bine! în momentul în care îmi descopeream sentimentele față de el, Leon o cerea în căsătorie pe altă femeie.

– Oh! nu, nu se poate! strigă Julie.

Cherry nu mai insistă. Situația era prea clară și fără cea mai mică ieșire.

Kevin păstră o tăcere plină de tact asupra problemelor surorii sale. Părinții telefonară în fiecare zi și Cherry aprecie discreția lor. Julie îi informa fără doar și poate despre nefericirea ei. Orice discuție despre asta ar fi fost inutilă și ei evitară să-i mai vorbească fetei despre acest subiect.

Miercuri seara, în patul ei, Cherry izbucni în plîns. Dorea să se întoarcă acasă la ea, să fie singură. Trebuia totuși să aștepte întoarcerea părinților ei, vineri, căci Julie avea nevoie de ajutor.

Tot nu-și terminase scrisoarea de demisie. De cîte ori o începuse? Nu mai știa. O scoase din sertarul în care o băgase și o termină rapid. De ce să-și mai aleagă termenii pe care-i folosea?

Dacă o expedia mîine dimineaţă, Leon o va primi vineri.

Ea scria că perioada de acomodare de şase luni îi permisese să constate că postul nu-i convenea.

Cu sufletul liniştit, sfîrşi prin a adormi.

*

* *

Două zile mai tîrziu, Cherry nu-şi mai găsea locul. Tînjea să se întoarcă la Hampstead, în căsuţa ei liniştită. Nu va mai fugi la mama, ca în trecut. Nu, va căuta un nou serviciu şi-şi va organiza o altă viaţă. La Londra, se găsea uşor de lucru.

Doamna şi domnul Marshall telefonară spre prînz pentru a anunţa că vor sosi după-amiază devreme. Cherry hotărî să plece în jurul orei unu. Singurătatea îi era absolut necesară.

*

* *

Penny Davies luă corespondenţa şi examină plicul adresat lui Leon Silver cu menţiunea „personal". Ştampila era din Ţara Galilor. Ea recunoscu scrisul Cherryei.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse ea intrînd în biroul acestuia, cred că aveţi o scrisoare de la Cherry.

Leon ridică ochii din foaia cu cifre pe care le analiza, dar Penny, timidă, deja se retrăsese.

Două minute mai tîrziu, Leon ieşea în trombă din biroul său.

— Penny! Vino aici! Nu! Rămîi unde eşti. Cheamă informaţiile! Nu, lasă! Unde e Alec?

„Gîndeşte-te, bătrîne. Ce-i cu povestea asta?"

Luă plicul din buzunar. Pe el era imprimată adresa.

Apucă telefonul şi formă numărul lui O'Connell.

— Pregăteşte-mi maşina imediat, ordonă el. Nu voi avea nevoie de dumneata, voi conduce eu însumi.

Închise şi formă numărul lui Alec.

— Plec, anunţă el. Ocupă-te tu de Robin Long. Va fi aici la ora două. Mă duc în Ţara Galilor.

Leon vorbi apoi la Buckinghamshire.

— Alo, tată?... Cine e la telefon?... Bunico? Aici e Leon. Ascultă, trebuie să te duci să iei fetiţele de la şcoală... Ce nu-i în ordine? Am primit acum o clipă o scrisoare de la o anumită tînără persoană. Cea mai rece pe care mi-a fost dat să o

citesc. Atunci, bravo pentru sfaturile tale! Nu numai că a fugit deunăzi, dar nu va mai reveni niciodată. Mă rog, aşa crede ea! Plec chiar acum şi o voi aduce de păr înapoi dacă va fi nevoie! ... Dacă sînt prost dispus? Înfiorător, este termenul care se potriveşte cel mai bine... Dacă o voi cere în căsătorie? Cu siguranţă, nu!

La volanul maşinii sale, Leon înjura furios. O blestema pe cea pe care o iubea cu pasiune.

După două ore, tot nu-şi recăpătase calmul. Această fată îl înnebunea. Oare reuşise să-l facă să-şi piardă minţile?

Viaţa nu fusese întotdeauna uşoară pentru el. Dar împotriva adversităţilor, el nu s-a clintit niciodată. Pentru prima oară, era pierdut. Nu mai era sigur de nimic.

Unde era harta aia blestemată?

Făcuse cu siguranţă o greşeală, cu Cherry. Dar unde, cînd? Nu ştia. Încercase totul. Nu-i mai rămînea decît o singură soluţie.

Se opri la marginea şoselei şi deschise torpedoul. În ce colţ pierdut locuia fratele ei? Rîndurile îi dansau în faţa ochilor, pe hîrtie.

Îi era imposibil să se concentreze! Auzea încă vocea bunicii lui, la telefon:

– Specie de idiot! De ce nu-i spui frumos ce vrei de la ea, în loc să-i ordoni? strigase ea.

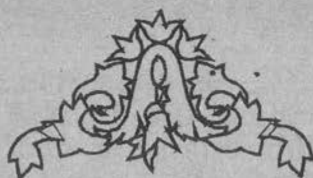
Leon inspiră adînc, ca să-și vină în fire. Iubita sa bunică avea probabil dreptate. Trebuia să se calmeze neapărat, înainte de a se afla față în față cu Cherry. O va implora să se căsătorească cu el, în loc să i-o pretindă.

Dar cînd ajunse în Țara Galilor, descoperi că Cherry nu mai era acolo...

Romanele colecţiilor „*EL şi EA*“ şi „*ROMANTIC*“ vă prezintă fermecătoare frânturi de viaţă, care au fost sau pot fi chiar ale vieţii dumneavoastră! Descoperindu-le, veţi aduce înseninare în zilele înorate şi veţi face lumina să strălucească şi mai puternic în zilele cu soare.

CAPITOLUL XIII

Casa din Hampstead era îngheţată.

Cherry regretă că nu lăsase încălzirea pe timpul absenţei ei.

Afară era aproape întuneric. Seara începea, tristă şi solitară. Dădu drumul radiatoarelor şi hotărî să meargă la supermagazin. Frigiderul era gol.

Fără să-şi dezbrace paltonul, plecă imediat. Cel puţin, la întoarcere, va găsi casa încălzită...

*

* *

Într-adevăr temperatura urcase mult. După ce şi-a aranjat cumpărăturile, îşi făcu un ceai şi-şi transportă platoul în salon.

Tocmai trăgea storurile cînd zări Rolls Royce-ul lui Leon care parca în faţa porţii.

Speriată, se dădu brusc înapoi. Ce mai voia? O confruntare? Nu va deschide... Dar el suna deja, furios, la uşă.

Ce avea de se încăpăţîna în halul ăsta?

Era turbat! Cu un suspin, Cherry se îndreptă spre ușă. Era inutil să reziste mai mult. Bărbatul ăsta nu se dădea niciodată bătut. Ar fi petrecut noaptea pe trepte, dacă ar fi fost nevoie...

El intră ca un meteor și-și aruncă pardesiul pe un fotoliu.

– Am traversat toată Anglia să te găsesc! strigă el fluturîndu-i scrisoarea. Ce înseamnă asta?

Mută, Cherry făcu ochii mari. Așa deci, el venea din Țara Galilor? De ce familia ei nu o anunțase? Ar fi fugit, dacă ar fi știut...

– Răspunde-mi! răcni Leon.

Cherry reacționă pe loc.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta? strigă ea.

El era furios. Pupilele lui străluceau de mînie și cînd se îndreptă spre ea, Cherry dădu înapoi.

– Bun! reluă ea cu o voce mai calmă. E scrisoarea mea de demisie. Credeam că e destul de clar.

– Sînt conștient! Dar de ce?

– Ți-am explicat în scrisoare. Am stat aproape șase luni în companie și postul nu-mi convine. Ritmul e prea alert pentru mine. Mi-ai spus-o de la început. Ei bine, ai avut dreptate!

– Baliverne! Fii cinstită măcar o dată! Spune-mi adevăratul motiv al plecării tale!

Cu fulgere în ochii ei violet, Cherry îi răspunse imediat.

– Iată-l, spuse ea pe un ton înghețat. Plec pentru că detest să lucrez cu dumneata. Te urăsc! Ești un monstru insensibil, înspăimîntător!

Spre marea ei surpriză, Leon începu să surîdă, cu mîinile în buzunare, vizibil ușurat!

– Ți-a mai rămas puțin ceai? întrebă el deodată.

– Ieși de aici! urlă ea, exasperată.

Omul acesta era complet nebun.

Imperturbabil, Leon nici măcar nu se clinti.

– Toarnă-mi o ceașcă, Cherry.

Se lăsă să cadă pe canapea, cu o față radioasă, și își puse picioarele pe măsuța joasă.

Cherry puse mîna pe primul bibelou pe care îl văzu și i-l aruncă în cap.

– Am spus afară, Leon! strigă ea în culmea furiei.

El ridică brațele în aer pentru a se apăra. Micuțul obiect de porțelan ricoșă și se sparse în mii de bucăți pe dușumea. Bărbatul rîdea acum în hohote. El se ridică încet.

– Vaza este a ta? întrebă, el cu un aer nevinovat.

Era prea mult. Totul îi mergea pe dos. Nu, nu era vaza ei. Ca și cum această

constatare era cea mai mare dintre tragedii, Cherry izbucni în plîns.

Săptămîni întregi de tensiune ieșiră la suprafață. Nu mai putea. Se prăbuși la pieptul lui Leon.

El o lăsă să plîngă pînă se liniști, strîngînd-o cu tandrețe în brațe.

– Gata, iubita mea, murmură el cu blîndețe.

Își puse capul pe al ei.

– Nu ești obligată să-mi spui ce simți pentru mine... dar aș fi tare fericit să știu.

Cherry își ridică spre el ochii șiroind de lacrimi.

– Te iubesc, mărturisi ea simplu.

Leon îi surîse și o atrase și mai aproape de el.

– Ai avut dreptate să-mi trimiți demisia. Dacă nu, te-aș fi concediat.

– Într-adevăr? bîigui ea.

– Absolut. Pentru că am ceva mai bun să-ți ofer. Vreau să devii soția mea, Cherry.

– Soția...

Incapabilă să-și creadă urechilor, Cherry tăcu și se desprinse din îmbrățișarea lui Leon. Ea îl fixă, stupefiată.

– Dar... gemenele mi-au spus că te vei căsători cu Heidi Reynolds! exclamă ea.

– Ce?

Se priviră o clipă, fiecare așteptînd explicațiile celuilalt.

– Oh! Leon, suspină în sfîrşit Cherry. Cred că am nevoie de un coniac. Este o sticlă în acest bufet şi pahare.

El se grăbi să o servească în timp ce ea se lăsă să cadă pe canapea. Apoi ea povesti cuvînt cu cuvînt ceea ce-i spuseseră fetiţele.

– Dar nu am cerut-o niciodată pe Heidi în căsătorie! protestă el cu tărie. Am rupt cu ea în ajunul Crăciunului. Pentru că mi-am dat seama că eram îndrăgostit de tine. I-am spus că am cunoscut pe altcineva...

Se întrerupse brusc.

– Acum îmi dau seama! reluă el. Mi-a răspuns: „Ce păcat, Leon. Aveam de gînd să-ţi propun să ne căsătorim. Am fi format un cuplu solid." A acceptat refuzul meu cu filozofie, ca şi cum ar fi fost vorba de o asociere, între noi.

– Dar atunci, de ce Ronnie şi Rachel m-au asigurat că te vei căsători înainte de sosirea verii? insistă Cherry.

– Ele m-au întrebat, dar eu nu am dat importanţă. Am crezut cu naivitate că ele înţelegeau ce se petrece între noi doi. Ele sînt foarte intuitive, mai ales Ronnie. Am răspuns că speram, fără să dau alte detalii. Niciodată n-aş fi crezut că Heidi se intitulase drept viitoarea lor mamă! Bietele micuţe. Cred că au fost tare neliniştite, săptămînile acestea... Ştiu că ele nu o iubesc pe Heidi...

Totul era acum clar pentru Cherry. Heidi întrebase fetiţele dacă ar fi fericite să aibă o nouă mamă... înainte de a cunoaşte răspunsul lui Leon. Ea era foarte sigură de ea!

– Dar... de ce era cu voi de Crăciun? se miră Cherry.

– Familia mea o invitase de mai multă vreme. Ar fi fost foarte nepoliticos să anulez invitaţia în ultimul minut. Atunci mi-am zis că voi profita ca să-i vorbesc despre adevăratele mele sentimente.

– I-ai destăinuit identitatea persoanei pe care o întîlniseşi?

– Nu.

Leon se aşeză lîngă Cherry, îi luă mîinile şi i le duse la buze.

– Nu ştiam dacă vei accepta să devii soţia mea, explică el.

Numai că Heidi ghicise despre cine era vorba.

Cherry îi descrise atitudinea doamnei Reynolds, la birou, în ziua în care Leon era la Southampton.

– Ea mă evalua, dorind să ştie dacă sînt un real pericol pentru ea şi dacă avea vreo şansă să te recupereze. M-a lăsat să înţeleg că vă vedeaţi în continuare.

O umbră trecu pe faţa fetei. Cît de mult suferise! O orbise gelozia!

– Presupun că vizita ei la voi acasă avea drept unic scop să te recucerească.

Aniversarea gemenelor nu era decît un pretext! suspină Cherry.

– Ea a stat mai puţin de un sfert de oră. Eram într-o asemenea stare încît nici măcar nu i-am oferit o ceaşcă de ceai. Dacă aş fi ştiut că i-ai zărit maşina... şi că Ronnie te-a anunţat că...

– Ce-ai fi făcut? îl întrebă Cherry cu un aer maliţios.

– Te-aş fi prins din urmă! Şi nu am mai fi pierdut încă o săptămînă!

Fata suspină.

– Credeam că-ţi baţi joc de mine, că numai Heidi conta pentru tine.

– Şi eu înnebuneam. Erai o enigmă în ochii mei. Te doream atît de mult...

Se apleca spre ea şi o sărută îndelung, cu pasiune.

– Chiar de la început m-ai atras, explică el o clipă mai tîrziu. Dar luptam cu disperare împotriva propriilor mele sentimente. Îmi era frică să nu sufăr din nou, să nu te pierd...

– Taci, iubitul meu, îl întrerupse Cherry.

Şi ea cunoştea această impresie oribilă.

– Dar nu poţi scăpa de ceea ce este inevitabil, reluă el. E ceea ce mi-a afirmat bunică-mea.

Surîse radios, ca şi cum s-ar fi bucurat de această constatare.

– Ce ţi-a povesti Héléna? întrebă deodată Cherry.

– Ei bine, cînd ne-am întors din Africa, ea mi-a spus că te iubeam, ceea ce eu ştiam deja. M-a întrebat dacă ţi-am spus. I-am răspuns că nu, pentru că nu eram sigur de tine. Ea m-a grăbit s-o fac. Şi cînd am ascultat-o în sfîrşit, tu ai plecat! Îţi garantez că a avut ce auzi de la mine.

– Leon! Cum poţi fi atît de răutăcios cu această adorabilă bătrînă doamnă! exclamă Cherry. Ea nu ştia nimic despre complicaţiile cu Heidi Reynolds! Hm... a adăugat şi altceva?

– Da! că nu înţelegeam deloc femeile.

Cherry izbucni în rîs.

– Evident, ea subînţelegea cînd ele sînt Peşti, preciză el maliţios. Ea studiase tema ta astrală, ştii. Bănuiam, de altfel. Voia să-ţi vorbească despre asta, sîmbăta trecută. Cum tu ai plecat, am primit eu confidenţele ei. După ea, eram făcuţi unul pentru altul. Ca şi cum aş fi avut nevoie să mă convingă!

Îi luă faţa în mîini şi-i acoperi gura cu sărutări pasionate. Ea se abandonă lîngă el, dornică de mîngîierile lui.

– Iubirea mea, murmură el, mai spune-mi că mă iubeşti şi că te vei căsători cu mine cît mai repede posibil.

Ea îl asigură şi se strînse şi mai mult la pieptul lui puternic.

– Leon, iubitule, îl întrebă ea deodată, Héléna a mai văzut şi altceva în astre?

El ridică ochii la cer. Îl va înnebuni toată viaţa?

– Zău aşa, Cherry! protestă el.

Rîdea că în sfîrşit o cucerise.

– Ei? insistă fata.

– Oh! Ceva despre Venus a ta şi Marte al meu!

– Ceea ce înseamnă?

– Nu ştiu! Dar m-a asigurat că sînt profund compatibile, şi ea avea un aer extrem de şiret!

Îşi plimbă multă vreme mîinile pe corpul celei pe care o adora şi îi şopti la ureche:

– Îţi propun să descoperim împreună sensul acestei minunate promisiuni, iubita mea...

– SFÎRŞIT –

VIOLET WINSPEAR – Valea Raintree

(ed. ***ALCRIS***, colecţia ***„El şi EA“*** nr. 29)

Johanna pleacă din Anglia în Australia la sora ei Viviane dar nu o găseşte.

În căutare de lucru, dă un anunţ şi i se răspunde de la o fermă. Ajunsă după multe peripeţii la fermă, este primită cu multă răceală, dar curînd este curtată de doi bărbaţi, Vance Corraine şi vărul lui, Adam Corraine.

De care din cei doi va fi atrasă?

Dragostea, ura, speranța, fericirea vă sunt „oferite“ de editurile „ALCRIS“ și „CONI“ prin:

Colecția „EL“ și „EA“

Au apărut:

1 *Nelly* – Tu ești singura mea dragoste
2 *Anne Neville* – O soție ideală
3 *Andre D'Hotel* – Vivianne
4 *Nora Roberts* – Pentru un trandafir sălbatic...
5 *Rosemary Carter* – Ferește-ți inima
6 *Lee Stafford* – Castelul primei iubiri
7 *Dorothy Cork* – Fără regrete
8 *Karen van der Zee* – Nopți în Java
9 *Penny Jordan* – Captiva dorinței
10 *Ruth Clemence* – Hoinărind pe dealuri
11 *Mary Wibberley* – Datorie de onoare
12 *Essie Summers* – Primăvară în septembrie
13 *Shirley Hart* – Obsesia unei nopți
14 *Madeline Ker* – Doamna virtuoasă
15 *Heather Graham* – Bărbatul cu ochii de gheață
16 *Olivia Harper* – Dragostea în cușcă
17 *Penny Jordan* – Căsătorie din interes
19 *Charlotte Lamb* – Bărbatul infidel
22 *Claudia Jameson* – Bărbatul scorpion
25 *Debbie Macomber* – Dansul destinului

În curs de apariție:

18 *Margaret Way* – Stăpânul din Malpara
20 *Elsie Strother* – Puterea dragostei
21 *Joan Bramsch* – Vraja unei clipe
23 *Patt Bucheister* – Secretele trecutului
24 *Ivy Valdes* – Umbre din trecut
26 *Susan Barrie* – Patimile inimii
27 *Jessica Steele* – Cred în tine
28 *Yvonne Whittal* – Pe urmele unei legende
29 *Violet Winspear* – Valea Raintree

Colecția „ROMANTIC“

Au apărut:

1 *Jocelyn Halley*	– Printre gheţuri şi foc
2 *Margaret Allan*	– Doctorul din Partridge Hill
3 *Jeneth Murrey*	– Dubla bănuială
4 *Charlotte Lamb*	– Pasiune interzisă
5 *Jessica Steele*	– Un adăpost nesigur
6 *Penny Jordan*	– Pedeapsă şi dragoste
7 *Mary Wibberley*	– Întâlnirea
8 *Tracy Sinclair*	– Vacanţă în Jamaica
9 *Rosemary Carter*	– Dacă întorci spatele trecutului
10 *Penny Jordan*	– Femeia care urăşte bărbaţii
11 *Lizbie Browne*	– Cei mai buni duşmani
12 *Maureen Bronson Woodcock*	– Pasărea de foc
13 *Julie Sherrard*	– Bucură-te de viaţă
14 *Alison Tyler*	– Mi-e teamă să nu te pierd
15 *Karla Benton*	– Sora îndrăgostită
17 *Nora Roberts*	– Iubindu-l pe Jake
19 *Johanna Philips*	– Zâmbet printre lacrimi
21 *Ruth Langan*	– Gingăşia dragostei
22 *Tracy Sinclair*	– Răzbunare la Mandrego
25 *Annette Broadrick*	– Dragoste misterioasă

În curs de apariţie:

16 *Sue Francis*	– Cercul fermecat
18 *Charlotte Lamb*	– Flacăra mistuitoare
20 *Lucy Walker*	– Râul revărsat
23 *Charlotte Lamb*	– Dorinţa
24 *Penny Jordan*	– Regula jocului
26 *Anne Hampson*	– Insula fericirii
27 *Jessica Steele*	– Farmecul unui sărut
28 *Nancy Ryan*	– Un înger în soare
29 *Emma Darcy*	– Fascinaţie

Difuzorii particulari şi de stat
se pot adresa:
S.C. „ALCRIS &
CONI DIFUZARE“
Bucureşti, str. Grigore Alexandrescu 57
telefon: 650.63.80
iar pentru
„CARTEA PRIN POŞTĂ“
se pot adresa editurii pe adresa:
Piaţa Presei nr. 1
C.P. 33-72 sau la tel. 617.60.10/2190

Culegere şi paginare computerizată
Secţia Fotoculegere - R.A.I. - Imprimeria Coresi

Nr. colilor de tipar: 13
Bun de tipar: 12.I.1994

Tipărit sub comanda nr. 30.710
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI Bucureşti
Piaţa Presei Libere Nr. 1
ROMÂNIA

Rămânând văduvă chiar în ziua căsătoriei, Cherry nu și-a revenit cu totul niciodată, după moartea lui David. Viața continuă, totuși, și tânăra femeie se dedică total profesiunii ei. Ea este competentă, eficace, serioasă... Atunci de ce noul său patron, Leon Silver, îi face în permanență observații acerbe? Și de ce este el fermecător cu alții și agresiv cu ea?

Cherry simții cum voința o abandonează. Era aproape goală în brațele lui și era atât de tulburată, încât nu mai reușea să reacționeze. El își apleacă fața spre sânii ei. Copleșită de plăcere, Cherry începu să geamă ușor. El îi sărută vârfurile ieșite în afară, cu o artă care o făcu să-și piardă orice control.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9169-04-X

LEI 900